

Love story

KAY HOOPER

MEZI
NEDEM A ZEMÍ...

MAGGIE

KAY HOOPER

Mezi
NEBEM A ZEMÍ
Maggie

WIST 2005

Originál title TOUCHING EVIL by Kay Hooper
Copyright © 2001 by Kay Hooper
Published by arrangement with Bantam Books,
an imprint of The Bantam Dell Publishing Group
a division of Random House, Inc.
All rights reserved

Translation Copyright © 2005, by P. Frank, Š. Miková
Cover art © 2005, by Tomáš Schwandner

Vydalo nakladatelství WIST, spol. s r. o., Martin,

Tisk alfaPRINT, Robotnícka 1D/10065, Martin

ISBN 80-8049-413-4

Prolog

Byla jí příšerná zima.

Sychravé ovzduší jí zalézalo až do morku kostí.

Cítila, že vítr jí cuchá vlasy. Slyšela ho šustit listům a lomozit uvolněným plátem střešního plechu.

Byla v šoku – v prapodivném stavu, kdy nebyla schopná myslet. K pohybu ji nutil spíše pud sebezáchovy než strach. Navzdory bolesti se nutila posouvat stále kupředu. Nerovnosti dlažby jí v tom na jedné straně pomáhaly, na straně druhé ji nemilosrdně týraly. Díky jim se měla čeho zachytávat při posouvání, byť jí sebevíc bolestivě odíraly ztýrané tělo.

Ulomil se jí další nehet. Za zbylými jistě musela mít spoustu špíny. Likvidovala tím stopy. Potřebné stopy. Nenávratně.

Jenže na tom jí teď vůbec nezáleželo. Všemi smysly i zbytky sil se upínala k tomu jedinému, životně důležitému – znovu a znovu natahovat paže před sebe a přitahováním se posouvat kupředu. Bez ohledu na bolest si tím působenou šmátrala před sebou, přitahovala se k opoře a tak se plazila dál.

Záhy tuto činnost prováděla zcela automaticky, jako robot: nahmatat, sevřít, přitáhnout.

Další nehet byl pryč, čert ho vem.

Nahmatat, sevřít, přitáhnout...

Náhle hmátla do prázdna. Chvíli zoufale tápala rukama před sebou, než pochopila, že se doplazila ke schodům.

Schody...

Už pouhá představa, jak se zmučeným tělem sune po schodech, hranu po hraně, jí vyvolala třesavku. Z hrdla vyrazila tlumený sten hrůzy.

Bude to šíleně bolet.

Bolelo...

Ke konci schodů ji dočista opustily síly, přes několik posledních už pouze vlastní váhou sjela na dlažbu páchnoucí starou špínou, zkysaným zelím a močí. Zůstala ležet s rukama i nohama rozhozenýma do stran a tiše bezmocně vzlykala.

Možná nakrátko usnula či omdlela, zcela neschopná dál vládnout svým tělem, jenže pud, který ji dostrkal až sem, znovu zaúřadoval a ona se opět začala, sykajíc bolestí, plazit kupředu.

Musím. Musím. Musím...

Ano, *musíš!*

Přítakání neznámého hlasu ji zarazilo. Znehybněla schoulená do klubka na boku, ačkoli v této poloze vnímala tělesnou bolest ještě silněji. A dýchalo se jí nepoměrně hůř. Nejspíš bude mít zlomené žebro.

Přesně řečeno tři a navíc probodnutou plíci. Poslyš, Hollis, musíš sebou mrsknout. Za pár minut někdo půjde kolem domu. Jestli do té doby nebudeš venku, najdou tě až zítra.

Jak ten hlas může znát její jméno?

A zítra už bude pozdě, Hollis.

Ano. S tím nemohla nesouhlasit.

Chceš žít?

Chce žít, nebo nechce? Patrně chce. Ne že by stála nutně o život, jaký žila předtím, ale... Hernajz, chce žít! Když kvůli ničemu jinému, tak kvůli...

Pomstě?

Spravedlnosti.

Zaťatými zuby obrněná proti bolesti se převrátila na břicho a píd po pídi se znovu posouvala vpřed. Domnívala se, že úspěšně, jenže pouze do okamžiku, kdy narazila na zeď. Zatraceně!

Pozorně se zaposlouchala, z kterého směru zachytí tlumený dopravní ruch – tam musely být dveře, její jediná možnost dostat se z budovy.

Vedená zvuky ulice znovu jako tykadly hmatala rukama. Byla jí čím dál větší zima. Průvan fičící v budově jí teď táhl do obličeje. Zřejmě zde nebyly dveře ani okna. Zvířený prach ji bezpočtem jehliček bolestivě píchal do roztřeseného zmučeného těla.

Už jenom kousek, Hollis.

Proč ten, komu hlas patří, jednoduše nezavolá záchranku? Asi protože chtít něco takového od výplodu vlastní fantazie by bylo trochu moc.

Jsi u dveří. Vnímáš je?

Nahmatala kovový práh – na dotek se zdál notně prorezivělý. Za ním nahmatala rozpukaný beton. Úpěnlivě prosila nebesa, aby už nemusela na žádné další schody.

Z posledních sil se přetáhla přes práh ven z budovy, kde ji okamžitě roztrásl podzimní chlad, jak se do ní ostře opřel studený vítr. Přece jen ještě jeden schod musela zdolat, pak následoval starý betonový chodník. Ačkoli jí plazení způsobovalo nepopsatelnou bolest, přijímala ji málem vděčně, tušíc blízkost ulice a své záchrany.

Tedy alespoň v ni doufala.

Už jenom chvíličku, Hollis. Už to bude.

Co bude? Bude venku na ulici, aby ji mohlo přejet auto?

Už se blíží, Hollis. Za okamžik tě uvidí.

Nestačila si položit otázku, kdo že ji má uvidět, a uslyšela zděšený mužský výkřik a kroky běžící k ní.

„Prosím,“ vypravila ze sebe cizím, chraplavým hlasem. „Pomozte mi... prosím...“

„Všechno bude dobré,“ chlácholil ji mužský hlas. Zaznívalo z něj zděšení, hrůza i soucit. Neznámý jí položil na rameno teplou dlaň a dodal: „Nechci s vámi hýbat, dokud nepřijede sanitka, ale přikryji vás kabátem, ano?“

Ucítila báječné teplo a vděčně zamumlala: „Děkuji.“ Nato položila hlavu na předloktí. Byla příšerně unavená. Na smrt unavená.

Ted' už můžeš spát. Hollis.

Konečně!

Sam Lewis pro jistotu nahmatal tomu zuboženému stvoření tep, pak o několik kroků ustoupil a naléhavě pokračoval do mobilu: „Hod'te sebou, sakra! Ta žena je ve velice špatném stavu. Ztratila spoustu krve.“

Zrakem se vrátil po krvi vyznačené dráze její strastiplné pouti přes vydrolený beton až ke dveřím opuštěného domu.

Snažil se trpělivě poslouchat profesionálně věcné kontrolní otázky operátorky na tísňové lince, nakonec ale nevydržel a přerušil ji: „Nevím, co se jí stalo, ale je nahá, zmlácená a silně krvácí. Možná byla znásilněná. Nevím. Ona je... Ona nemá oči. Ne, do hajzlu, nemá je poraněné! Vůbec je nemá! Někdo ji o ně připravil!“

Kapitola první

Čtvrtek 1. listopadu 2001

„Nebude se jí to líbit,“ vzdychl Andy Brenner, spíš nešťastně než bázlivě.

John Garrett ho obešel a vstoupil do monitorovací místnosti, postrádající jakékoli vybavení. „Vezmu to na sebe,“ řekl a zahleděl se feritovým zrcadlem do sousední vyslýchací místnosti.

U starého dřevěného stolu tam seděly tři ženy – dvě obličejem, třetí zády k zrcadlu. Ty první dvě seděly blízko sebe, a ačkoli se navzájem nedotýkaly, očividně k sobě patřily.

Mladší z dvojice měla oči zakryté slunečními brýlemi v tlustém rámu. Seděla strnule jako socha strnule. O něco starší žena z ní nespouštěla ustaraný pohled. Třetí nebylo vidět do obličeje. Odhadnout její postavu bránila Garrettovi její neforemná flanelová bunda přes vyrudlé džíny, avšak zásluhou bujné hřívy tmavě rezavých vlasů působila křehkým dojmem.

Andy vzdychl. „Netrápí mě, kdo to vezme na sebe. Náš šéf Drummond jenom mlží, že Maggie se striktně drží našich předpisů. My řadoví mravenci víme své. Maggie si vždycky prosadí svou. Při výslechu oběti chce mít naprosté soukromí.“

„Nemá jak zjistit, že je pozorujeme.“

„Ona to zjistí.“

„Jak? Jestliže stisknu tohle tlačítko, uslyšíme odvedle každý zvuk, ony nás ale ne! A jenom my vidíme skrz zrcadlo jako přes sklo, ony nevidí než sebe v něm. Jak by tedy mohla vědět, že je pozorujeme?“

„Netuším, ale určitě to zjistí.“ Andy hleděl na Johna, jak přistupuje k zrcadlu, a potlačil další povzdech. John Garrett rozhodně nepatřil k lidem ochotným ustoupit.

Lámal si hlavu, s jakým dalším, co nejpádnějším argumentem by na něj vyrukoval, aby ho přesvědčil, ale než se zmohl na slovo, John stiskl tlačítko a odvedle uslyšeli tak bezprostřední zvuk, až se člověku nechtělo věřit, že je pouze přenášený reproduktorem.

„...jestli je to pro vás těžké, Ellen, raději počkáme, dopřejeme vám čas na...“

„Na uzdravení?“ Žena v tmavých brýlích se hořce zasmála. „Můj manžel spává v pokoji pro hosty, synáček se mě bojí. Neumím se pohybovat vlastním domem, abych nevrážela do zdí a nekácela nábytek. Připadám si jako můra. Sestra nejen musí za mě vařit, ale pomáhat mi i s oblékáním.“

„Dobře víš, že ti pomáhám ráda, Ellen,“ namítla žena vedle ní – její sestra Lindsay. V tichém hlase jí zněla směs soucitu a únavy. „A Owen by nikdy sám od sebe nezačal spávat v pokoji pro hosty, kdybys ho o to ty sama nepožádala.“

„Jenže já moc dobře vím. jak je pro něj nesnesitelné pouhé pomýšlení, že by se mě měl dotknout, Lindsay.“ Ellen se napětím třásl hlas a bezděky nervózně hýbala dlouhými bledými prsty. „Nemám mu to za zlé. Proč by se mě měl chtít dotýkat po tom, co...“

Maggie Barnesová se nahnula, natáhla paži přes stůl a přikryla jí sepjaté ruce dlaní. „Dobře mě poslouvejte, Ellen,“ promluvila k ní tlumeně s jakýmsi záhadným podtónem, jako kdyby ji chtěla hypnotizovat. „Je strašné, co se vám stalo, ale nesmíte dopustit, aby vás to zničilo. Slyšíte? Nedovolte mu, aby měl nad vámi moc. Nedovolte mu vyhrát.“

John mimoděk naklonil hlavu na stranu ve snaze plně se soustředit na ten podivně podmanivý tón. Jako kdyby... Jako kdyby býval ten hlas znal, měl ho matně v paměti coby nápěv z dětství či tichnoucí poslední tóny hudby z přerušného snu, neustále člověka pronásledující.

Ellen nechala cizí ruku ležet na svých a její strnulost maličko polevila. „Nechci na to vzpomínat,“ hlesla šeptem. „Nechtějte to po mně.“

„Bohužel musím,“ namítla Maggie s upřímnou lítostí. „Potřebuji znát vaše vzpomínky, kdejakou, třebas i útržkovitou informaci, kterou jste schopná mi poskytnout. Snažte se rozpomenout na všechno, nač můžete, Ellen. Na každičký zvuk, pach, dotek.“

Ellen se viditelně zachvěla. „Dotýkal se mě... nesnesu ani pomýšlení na to, co se mnou dělal. Prosím nenuťte mě...“

„Nenuťte ji.“ Lindsay s bolestným výrazem jemně položila ruku své nešťastné sestře na rameno.

„Nemám na vybranou,“ hájila se Maggie. „Policie nemůže toho netvora chytit, dokud nezíská alespoň jakous takous představu, kdo je to a jak asi vypadá. Nemůžeme varovat ženy, na koho si mají dávat pozor. Jakýkoli detail, který se vám vybaví, mi může pomoci přiřadit mu tvář. Jedině tak...“

Vtom otočila hlavu a John Garrett sebou škubl leknutím z jejího nečekaného pohybu. Měl nepříjemný pocit, že navzdory zrcadlu mezi nimi mu hledí rovnou do očí. Její světlehnědé, skoro zlaté oči působily v jejím sice příjemném, ale nijak zvlášť zajímavém obličejí pozoruhodným dojmem.

Ty pozoruhodné oči se upíraly rovnou na něj. Netušil, proč je si tím jistý, ale zholá o tom nepochyboval.

Andy za jeho zády špitl: „Neříkal jsem to?“

John si ani neuvědomil, že promluvil nahlas: „Ona mě vidí. Jak může... Nechápu.“

„Třeba má rentgenové oči, co já vím.“ Andyho hlas prozrazoval stav rozladěnosti. Mrzelo ho, když se Maggie na něj zlobila, a tentokrát od ní určitě slízne pěknou porci zlosti.

Maggie znovu otočila hlavu čelem k sestrám a nevzrušeně je požádala: „Promiňte laskavě, ale musím si něco nutně vyřídit. Hned se vrátím.“

Lindsay se na ni vyčítavě zakabonila, načež se nahnula k sestře, aby ji svou blízkostí povzbudila. Ellen neproněsla jediné slovo. Působila dojmem člověka na pokraji nervového zhroucení – strnulá, neschopná pohybu.

John se odvrátil od zrcadla, teprve když Maggie vyšla z vyšetřovací místnosti. „Musela nás slyšet,“ prohlásil.

„Ne,“ zamítl takovou možnost Andy. „Zaručeně ne.“

Říkal jsem přece, že tahle místnost je dokonale zvukotěsná. Prostě o nás ví – nic víc a nic méně.“

Dveře monitorovací místnosti se prudce rozletěly a Maggie Barnesová vešla dovnitř. Johna překvapila její výška. Musela měřit kolem metru osmdesát. Nemýlil se však v odhadu, že je postavy křehké. Byť ne zrovna chorobně hubená, rozhodně patřila k štíhlým, až étericky působícím ženám. Maně ho napadlo, neobléká-li se do neforemných svršků, aby působila robustněji.

Při pohledu do jejího obličeje si však uvědomil omyl svého úsudku. Nezajímavý ho každopádně neměla. I když nebyla vysloveně krásná, výrazné rysy ji dělaly rozhodně hezkou, a zdaleka ne tuctově. Její šikmé zlatavé oči připomínaly oči kočkovité šelmy. A výraz upřímného soucitu, svědčící o její schopnosti hlubokého vcítění se, měl účinek mnohem působivější než výrazné rty či dokonalý tvar nosu.

Letmo si ho změřila od hlavy k patě pohledem, jemuž nic neuniklo. Zneklidněl jejím nezastíraným hodnocením.

Andy se marně snažil stát neviditelným, než přenesla zrak na něj. Když jeho probodla pronikavýma kočičíma očima, měl pocit, že ho jimi přišpendlila ke zdi jako motýla k podložce. Kajícně rozhodil rukama a provinile pokrčil rameny.

„Co to má znamenat, Andy?“ zeptala se tiše.

„Promiň, Maggie.“ Nervózně se ošil, věděl, že vypadá jako provinilý školák.

John mu chtěl pomoci: „Za to můžu já, slečno Barnesová. Přinutil jsem ho, aby mi to umožnil. Jsem –“

„Vím, kdo jste, pane Garrette.“ Pohled měla ostrý, hlas studený. „Ale ať se vám to líbí nebo ne, mé zásady se vztahují i na vás.“

„Tady nejde o zásady. Mám speciální povolení sledovat průběh vyšetřování.“ Zaskočilo ho, že se mu taktak podařilo nevyslovit to autoritativním tónem.

„A to vám podle vás dává právo sledovat utrápenou ženu, jak je nucená rozpomínat se na nejděsivější noční můru svého života, jakou si vy neumíte ani představit? I k tomu vás opravňuje povolení?“

John strnul. Její obvinění mu vzalo řeč.

Maggie nemilosrdně pokračovala: „Jak by vám bylo, pane Garrette, kdyby dva neznámí mužští potajmu přihlíželi, jak se žena, na níž vám záleží, musí ve vzpomínkách vracet k zážitkům mrzačení a znásilňování d'áblem v lidské kůži?“

Její slova bolela. Zhluboka se nadechl, a když pomalu vydechl, kajícně řekl: „Omlouvám se.“

„Chvilí to vypadalo, že se ti začíná dařit,“ odvážil se promluvit Andy. „To přerušení rozhovor zkomplikuje, vid’?“

„Jo. Zkusím to s ní znovu, ale je docela možné, že mi už neřekne ani slovo,“ odvětila Maggie.

Johnovi neunikla výčitka v jejím hlase, byť mu nevěnovala pohled. „Mrzí mě to,“ znovu se omluvil. „Nechtěl jsem vás vyrušit. Nemíním znesnadňovat vyšetřování.“

„Fajn. Pak vám zajisté nebude vadit, když odtud okamžitě vypadnete.“ Ustoupila a otevřela dveře dokořán s jasným pokynem.

Andy poslechl bez zdráhání, John však ve dveřích zůstal stát a upřeně se jí zahleděl do očí. „Rád bych s vámi mluvil mezi čtyřma očima, slečno Barnesová. Pokud možno ještě dnes.“

„Jestli počkáte, dokud neskončím, pak prosím,“ odpověděla neutrálním tónem, ani na okamžik z něj nespouštějíc zrak. „Nějakou dobu to potrvá.“

„Počkám,“ zamumlal.

Hollis nespala, žádným pohybem či jinak však nedala najevo, že bdí. První chvíle po probuzení totiž byly vždycky nejhorší – plné napětí a děsu, dokud se úplně nevymanila z ošklivého snu a nezačala vnímat skutečnost.

Skutečnost málem ještě horší než byl onen sen...

Pozvolna si začínala zvykat na obvaz na očích, přesněji řečeno tam, kde dříve mívala své vlastní oči. Pořád ještě nevěděla, jak se vyrovnat se skutečností, že nyní má pod obvazem místo těch svých očí někoho jiného – oběti autonehody, která zanechala prohlášení, že v případě své náhlé smrti souhlasí s darováním svých orgánů.

Chirurg, hrdého na vlastní průkopnickou operační techniku, zaskočilo a trochu i podráždilo, když mu položila jedinou otázku, podle jeho názoru naprosto malichernou.

„Jaké jsou barvy? Slečno Templetonová, zřejmě vám nedochází, o jak složitou operaci se jednalo –“

„Ale ano, dochází, pane doktore,“ přerušila ho. „Uvědomuji si, že díky vám zřejmě medicínská věda natolik pokročila, že snad budu moci hledět na svět očima té ubohé ženy. I to chápu, že uběhnou dny, ba možná týdny, než se to plně prokáže. Nu a prozatím bych aspoň ráda věděla, jakou barvu mají... moje nové oči.“

„Jsou modré,“ odpověděl.

Její původní oči byly hnědé. Bude jimi vidět? Netušila. A měla pocit, že i náramně sebevědomý lékař si není valně jistý výsledkem osobně provedené operace. Optický nerv je komplikovaná záležitost, to věděla i coby laik. Navíc se musel vypořádat se spoustou jiných nervů, cév a svalů, obnovit příliš mnoho háklivých spojení na to, aby si mohl být jistý úspěchem. Tělo by mělo nové oči přijmout bez potíží, o to se postarají imunosupresiva, bránící odmítnutí cizího orgánu, nikdo však nedovedl s jistotou předpovědět, jak zareaguje mozek.

Funkce zraku stejně jako všech tělesných orgánů závisí na mozku, na jeho reakci na přijímané vnější podněty. Lze snad odhadnout reakci mozku, když poté co toto citlivé spojení někdo brutálně přerve, se ho někdo jiný pokusí obnovit?

Nebylo divu, že nevěděla, co vlastně má cítit.

Většina jejích tělesných zranění byla překvapivě banální, vzalo-li se v úvahu, jak strašné bolesti měla. Zlomená žebra jí zvolna srůstala, i když při dýchání ještě bolela, a probodnutou plíci jí také dali do pořádku. Navenek měla jen několik stehů, odřenin a modřin.

Kromě toho, že už nikdy nebude moci mít dítě. To jí ale nevadilo. I kdyby nebyla v tomto směru zmrzačená, copak by nějaké dítě mohlo být šťastné s citově zpustošenou matkou?

Vím, že nespíš, Hollis.

Nepohnula ani tělem, ani hlavou, když na ni opět promluvil ten ženský hlas, tichý a vmlouvavý. Předchozí tři týdny k ní mluvil dennodenně. Jednou se zeptala sestry, kdo ji to chodí navštěvovat a celé hodiny vydrží sedět u jejího lůžka, ale bylo jí řečeno, že vyjma policistů, kteří jí kladou otázku za otázkou, na něž neodpovídá, k ní nikdo nechodí.

Prozatím ten hlas neodháněla. Nechtěla ho odehnat, jako právě naopak nechtěla mluvit s policisty. I doktorům a sestrám řekla, jen co musela. Ještě nebyla v stavu srovnat si v hlavě, proč to potkalo právě ji, ne tak o tom mluvit.

Zanedlouho budeš moci odtud odejít, znovu promluvil hlas. Co pak?

„Možná by nebylo od věci skočit pod auto nebo pro jistotu pod autobus,“ odpověděla nahlas, i když ten hlas byl čirým výplodem její fantazie.

Kdybys skutečně chtěla zemřít, nebyla by ses snažila dostat z toho domu.

„A kdybych nemusela poslouchat rozumy výplodu své fantazie, klidně bych zase usnula. Ach, no jo, vždyť já vlastně spím. Zdáš se mi. To všechno je jenom zlý sen.“

Sama víš, že to není pravda.

„Tak ty nejsi jenom má halucinace?“

Místo odpovědi se hlas zeptal: *Kdybych ti vložila do rukou hroudu hlíny, co bys z ní vytvořila, Hollis?*

„Co je to za nesmyslnou otázku? Zkoušíš mě, jako když psychiatr ukazuje pacientce fleky na papíře? Výplod mé fantazie se mi snaží dělat psychoanalýzu?“

Co bys z ní vytvořila? Jsi přece umělkyně.

„Omyl. Jsem bývalá umělkyně.“

Tvořivalas svá díla rukama, očima i hlavou. At už se ta operace zdařila nebo ne, hlava a ruce ti zůstaly.

Vida, i výplod její fantazie pochybuje, že bude schopná vidět cizíma očima. „Takže podle tebe bych se měla stát sochařkou? Jak jednoduché!“

Netvrdím, že je to jednoduché. Hollis. Ani jsem neřekla, že to bude snadné. Bude to ale život, Hollis. I když jiný život.

Po chvíli mlčení Hollis namítla: „A já zase říkám, že nevím, jestli budu schopná žít. Nevím, jestli mám dost odvahy začínat od úplného začátku.“

Snaž se to zjistit!

Chtě nechtě se musela zasmát. Ten tajemný hlas každopádně umí víc než pouze trapně domlouvat. To, k čemu ji ponoukal, byla docela zajímavá výzva. „Asi se pokusím. Buď úspěš, nebo si vyberu tirák, pod který skočím.“

„To povídáte mně, slečno Templetonová?“ K lůžku přistoupila sestra z denní směny.

Hollis se už naučila rozeznávat kroky, dokonce i ty sotva slyšitelné, charakteristické pro tu kterou ze sester. Tahle se zaručeně

strachovala o její duševní zdraví, protože ne poprvé svou pacientku přistihla mluvit samu se sebou.

„Slečno Templetonová?“

„Ne, Janet, nepovídala jsem to vám. Už zase mluvím sama se sebou – tedy pokud nikdo nesedí na židli u mého lůžka.“

„Ne, slečno Templetonová. Nikdo tady není.“

„Nic si z toho nedělejte. Stávalo se mi to i před napadením.“ Zvykla si, když už nebylo zbylí, mluvit o té hrůze jako o napadení. Nazývali to tak doktoři, sestry i policisté.

„Nepotřebujete něco, slečno Templetonová?“

„Ne, děkuji, Janet. Trochu si zdřímnu.“

„Pohlídám, aby vás nikdo nerušil.“

Hollis naslouchala jejím vzdalujícím se krokům a předstírala usínání. Bylo to snadné. Zato přetěžké bylo nezeptat se nahlas, je-li výplod její fantazie nadále u ní. Protože zde být pochopitelně nemohl.

Pokud se ovšem nepomátla.

„S vyšetřováním jsme nepokročili o nic dál, než když jste tady byl před šesti týdny.“ Luke Drummond, poručík seattleské policie pověřený vedením vyšetřování obzvlášť závažné trestné činnosti, byl zvyklý podávat hlášení nadřízeným, když ale měl seznamovat s podrobnostmi civilistu, nesnažil se tajit nepřátelský postoj. Zejména nemohl-li uvést žádný významný pokrok.

„Jenže mezitím přibýly dvě další oběti,“ připomněl mu John Garrett. „Skutečně nemáte jedinou indicii, která by vás mohla přivést na stopu té bestii?“

„Ten chlap je profík,“ bránil se Drummond.

„Vy snad ne?“

Poručík přimhouřil oči a pohodlně se opřel zády, čímž budil klamný dojem autority. „Mám tým zkušených detektivů, pane Garrette. Zaměstnáváme špičkové odborníky na zpracovávání stop pomocí nejmodernějších přístrojů a zařízení. Žel nic z toho nám prozatím nepomohlo, jelikož nemáme žádné stopy, které by se daly zkoumat, ani svědky, které bychom mohli vyslechnout. Oběti jsou, mírně řečeno, traumatizované natolik, že nám nedokážou pomoci.“

„A co Maggie Barnesová?“

„Co s ní má být?“

„Nepřišla na nic?“

„Inu – všichni tady zastávají názor, že její práce je vlastně umění, tudíž tlačit na ni nemá smysl.“ Drummond pokrčil rameny. „Při veškeré úctě k ní mi nezbyvá než prohlásit, že neví o nic víc, na čem by mohla stavět, než my ostatní. První dvě oběti zemřely. Ani jedna z nich nám po činu nebyla s to povědět nic směřodatného. Třetí se zatím vzpamatovala jen natolik, že je schopná jakž takž mluvit s Maggie. Čtvrtá je dosud v nemocnici, ale odmítá odpovídat na otázky. Psychologové svorně varují, že pokud na ty ženy budeme příliš tlačit, můžeme pozbýt jakékoli šance, že se vůbec někdy od nich něco dozvíme.“

„Proč jste se neobrátili na FBI?“ zeptal se John.

„Protože ani oni neumí dělat zázraky,“ odsekl poručík.

John po pravdě netušil, zda by si federálové s případem poradili, zato spolehlivě vycítil, že naléhat na poručíka Drummonda, mohl by ho vůči sobě popudit ještě víc. A byť díky svým vlivným známým získal povolení přístupu k vyšetřování, kdyby poručík hodně, opravdu hodně chtěl, nebylo vyloučeno, že by si to povolení mohl strčit za klobouk. „Převládá tedy mínění, že pokud někdo vytáhne z obětí nějakou důležitou informaci, bude to Maggie Barnesová?“ přinutil se zeptat klidným tónem.

„Jestli je na světě někdo, kdo ty ženy dokáže znovu provést peklem, které prožily, aniž by jim to ještě víc ublížilo, pak jedinečně ona. Kdoví jestli na nich vyzví něco, co nám pomůže. Musíme čekat.“ Poručík postřehl bezděčné poposednutí Johna Garretta na židli a poprvé s ním pocítil soucit. Ačkoli jim vysloveně překážel, rozuměl jeho pohnutkám a zazlívat mu, že se prodral až k vyšetřovatelům, mohl stěžít. On sám by na jeho místě nejednal jinak. Pravda pokud by měl Garrettovy miliony a politický vliv, jejichž zásluhou se starosta i policejní ředitel mohli přetrhnout ochotou vyjít mu vstříc.

Připadal by si v sedmém nebi, mít jen zlomek Garrettových styků. Pevně si totiž předsevzal jednoho dne usednout do guvemérského křesla. Své politické ambice nijak netajil, a třebaže

byl státním zaměstnancem, uvažoval spíš jako politik než policista. Kupodivu dosud se mu to nikdy nevymstilo, jelikož coby policista zastával svou práci na výtečnou.

Dokud nezačal řádit ten zatracený psychopat.

Protože nedisponoval ani Garrettovými penězi, ani jeho politickým vlivem, ve vlastním zájmu se k němu musel chovat slušně. „Maggie potřebuje čas,“ vysvětloval. „Musíme být trpěliví.“

„Hollis Templetonovou unesl ten maniak před třemi týdny. Za jak dlouho asi, podle vás, zaútočí znovu?“ John si byl vědomý napětí ve svém hlase, jeho nervozita však byla větší než schopnost ovládnout se.

Drummond si vzdychl. „Podle psychologů může další ženu unést stejně tak zítra jako za půl roku. Zatím jsme nepřišli na žádný časový vzorec jeho jednání. Mezi prvním a druhým zločinem utekly dva měsíce, k třetímu ale došlo už po třech týdnech. A ke čtvrtému až za další tři měsíce.“

„Časový vzorec?“ mimovolně opakoval termín Garrett.

„Ani na nic jiného, z čeho by se dalo vycházet. Nenašli jsme žádnou stopu krve, tedy kromě krve obětí. Pokaždé použil prezervativ. Za nehty obětí ani nikde jinde jsme neobjevili nic, co by nám pomohlo určit, kde je držel. Každou nechal na jiném místě – v nějaké opuštěné budově. Ellen Randallová si pamatuje, že ji v něčem převážel, zřejmě v kufru auta, ale protože nesjel z asfaltu, nenašli jsme žádnou stopu pneumatik.“

„Převezl i Hollis Templetonovou?“

„To zatím nevíme. Řekl jsem vám už přece, že odmítá odpovídat na otázky. Třeba z ní něco dostane Maggie. Tedy pokud bude svolná vypovídat – což se zatím nejeví příliš nadějně, protože dosud vypovídat odmítala.“

„A co bude pak?“

„Nevím.“ Drummond znovu vzdychl. „Heleďte, pane Garrette, je mi vážně moc líto, ale momentálně vám nic víc nemůžu říct. Děláme, co je v našich silách.“

Andy, čekající na Johna za rohem poručíkovy kanceláře, jen věčně podotkl: „Co jsem vám povídal...“

„Jak se zdá, stala se tu ze mě persona non grata,“ postěžoval si John.

„Z Drummonda si nedělejte těžkou hlavu. Nesnažit se o politickou kariéru, byl by docela dobrým šéfem.“

„Bylo by mi milejší, kdyby se snažil být dobrým policistou,“ vyjádřil se John.

„To nám všem. Útěchou nám může být jediné to, že tady příliš dlouho nezůstane. Je tady jen proto, aby si vydláždil cestičku nahoru. Bohužel než se tam dostane, musíme s ním vydržet.“ Odváděl Johna k svému stolu v koutě detektivního oddělení. Cestou kolem kávovaru nalil dva pohárky kávy.

„Kristepane Andy, to musíš vždycky vychlastat všechnu kávu?“ zavyčítal mu mladý policista, stojící opodál. „Mohl bys aspoň postavit na další.“

„Tuhle jsem dělal já, Scotte. Teď je řada na tobě.“

John se posadil na židli před Andyho stolem, přijal plastový pohárek, upil z něj, zašklebil se znechuceně a prohlásil: „To je ale žbrnda!“

„Vždycky je taková, ať ji vaří kdo chce.“ Johnova kritika Andyho očividně nijak neurazila. S chutí se napil a pokrčil ramenem. „Počkáte tedy na Maggie?“

„Myslíte, že bude ochotná se mnou mluvit?“

Andy se zamyslel. „Těžko říct, když jste ji tak vytočil. Co vlastně byste chtěl od ní slyšet?“

Na to se nedalo jednoznačně odpovědět, proto John chvíli mlčel a pak odpověď nahradil otázkou: „Proč jste všichni tak skálopevně přesvědčení, že právě ona má největší šanci najít tu bestii? Čím je tak výjimečná?“

Andy se opřel zády, až židle hlasitě zavržala, a znovu upil kávy. Zahleděný na muže sedícího z opačné strany stolu zapřemítal o vhodné odpovědi. Odhadoval, nakolik mu může věřit. John Garrett, podnikatel-realista, stál oběma nohama pevně na zemi. Vydělal řůru peněz svou schopností dokonale ovládat chladnou, pragmatickou zákonitost světa financí. Ačkoli se znali nedlouho, zdravý rozum mu napovídal, že člověk jeho druhu akceptuje jediné fakty, jen to, co si může prohlédnout vlastním zrakem, ohmatat vlastníma rukama.

„Andy?“

„Maggie má v sobě... cosi výjimečného. Ať už se to nazve telepatickými schopnostmi, genialitou, neobyčejnou schopností vcítění či jakkoli jinak, každopádně dovede mluvit s duševně pošramocenými oběťmi a na základě toho, co jí povědí, nakreslit obličej pachatele, a my po něm můžeme začít pátrat.“

„Myslel jsem, že policie už dávno od těchto metod upustila. Copak nemáte místo kreslířů portrétů moderní počítačový program?“

„Žádný nedosahuje jejích kvalit,“ bryskně prohlásil Andy.

„Takový má výjimečný talent?“

Andy s povzdechem pokračoval v řeči: „Výtvarný talent je pouze jedna z jejích schopností, a má ho na rozdávání. Mohla by žnout slávu coby uznávaná malířka, jenže ona raději vyседává ve vyšetřovacích místnostech a poslouchá vyprávění o hrůzách, nepřál bych vám slyšet jakých. Bedlivě poslouchá, mluví s těmi nešťastníky a jakýmsi zázrakem se jí daří vcítit se do jejich kůže a doslova převzít jejich vzpomínky. Pak se dá do kreslení a v devíti případech z desíti nám poskytne tak věrný portrét pachatele, že by tomu grázlovi mohl sloužit za fotku do řidičáku.“

„To je k neuvěření!“ prohodil John.

„Věru, je to k neuvěření. Nikdo netušíme, jak to Maggie dělá. Ale naučili jsme se jí důvěřovat.“

„Pročpak tedy ještě nemáte portrét tohohle pachatele?“

„Ani ona nic nesvede, když nemá žádné záchytné body. Ty ženy totiž absolutně nic neviděly. První oběť zemřela dřív, než mohla komukoli něco říct, poslední je ještě v nemocnici, a v jak zuboženém stavu je Ellen Randallová, jste viděl sám.“

„Vynechal jste Christine,“ přiměl se upozornit John.

Andy mu pohlédl do očí. „Je asi zbytečné o ní mluvit. Vaše sestra se snažila, seč byla, aby nám pomohla, ani ona ale nic neviděla.“

„Maggie Barnesová s ní mluvila. Četl jsem to v její zprávě.“

„Ano. Mluvila s ní.“

„Bez svědků?“

Andy se zamračil. „Bez sledování někým z monitorovací místnosti – jestli narážíte na tohle.“

„V tom případě by mi třeba dovedla odpovědět na otázku, kterou si neustále lámu hlavu.“

„A ta zní...?“

„Proč Christine spáchala sebevraždu.“

Kapitola druhá

Přesně jak Maggie předpokládala, Ellen Randallová se znovu uzavřela do své ulity. Naléháním na ni by uzavřenost jen zhoršila. Proto nic nenamítala, když Lindsay‘ prohlásila, že bere sestru domů, a nepokusila se naléhat na další setkání.

Přitom přímo slyšela úprk hodin. Čas letí. Vnímala jeho nedostatek každým svým pórem. Den za dnem, zatímco policie bezradně tápala v marné snaze o sebemenší krůček postoupit dál v pátrání po bestiálním zločinci, novináři nazvaném Oslepovač, se neúprosně blížil ten, kdy přibude další oběť.

Další zničený život.

Další zmrzačená duše.

A co bylo ještě horší, byla přesvědčená, že pachatel bude stupňovat svou krutost. Bude přidávat na utrpení obětí, aby ukojil svůj šílený, zvrácený pud, který ho žene k těmto zvěrstvům. Začne oběti vraždit, policie tak přijde o jakoukoli možnost cokoli se od nich dozvědět a zarazit jeho běsnění. Dokud se nedopustí nějaké chyby – pakliže se jí vůbec kdy dopustí.

Zatím žádnou neudělal.

Maggie nakoukla do místnosti detektivů a uviděla sedět u Andyho stolu Johna Garretta. Protože neměla nejmenší chuť mluvit s ním, potajmu se zavřela do jedné z prázdných kanceláří vedle vyslyšací místnosti. Usedla za stůl a otevřela skicář.

Nákres byl prozatím zoufale nedostatečný – neurčitý obrys obličeje s dlouhými vlasy, tak dlouhými, že by klidně mohlo jít o paruku. Dozvěděla se o nich před pár dny při prvním setkání s Ellen Randallovou. Ellen si vzpomněla, že když se nad ní skláněl, cítila na nahém těle šimrání dlouhých vlasů.

Žádné další alespoň trochu užitečné podrobnosti, nic, co by jim pomohlo, z ní Maggie už nevymámila. Nezískala žádnou představu o jeho podobě. Netušila, má-li čelo vysoké či nízké, vysunutou či zapadlou bradu, obličej hladký nebo drsný. Ellen i Christine měly dojem, že se jich dotýkal ne pletí, ale chladným tuhým plastem, jako kdyby měl na obličej masku.

Co to může být za mužského, když se tak bojí odhalení, že si z obličeje nesundá masku ani poté, co své oběti připraví o zrak? Pochopitelně žádný zločinec se nechce nechat dopadnout a tímhle opatřením při páchání svých zvěrstev patrně chtěl mít stoprocentní jistotu, že ho nikdo nikdy nepozná.

Jaký jiný důvod by mohl mít k nasazování masky?

Má na obličeji něco, co by mohla hmatem poznat i slepá oběť? Nějakou jizvu nebo jinou deformaci?

„Maggie?“

Nezvedla zrak od skicáře, jen v duchu zanedávala vyrušená z úvah, jimiž už mnohokrát dospěla k dobrému výsledku. „Ahoj, Luke.“

Vešel dovnitř a posadil se na židli z druhé strany stolu. „Jak to vypadá?“

„Bídně.“ Sklapla skicář a ztěžka vzdychla. „Ellen se zase stáhla do sebe. Někdo nás vyrušil a spojení, které jsem s ní sotva navázala, se přerušilo. Budu muset nějaký den vyčkat a znovu se o to pokusit.“

„Právě jsem mluvil s doktorem Hollis Templetonové,“ oznámil jí Drummond. „Je na tom líp, než čekal – tedy po tělesné stránce. Transplantace prý bude také úspěšná. Jestli bude znovu vidět, možná...“

„Možná co?“ Maggie se na něj tázavě zahleděla. „Bude mím traumatizovaná a schopná nám pomoci?“

„Je to možné, ne?“

„Jo, je. Třeba postřehla něco, co předchozím obětem uniklo, vzhledem k tomu, že je výtvarnice.“

„Zkusíš si s ní popovídat? Nám neřekla ani slovo, k tobě třeba bude vstřícnější.“

„Raději bych počkala, až ji propustí z nemocnice. Tamní atmosféra není nejvhodnější pro rozhovor,“ namítla Maggie.

„Já vím, ale... jsme pod hrozným tlakem a den ode dne se to zhoršuje. Média, občanská sdružení, starosta – všichni na mě dorážejí. Mezi lidmi roste panika a já nevím, jak je uklidnit.“

„Neumím dělat zázraky.“

„Už se ti jich pár podařilo.“

Zavrtěla hlavou. „Tohle je něco jiného. Tenhle chlap umanutě dbá, aby proti němu nemohla nikdy žádná z jeho obětí svědčit. Nevidí ho, neslyší jeho hlas, navíc si dává zatraceně bacha, aby se nedotkly ani jeho kůže. Tedy dokud jsou ještě při vědomí. Jediné, čeho si všimly, a tedy jediné, co o něm víme, je, že voní mýdlem Ivory... Tím ovšem voní záměrně, aby přerazil svůj přirozený pach, který by si mohly zapamatovat,“ dodala.

„Ano, zatím neudělal jedinou chybičku, která by nás navedla na jeho stopu. Jenže, jak jsi řekla, poslední oběť je výtvarnice. Tihle lidé jsou na tom se svými smysly jinak než obyčejní smrtelníci. Hollis Templetonová ti třeba poví něco prospěšného. Zkus to, Maggie. Prosím!“

Už si ani v duchu nekladla otázku, má-li Drummond vůbec představu, co od ní i od těch ubožáček žádá. Byl dobrý policista a schopný řídicí pracovník – v budoucnu snad i dobrý politik – ale co se obětí týkalo, postrádal představivost a hlavně schopnost vcítění.

Napadlo mu někdy, že i ona trpí – právě tak jako ženy, s nimiž hovoří? Zaručeně ne.

„Zítra za ní zajdu,“ slíbila. „Ale pokud se mnou nebude chtít mluvit, nebudu ji nutit. To doufám chápeš.“

„Aspoň se pokus. O nic víc tě nežádám.“

S netajenou úlevou vstal. Přímo viděla, jak se mu činí mozkové závitky formulováním zdůvodnění a vytáček policejnímu řediteli a starostovi. Její jméno přirozeně nepadne, zato jim hrdě oznámí, že sledují jistou linii, která je jistě dovede k zásadnímu zvratu. Ne zrovna že by jí chtěl upřít podíl na vyřešení případu, pouze čemu nerozuměl, tomu nevěřil, a co dělala, bylo nad jeho chápání. Nepochopil by to, ani kdyby mu to řekla ‚polopaticky‘, což ovšem udělat nemínila.

„Zkusím to.“

„Výborně. Už jsi mluvila s tím Garrettem?“

„Ještě ne.“

„Čeká tě u Andyho.“

„Vím.“

Zamračil se na ni. „Pověz mu, jenom co nutně musíš. Starostu a ředitele má v kapse, ale i tak se mi nelíbí, když se civilistům prozrazují podrobnosti probíhajícího vyšetřování.“

„Jsou dotěrní jako vosy,“ zabrumlala Maggie.

„Dobře víš, že pár faktů jsme veřejnosti utajili. Kupříkladu to mýdlo, co ses o něm zmínila. Podrobnosti případu si musíme nechat pro sebe, když z jiného důvodu ne, tak abychom neinspirovali další psychopaty, co se touží přiživit na proslulosti Oslepovače.“

„Vím, Luke, ale John Garrett nechce mluvit o těchhle věcech.“

Drummonda, ačkoli už byl na odchodu, její vyjádření tak zaskočilo, že k ní znovu obrátil hlavu. „Vždyť jsi s ním ještě nemluvila!“

„To je pravda.“

„Tak jak můžeš vědět...“ Nedopověděl a ještě víc se zakabonil. „Jasně, jeho ale zajímá jen jediné – žes byla poslední, kdo mluvil s Christine Walshovou.“

„Nejspíš ano.“

„Četl jsem tvou zprávu,“ podotkl zcela zbytečně. „I Garrett ji zná. Nevím, co ten chudák doufá, že se od tebe ještě dozví.“

„To nevím ani já,“ lhala.

„Opatrně s ním, Maggie. Kdyby chtěl, mohl by nám pěkně zavařit.“

Přikývla a Drummond odešel. Rychle zahнала myšlenky na Johna Garretta – alespoň prozatím – a znovu otevřela skicář s neurčitým obrysem mužského obličeje.

„Kdo jsi?“ zamumlala. „Kdo jsi tentokrát?“

„Pochybuji, že Maggie zná odpověď na otázku, proč Christine spáchala sebevraždu, John,“ namítl Andy. „Nezmínila se, a kdyby ji znala, bezpečně by nám to řekla.“

„Pokud její smrt nesouvisela s vaším vyšetřováním, mohla si to z vlastního rozhodnutí nechat pro sebe.“

Andy si byl vědomý opatrnosti, příliš se nedotýkat dosud nezacelené rány. „Po tom, co se jí stalo, měla vaše sestra třeba pocit, že jediné východisko pro ni je sebevražda.“

„Jiné oběti ji nespáchaly.“

„Jenže jim neudělal totéž co jí. To přece víte. Tenkrát ten psychopat teprve vynalézal způsob oslepení svých obětí a kyselina připravila Christine o víc než jenom o oči. Znam dost jinak silných mužských, kteří by si zal takových okolností také raději sáhli na život.“

„Christine by to neudělala.“ Přestože Garrettův hlas zněl vyrovnaně, jeho sebeovládání se stabilitou blížilo spíš nitroglycerinu. „Ať to bylo jak chtělo hrozné, na to, aby se zřekla života, by bylo potřeba víc. Mnohem víc. Patřila k nejsilnějším lidem, jaké jsem v životě poznal. Jsem si tím absolutně jistý.“

„Dejme tomu, jenže každý z nás má v sobě jistou mez, jejíž překročení ho zlomí. Nikdo nemůžeme s jistotou tvrdit, jak se cítí jiný člověk. Snažím se vám jenom to říct, abyste od Maggie nečekal příliš.“

„Chci se od ní dozvědět pravdu.“

Andy protáhl obličej. „Tak té se zaručeně dočkáte. Jestli bude ochotná s vámi mluvit, vyloží vám, co je z jejího pohledu pravda. Ale...“

„Ale co?“

„Jestli stojíte o dobrou radu, dám vám ji, i když ji ode mě asi nepřijmete. Pečlivě zvažte, nač se jí zeptáte. Je náramně nedůtklivá. Nenechá se zastrašit a nemá respekt k nikomu, ať se tváří sebedůležitěji. I když nepočítám, že byste ji dokázal natolik rozčilit, aby přestala spolupracovat, raději bych tuto možnost neriskoval. Poctivě nám ze všech sil pomáhá a rád bych, kdyby na tom zůstalo.“

„Proč?“

„Proč má na tom zůstat?“

„Ne. Proč vám pomáhá? Před chvílí jste řekl, že jako nadaná malířka by mohla vydělávat mnohem víc, tak proč se místo malování věnuje téhle práci?“

„To nevím.“

„Nikdy jste se jí nezeptal?“

„Ovšem že zeptal – koneckonců i další kolegové. Ať už má k tomu ale jakýkoli důvod, nikomu se s ním nesvěřila. Dobře vám radím – ani vy se jí neptejte.“

Nebylo Johnovým zvykem dbát na výstrahu, byl-li zvědavý, a už teprve ne za okolností, kdy ho deptal pocit bezmocnosti. „Povedu to v patrnosti,“ zabrbľal.

Andy ze zkušenosti věděl, kdy protějšek souhlasí jen proto, že se taková odpověď žádá od něj slyšet. „Jenom aby. Dáte si ještě kapku té mizerné kávy?“

„Ne. Jdu si popovídat se slečnou Barnesovou.“

„Před chvílí jsem viděl odcházet Ellen Randallovou se sestrou, čili Maggie už bude volná. Jen nevím, jestli –“

„Jsem volná,“ zaznělo ode dveří. „Chtěl jste se mnou mluvit, pane Garrette?“

John hbitě vstal. „Ocenil bych, kdybyste mi věnovala pár minut.“

„Drummondova kancelář je vám k dispozici,“ navrhl Andy. „Odešel na nějakou schůzku.“

„S kým?“ zajímalo Maggie.

„Nevím. Nejspíš s nějakým dalším občanským sdružením. Je pod silným tlakem.“

„Zmínil se mi.“ Maggie pokrčila rameny. „Upřímně řečeno, nemůžu mu mít za zlé to jeho naléhání na mě.“

Andy slyšitelně vzdychl.

Maggie vykročila k Drummondově kanceláři, John ji pochopitelně následoval. Uvnitř vzala jednu ze židlí pro návštěvy a postavila proti jiné.

John zavřel dveře a oba usedli čelem k sobě. Dveře jim sice dopřávaly přijatelné soukromí, jenže stěna mezi kanceláři a místností detektivů byla napůl skleněná a žaluzie na ní zvednuté. John si uvědomoval četné zvědavé pokukování po nich, kdežto Maggie je nebrala na vědomí.

„Nevím, co očekáváte, že se ode mě dozvíte, pane Garrette,“ spustila bez okolků. „Nemůžu vám sdělit nic, co by nebylo uvedeno v spisech, které jste četl.“

Uvědomil si, že spíš než slova vnímá její hlas ve snaze zachytit ten zvláštní podtón, připomínající mu vzdáleně nějaký dávno zapomenutý nápěv. „Nepopírám, četl jsem je,“ přiznal.

Přikývla a sklopila zrak na skicář položený na klíně. „Tudíž víte všechno, co vím já.“ Ani špetku se jí nechtělo s ním mluvit, a už vůbec ne odpovídat na otázku, kterou jí mínil položit.

„Slečno Barnesová...“ odmlčel se a zavrtěl hlavou. „Prostě i když nepatřím k vyšetřovací skupině, budu se o ten případ zajímat, dokud tu bestii nechytíte. Tak co kdybychom se vybodli na všechny formality a tykali si? Pro přátele jsem John.“

Přiměla se pohledět na něj a znovu přikývla. Netušil, že si ho prohlíží očima malířky. Vyhlížel dobře. Urostlý, široký v ramenou, postava sportovce nebo přinejmenším mužského dbalého fyzické kondice. V tmavém obleku působil dojmem silného, ale fér soupeře, kdežto v džínách a černé kožené bundě, jak byl oblečený nyní, velice přitažlivě.

Vlasy měl tmavé, v sluneční záři by ale zaručeně nabyly rezavého nádechu. Oči nezvyklého odstínu, modrozelené, hluboko pod obočím zvedajícím se na obou spáncích tak dokonalou křivkou, jako by je namaloval malíř.

Napadlo ji, že zmařený vypadá zlověstně a jistě zlý i umí být. Křivka úst naopak napovídala smysl pro humor, vějířky vrásek v koutcích očí veselost a inteligence v očích schopnost potlačit každou nevhodnou emoci.

Tedy převážně.

„Dobrá, Johnne. Jsem Maggie,“ řekla konečně, litujíc, že je dnes vůbec tady. Brala by cokoli, co by jí umožnilo tenhle rozhovor odložit. „Ale stejně ti nemůžu povědět o vyšetřování nic, co bys už nevěděl.“

„O tom jsem s tebou nechtěl mluvit.“ Zhluboka nabral dech. „Chtěl jsem se tě na něco zeptat.“

Maggie, ačkoli nemínila přikývnout, bezděky kývla hlavou. „Ano. Na Christine, bohužel nic nového ti nemůžu říct.“ Netušila, než otevřela ústa, že mu bude lhát. Stálo ji značnou námahu vydržet dál mu hledět do očí.

„Bylas poslední, kdo ji viděl živou. Poslední, kdo s ní mluvil, než se rozhodla skončit se životem.“

„Vyslýchala jsem ji stejně jako dnes Ellen Randallovou. Dávala jí otázky a žádala ji, aby společně se mnou ještě jednou prožila to, co ji potkalo. Bylo to pro ni hrozně bolestné.“

„Až tak, že dvanáct hodin nato raději spáchala sebevraždu?“

Maggie sebou nejen nešklubla – ani nemžikla. „Nebyl to náš první rozhovor. Probíraly jsme spolu znovu, co jsme už předtím probíraly, nic z toho tedy nebylo nové. Neuvedla žádný nový postřeh a já jsem jí nepoložila žádnou novou otázku. Když jsem odcházela, vypadala... úplně stejně jako předtím.“

„Nechalas ji samu.“

Tentokrát sebou trhla. „Ve vedleším pokoji měla zdravotní sestru. Předpokládala jsem, že je tam, ačkoli jsem ji neviděla. Až dodatečně se ukázalo, že...“

John se rozhodl nepokračovat – snad protože uznával, že Maggie nenese vinu na smrti jeho sestry. Anebo na něj její záhadný melodický hlas působil víc, než si připouštěl? „Nemohlas vědět, co udělá. Vždycky byla... dobrá herečka.“ Zahleděl se do těch obdivuhodných kočičích očí a znenadání si uvědomil, že i tahle žena umí dokonale tajit své myšlenky. Nestačil však z toho vyvodit nějaký závěr.

„Každopádně nevím nic, co by ti mohlo pomoci. Je mi líto. Zbytečně jsi se mnou ztrácel čas.“

„Pro mě to nebyl ztracený čas. Chtěl jsem s tebou mluvit, hned jakmile jsem se o tobě dozvěděl. Hrozně mě zajímalo, jakým způsobem pracuješ. Právě proto jsem se vnutil k dnešnímu výslechu. Mimochodem ještě jednou se upřímně omlouvám.“

Přijetí jeho omluvy potvrdila nepatrným kývnutím hlavy. „Na mé práci není nic zvláštního. Policejní kreslíři takhle postupovali vždycky. Mluvím s postiženými, snažím se z nich vymámit co nejvíc detailů a z těch pak nakreslím portrét pachatele. Občas mám štěstí.“

„Podle Andyho se nejedná čistě o štěstí.“

Maggie pokrčila rameny. „Andy je kamarád. Tedy neobjektivní,“ namítla.

„Totéž platí i o policejním řediteli? Vychvaloval tě do nebes.“

Vrhla pohled na skicář v klíně, nato suchým tónem odpověděla: „Před pěti lety došlo k únosu jeho neteře ze školního hřiště. Pomohla jsem dopadnout pachatele dřív, než jí stačil ublížit.“

„Pomocí portréty? Našli se svědci?“

„Viděly ho spolužačky. Nejstarší bylo devět let. Práce s takovými dětmi není snadná. Mají tendenci vymýšlet si a přidávat detaily podle vlastní představivosti, takže je nutno velice bedlivě lovit z jejich vyprávění pravdu.“

„Jak jsi to dokázala?“

Maggie otálela jen krátce. „Poslouchala jsem je.“

„Jak jsi mohla rozeznat, co je a co není výplod jejich fantazie?“

„Nu... nevím. Prostě to nedovedu vysvětlit. Andy tomu říká intuice. Podle mě vcelku výstižně, i když na tom nezáleží. Dělam to už velmi dlouho.“

Překvapila Johna. „Velmi dlouho snad ne. Kolik je ti let? Pětadvacet?“

„Jedenatřicet. První portrét jsem pro policii dělala v osmnácti, čili se tím zabývám pomalu půl života.“

„Není osmnáct let trochu málo na odborného zaměstnance policie?“

„Tehdy jsem nebyla u policie.“ Maggie si vzdychla. „Stala jsem se svědkem zločinu. Nikdo jiný kromě mě nic neviděl a já jsem už tehdy dovedla obstojně kreslit. Jedno vedlo k druhému, a než jsem nastoupila na vysokou, už jsem byla na výplatní listině policejního sboru.“

John měl mezitím přichystané další otázky, ale položit žádnou nestačil. Po rychlém zaklepání na dveře vešel Andy. „Nerad tě ruším, Maggie, ale právě volala Hollis Templetonová. V sobotu odpoledne s ní můžeš mluvit v nemocnici.“

Maggie byla vmžiku na nohou. „Ona volala?“

„Věru ona sama. Celé týdny nás odmítala a najednou sama zavolala.“

„Nezmínila se proč?“

Andy přenesl váhu z nohy na nohu. Vždycky to dělal, byl-li nesvůj. „Vy dvě se znáte?“

„Ne.“

„Ani z doslechu?“

„Já jsem o ní tu a tam slyšela, ona o mně určitě ne. Proč?“

„Protože žádala jmenovitě tebe. Trvala na tom. S nikým jiným prý mluvit nebude.“

I John vstal. „Proč se tomu divíte?“ zeplal se.

„Protože nikdo z nás se jí o Maggie nezmínil,“ odpověděl Andy.

„Není známo, co pro nás dělá. Pečlivě to držíme v tajnosti, tudíž Hollis Templetonová by vůbec neměla znát její jméno.“

Pátek 2. listopadu

Hotelový pokoj Quentina Hayese v Pittsburghu vypadal shodně jako všechny ostatní, v kterých kdy bydlel. Až to nutně budilo dojem existence utajovaného, závaznými stanovami řízeného sdružení hotelových dekoratérů, dbajících o jednotný vzhled pokojů amerických hotelů. Nemohla být přece náhoda, že ložní prádlo a závěsy byly variacemi týchž květinových motivů a obrazy na stěnách obměnami nudných krajinek. Navíc se jim dařilo rozestavovat nábytek stejně neprakticky, takže nikdy nebyla na dosah ruky elektrická zásuvka, a pokud chtěl host zapojit počítač nebo fax, musel od špatně přístupné zásuvky něco odpojit.

Zaručeně šlo o spiknutí. Svůj názor předestřel své kolegyni. Kendra Eliotová se zatvářila pobaveně.

„Jsi příliš dlouho na cestách,“ prohlásila.

„To ještě neznamená, že nemám pravdu,“ namítl.

Kendra natukala další větu a zahleděná na displej kufříkového počítače prohlásila: „Potřebuješ dovolenou, pořádně dlouhou. Nejméně několik týdnů bez honičky za zločinci a vymyšlení čím dál krkolomnějšího vysvětlování, kde bereš své informace.“

„Jak můžeš současně debatovat a dělat na počítači? Kdybych se o to pokusil já, bezpečně bych zakrátko psal, co povídám.“

„Mám přece nadmíru pružné, flexibilní myšlení. Jenže tentokrát jsi vedle. Píšu Bishopovi, že potřebuješ dovolenou.“ Uculila se.

„Jo, potřebuji změnit vzduch.“ Quentin se natáhl na záda, plavou hlavu opřel o záhlaví a podložil rukama. „Tohle město mi už neskutečně leze na nervy. Zítra bude sněžit.“

„Podle předpovědi počasí?“

„Ne. Cítím to v kostech.“

Šlehla po něm očima a znovu se věnovala počítači. „Nu, pak bychom se měli snažit vypadnout, než propukne sněžné peklo.“

„Uhm.“

Přestala ťukat do kláves a obrátila se k němu čelem, aby si ho prohlédla pozorněji. Koukal do stropu, jenže ona věděla, že ve skutečnosti je zahleděný do hluboké studny svého nitra. Trpělivě čekala, co z něj vyleze.

Najednou tiše zanádal: „Krucinál!“

„Problémy?“

Posadil se, prsty si přihrábl vlasy a znovu tiše zaklel. Mobil na nočním stolku zazvonil přesně pět vteřin poté, co na něj upřel zrak.

Kendra významně zvedla obočí a pokračovala v psaní.

Quentin přijal hovor. „Ahoj, Johne.“

„Kéž bys aspoň jedinkrát vysadil,“ s povzdechem si zapřál John Garrett do telefonu.

„Jak jako? Nemám přijímat telefonáty? Zvonil mobil, tak jsem se ozval. Proto ho mám.“

„Vím, nač jsou lidem mobily. Něco jiného jsem myslel. Mám nové číslo, a i když jsi díky svým schopnostem věděl, že volám já, mohls pro jednu předstírat překvapení.“

„Jenže to bych zapíral své nejvnitřnější já,“ ohradil se Quentin.

John znovu vzdychl.

Quentin se pobaveně zakřenil. „Znáš mě přece. Útočit na tvoje slabiny je ohromná zábava.“

„Tak proto mi to děláš léta letoucí?“

„Snažím se, žel prozatím bez valných výsledků. Přijde ale den, kdy budeš muset uznat, že mezi nebem a zemí existuje něco, co ve svých přízemných ekonomických analýzách nenajdeš.“

„To jsem nikdy nepopíral.“

„Máš pravdu. Ty popíráš jenom existenci předvídání.“

„Jak můžeš vidět něco, co se teprve stane?“ nedal se John.

„Já to nevidím, příteli. Já jenom předem vím, že se to stane.“

„Volovina.“

„Věděl jsem, že mi zavoláš.“

„Čirou náhodou.“

Quentin se zasmál. „No jasně. Tipl jsem si, že mi dnes ráno zavoláš, jelikož jsme spolu už přes měsíc nemluvili. Zkus použít tu svou tvrdou palici i trochu jinak a připusť konečně, že některé jevy se prostě nedají rozumem vysvětlit.“

Byl to jejich starý spor, takže Kendra přestala telefonát vnímat a soustředila se na práci. Po několika minutách však zpozorněla, zaslechla totiž něco, co jí prozradilo, že přátelské popichování skončilo.

„...znovu? Jsou tedy už čtyři obětí?“ Quentin zavrtěl hlavou. „To jsem nevěděl. John. Tyhle dva týdny jsme se párali s jedním případem tady v Pittsburghu. Věnoval jsem mu veškerý svůj čas. K novinám jsem se prakticky nedostal. A policie je přesvědčená, že jde o stejného pachatele?“

„Ano, protože oběti připravuje o zrak. Podle mě ví policie víc, než uvádí v oficiálních zprávách. Přesněji v těch, které mi velkoryse poskytla k přečtení,“ kousavě se poopravil John.

„Tvrdils, že vyšetřování provádějí ti nejlepší detektivové,“ připomněl Quentin.

„Na tohle nestačí. Nevědí o nic víc než po Christinině smrti, a od té už uběhly tři měsíce. Ten netvor mezitím zmrzačil další dvě ženy a policie nemá sebedůvěrnější popis, který by mohla poskytnout veřejnosti. Řeknu ti, být osamělý mužský v tomhle městě dnes není právě příjemné.“

„Jsi tedy pořád v Seattlu?“

„Jo.“

To Quentina překvapilo. „Chápu, že tvé firmy běží i bez tebe, ale pokládáš za rozumné tak dlouho být mimo Los Angeles?“

„Když bude třeba, můžu tam kdykoli odletět,“ podrážděně odsekl John.

„Dobrá, dobrá, jenže poldové určitě nejsou dvakrát nadšení, když jim dýcháš na krk. Co kdyby ses dočasně stáhl stranou a nechal je dělat svou práci?“

„Můžou ji klidně dělat, ovšem až budou mít nějakou stopu.“ John Garrett se zhluboka nadechl, než pokračoval: „Jestli si myslíš, že vaše parta by mohla pomocí vašich... řekněme netradičních metod

dojít k nějakým výsledkům, je načase dokázat to prakticky. Pět smyslů na tenhle případ zřejmě nestačí.“

Quentin se zakabonil. „Přemluvilš Drummonda, aby nás k tomu přizval?“

„Jak se to vezme...“

„Jak se to vezme? To jako že váhá, anebo je to čistě tvá iniciativa?“

„To druhé.“

„Krucinál, Johnne, do čeho mě to chceš namočit?“

„Hele, je mi jasné, že by se mělo žádat oficiální cestou, jenomže poručík Drummond, ješitný až hrůza, nepřipustí žádnou pomoc, dokud ho k tomu nedonutí rozezlená veřejnost. Prozatím ji jakž takž chlácholí a podřízené buzeruje, aby se víc snažili. Ti ale nemají zhola nic, z čeho by mohli vyjít. Můžou leda sedět na zadcích a čekat na nějakou chybu toho psychopata. Což ovšem znamená další oběti, Quentine.“

„Nemusíš mi říkat, co to znamená. Je to ale mimo pole naší působnosti, to dobře víš. Bez oficiální žádosti, podané příslušnými cestami, nás tam FBI nepošle. Už tak jsme na tenkém ledě. Musíme být obezřetní, i když nás policie přizve k zločinu. Stačí maličko nepozornosti, a obviní nás z černé magie.“

„Neboj se, nedopustím, abys byl upálený na hranici.“

„Ohromně vtipné.“ Quentin se s povzdechem podíval přes pokoj na Kendru. Hleděla na něj se zvednutým obočím a výrazem zřetelně hovořícím: *Nedělej nic, čeho bys později mohl litovat.* Znovu vzdychl a zeptal se Johna: „Máš přece v Seattlu vlivné známosti. Nemůže starosta nebo rovnou guvernér státu Washington přimět policejního ředitele, aby nás přizval on?“

„Vzhledem ke svým ambicím Drummond nepřipustí, aby ten případ vyřešil někdo zvenčí.“

„Protože je dobrý polda a věří svým lidem?“

„Protože by se rád po některých příštích volbách nastěhoval do guvernérské vily.“

„A hernajz!“

„Jo, tak je to. Sám od sebe o pomoc nepožádá, Quentine.“
lamentoval John.

„Věděl jsem, že tohle řekneš,“ prohlásil Quentin.

„V tom případě víš, i co se ti chystám říct teď. Chci, aby sis vzal na pár dnů dovolenou,“ Johnův hlas nabyl náhle na přesvědčivosti, „a strávil ji ve svém rodném městě. Léta jsi v něm pořádně nebyl, občasné bleskové návštěvy se nepočítají. Všechno platím – pošlu pro tebe letadlo, zamluvím ti v hotelu to nejlepší apartmá... Dostaneš, co budeš chtít,“ vábil ho.

„Nejlepší apartmá říkáš?“ Quentin oběhl pohledem nevlídný hotelový pokoj.

„Panebože!“ utrousila Kendra.

„Nejlepší z nejlepších,“ přisvědčil John. „Stačí říct a letí pro tebe tryskáč. Kde že to jsi?“

„V Pittsburghu.“

„Co tam děláš?“

Quentin se málem zachechtal. „Říkal jsem ti přece, že jsme tu měli případ.“

„Měli? To znamená, že jste ho skončili?“

„Jo. Sice se trochu protáhl, ale nakonec jsme byli úspěšní.“

„Tak vidíš. Teď každopádně potřebuješ dovolenou,“ rezolutně prohlásil John.

„Vřele souhlasím, jen nevím, jestli si ji smím vzít právě teď. Záleží na tom, jestli nás nečeká nějaký další úkol. Budeš muset počkat. Zavolám na ústředí a pak ti brnknu.“

„Dobrá. Zavolej na tohle číslo.“

„Zavolám. Zatím se měj, Johne.“ Ukončil hovor a uložil nové Johnovo číslo do paměti mobilu.

„Neměli bychom se do toho pouštět na vlastní pěst, Quentine,“ varovala ho Kendra. „To dobře víš.“

„Vím.“

„Bishopovi se to nebude líbit.“

„I to vím.“

Vzdychla si. „Takže... hurá do Seattlu?“ Zvolna se usmál. „Hurá do Seattlu!“

„Protože je to tvůj přítel?“

„Ano. A jeho sestra byla má přítelkyně,“ doplnil Quentin.

Kapitola třetí

Jelikož rozhovor s Hollis Templetonovou se měl konat v sobotu, čili následující den, a zkoušet znovu mluvit s Ellen Randallovou nemělo smysl, Maggie nečekaně neměla nic na práci. Její domek byl příliš tichý a slunečný ateliér ji nelákal, vyrazila tedy se skicářem na návštěvu.

Zaparkovala auto, vystoupila, obešla oprýskaný domek k zadním dveřím, pánem domu nikdy nezamykaným, otevřela je a hlasitě křikla pozdrav.

„Jsem v ateliéru!“ ozvala se odpověď.

Prokličkovala mezi stohy časopisů, novin a nedokončených maleb do přistavěného ateliéru, naprosto neodpovídajícího pochybnému stavu vlastního domku. Byl nejen prostorný a zásluhou zdí samé okno i prosklené střechy úžasně světlý, ale navíc v něm panoval dokonalý pořádek. Barvy a štětce se nalézaly na jim vyhrazeném místě, plátna čekala připravená na svou příležitost v dřevěných bednách a nemalý počet židlí, křesel, pohovek a stolů – občas využívaných coby pozadí maleb – vytvářel příjemné prostředí.

Mladý malíř stojící u stojanu vprostřed místnosti se zabýval dohotovováním portrétu ženy. Ta v ateliéru nebyla přítomná, podle vícero skic připnutých na stojanu však nejednou malíři stála modelem. Ještě mu nebylo třicet, štíhlému dlouhánovi s tváří anděla – tak alespoň Maggie nevlastního bratra vnímala. Anděla sice nikdy neviděla, zato byla svědkem, jak na něj lidé civěli s otevřenými ústy, když šel po chodníku. Měl tak blízko k tělesné dokonalosti, jak jen smrtelník může mít. Dlouhé zlaté vlasy měl vzadu svázané do culíku a vybledlé džíny i staré triko umazané barvami.

„Okamžik,“ požádal, aniž se po ní ohlédl. Pečlivě se věnoval slabounkému stínu pod levým uchem zobrazené ženy.

„Žádný spěch, Beau. Jenom mi lezlo na nervy být sama doma. tak jsem zajela za tebou.“

Vrhl na ni letmý pohled jasně modrých očí, pronikavostí schopných člověka vykolejit, a pokračoval v práci. „Nuda mi k tobě vůbec nesedí,“ prohodil.

Maggie usedla na značně zjizvený dřevěný stůl a zahleděla se na svého nevlastního bratra. „Ne že bych se vyloženě nudila, jsem spíš neklidná. Zítra mám vyslýchat poslední oběť. Není divu, že jsem vynervovaná, když musím takhle nečinně čekat na další zločin.“

„Varoval jsem tě,“ broukl.

„Když jsi tak moudrý, proč jsi mě nevaroval. že si mě osobně Hollis Templetonová vyžádá, ačkoli by o mně neměla vědět?“

Ruka se štětcem znehybněla, malíř se na Maggie zahleděl. „Nemohl jí někdo o tobě říct?“

„Ne.“

„Co o ní víš?“

Maggie pokrčila rameny. „Je malířka, v Seattlu žije teprve krátce. Co namalovala na opačné straně Států, nebylo komerčního charakteru, takže coby malířka známá nebyla. Táhne jí na třicítku, je svobodná a podle fotografií byla docela pohledná. Jak vypadá dnes, netuším.“

„Připravil ji o oči?“

„Ano. Podle doktorů to provedl velice odborně. Ne kyselinou jako v případě Christine. Skalpelem, a přesně věděl, co dělá. Optický nerv, oční dŕlky i víčka poškodil minimálně. Právě proto se rozhodli pokusit o transplantaci.“

„Byla úspěšná?“

„To mi pověz ty.“

S pousmáním se znovu otočil k obrazu. „Tohle nesnáším,“ procedila popuzeně.

„Co?“ zeptal se nevinákovsky.

„Když se stáváš hluchý k mým otázkám. Rozčiluješ mě,“ přiznala se.

„Jestli Hollis Templetonová uvidí nebo ne, záleží jen a jen na ní,“ odpověděl konečně.

„To je hrozně neurčitá odpověď. Tak tě učili odpovídat ve škole pro jasnovidce?“

„Do takové jsem nechodil,“ ohradil se. „Tak pro prognostiky?“

„Ani do té.“

Maggie si mohla být jistá, že jí víc neprozradí, proto s povzdechem otevřela skicář. Chvilí hleděla na neurčitý obrys násilníkova obličej, nato s nevyslovenou kletbou skicář zavřela.

„Nesnáším to, Beau. Vážně.“

„Je mi líto.“

„Ne ale natolik, abys své odpovědi upřesnil.“

„A co takhle nezávislá vůle?“ Poodešel od stolanu a dal se do praní štětců. „Je na člověku, aby se sám rozhodoval... podle vlastního rozumu.“

Maggie se na něj zakabonila. „Jenomže ty o těch rozhodnutích víš, jaká budou a co z nich vyplyne. Přičítáš je osudu, čili nezávislá vůle fakticky neexistuje.“

„Nazývejme jí tedy iluzorně nezávislou vůlí.“

„Někdy mě dovedeš parádně vytočit.“

„Opakuješ mi to dost často, abych si to zapamatoval.“ Beau zmizel na chvilku do kuchyně a vrátil se se dvěma plechovkami koly. „Škodí to prý zdraví,“ upozornil, když jí jednu podával. „Četl jsem kdesi.“ Posadil se proti ní a otevřel svou plechovku.

Maggie udělala totéž. „Přisaháš, že nevíš, kdo je to?“

Zamračil se. „Nedovedu si představit jeho obličej. Věř mi, kdybych mohl, řekl bych ti. Bohužel v příručkách pro jasnovidce se nepíše, jak se bránit před podobnými bestii.“

„Trefil ses přesně. To není člověk, ale krvelačná bestie!“ rozohnila se Maggie.

„Já vím,“ zahuhlal.

„Musíme ho zastavit.“

„Přesněji řečeno, musíš se o to ty pokusit.“

„Ano, musím.“

„Ale vždyť ty přece už policii pomáháš, Maggie,“ namítl.

„Myslíš? Nemám dosud ani jen jeho hrubý náčrt,“ postěžovala si trpce.

„Zatím ne, ale pomáháš těm ženám. Jestli budou po takovém zážitku schopné dál žít, pak jedině díky tobě.“

„Proč se tedy necítím líp?“ zabručela.

„Protože se s nimi příliš ztotožňuješ,“ odpověděl tlumeně. „Jestli se nenaučíš udržovat si od nich patřičný odstup, nebudeš moct

dělat dlouho tuhle práci. Musíš se přinutit neprožívat všechno stejně jako ony.“

„Tak mě to nauč, mudrlante.“ Hořce se zasmála. „Máme strašně málo času. A den ode dne jsme na tom hůř. Tohle přece víš.“

„Odnauč se nést na svých bedrech břemeno starostí celého světa. Najdi si někoho, komu budeš plně důvěřovat a kdo ti v tom pomůže,“ domlouval jí.

„Někoho kromě tebe?“

„Nu... Já ti můžu poskytovat jen mlhavá varování.“ Usmál se na ni, spíš soucitně než pobaveně. „Kéž bych mohl udělat víc!“ zalitoval s povzdechem.

„Snaž se, hernajz!“ vyštěkla.

„Všichni se musíme chovat podle jistého řádu, Maggie. Klást hezky jednu nohu před druhou, zkoušet terén, hmatat před sebou a všímat si znamení. Dávat si bedlivý pozor, abychom neprovedli něco, co by mohlo vše jen zhoršit. I ty se tím řídíš. Jinak bys jim už dávno pověděla pravdu.“

„Jak jim můžu povědět pravdu? A komu? Drummondovi? Andymu? Copak by mi uvěřili?“ vyhrkla.

„Když tomu sama docela nevěříš, pak ne.“

„Není to něco, čemu by bylo snadné uvěřit.“

„Já vím, Maggie.“

„Třeba se mýlíš.“ Vyznělo to spíš jako otázka než konstatování.

„Kéž by! Už kvůli tobě.“ Chvilí si ji mlčky prohlížel, pak se zeptal: „Je tady ten Garrett?“

„Ano. Včera se u nás objevil. Chtěl se mnou mluvit o Christine.“

„Řeklas mu pravdu?“

„Lhala jsem mu. Do očí jsem mu lhala o smrti jeho sestry.“

„Proč?“

„Protože... Vlastně sama nevím. Protože i kdyby znal pravdu, netrpěl by o nic méně. Dál by si vyčítal, co udělal, či naopak co mohl udělat, a neudělal. Christine by si nepřála, aby se to dozvěděl. Koneckonců stejně by mi nevěřil.“ Zvedla plechovku k ironickému přípitku. „Dost možná mlčím jednoduše proto, že jsem zbabělá.“

„To není pravda!“

„Začínám o sobě pochybovat. Bojím se, Beau. Jsem k smrti vyděšená.“

„Z budoucnosti?“

„Z přítomnosti. Co když nejsem dost silná, chytrá nebo hbitá? Už se mi to v minulosti stalo.“

„Tentokrát se ti to nestane.“

„To říkáš jako jasnovidec, nebo jako můj bratr?“

„Jako bratr.“

Vzdychla. „Přesně to jsem si myslela.“ Chvilí uvažovala, pak překvapivě ostře prohlásila: „V Garrettovi se mýlíš.“

„Skutečně?“

„Jo.“

„Inu,“ klidně připustil, „i mně se stává, že se mýlím, ne ale často. Čas ukáže, co pro tebe znamená.“

„Ano,“ přitakala. „Všechno ukáže čas.“

Andy Brenner byl u policie téměř patnáct let. Svou práci miloval navzdory tomu, že se mu kvůli ní rozpadlo manželství. U lidí z policejního sboru to nebyla žádná vzácnost. Polovina jeho kolegů byla rozvedená nebo se snažila udržet své druhé manželství v stavu lepším, než bylo první. Ani kolegyně na tom nebyly líp.

Jako většina manželek policistů i ta jeho z duše proklínala nikdy nekončící pracovní dobu, mizerný plat a věčné napětí, zda se manžel vrátí domů po svých nebo v truhle přikryté americkou vlajkou. Nejvíc jí však pila krev jeho bezvýhradná oddanost práci.

Na tom posledním těžko mohl něco změnit. Ani přijatelnou omluvou se nemohl ohánět. Vždyť kruci zač by stál polda, který by své práci nebyl oddaný?

Za nic.

Proto také zůstal i tento pátek v práci až do pozdního večera. Procházel znovu spisy už tolikrát čtené, že jejich podrobnosti měl doslova zažrané v mozkových buňkách. Doma na něj už několik let nečekal nikdo, kdo by nervózně popocházel od okna k oknu a vyhlížel ho, a sedět v hospodě ho také přestalo bavit.

„Andy?“

Zvedl oči od papírů. „Scotte, myslel jsem, že tady už nikdo není.“

Scott Cowan zavrtěl hlavou. „S Jenn jsme se pustili do pátrání v starých spisech.“ V ruce držel šedivou spisovou složku.

„Proč, prosím tě?“

„Z jakéhosi tušení...“

„Čeho se týkalo? Našeho pachatele?“ Ptal se zbytečně, posměšně se proto sám sobě ušklíbl. Tento případ je poslední dobou zaměstnával všechny do jednoho.

„Ano.“

„A výsledek?“

Scott nebyl detektivem dost dlouho, aby mohl spoléhat na své tušení neboli instinkt, proto se zastyděl a zrudl. „No... Víím, že jsme všechny dosavadní vědomosti o něm zadali počítači kvůli vyhledání obdobných zločinů, jenže při debatě s Jenn nás napadlo, jak asi je to se starými spisy. Ty přes padesát let staré v počítačové registraci určitě nejsou.“

Andy trpělivě namítl: „Pochybuji, že tenhle chlap znásilňoval ženy už před padesáti lety, Scotte. Vždyť to by mu dnes bylo... Kolik? Pětasedmdesát, osmdesát? Tak starému kozlovi se už nepostaví ani po viagře.“

„Ne, ne, takhle jsme neuvažovali. Šlo nám o něco, o čem dnes mluvila psychologka, a sice, že ten chlap má jakýsi svůj *modus operandi* určitý zaběhaný rituál, jako kdyby to dělal už déle než jenom těch šest měsíců, co uběhly od prvního zločinu. Napadla nás možnost, že ho inspirovala nějaká dávnější série podobných zločinů.“

„A tu vyčetl z našich spisů?“

„Ne. Jenn ale zjistila, že spousta faktů ze starých případů byla literárně zpracovaná, především co se nepotrestaných zločinů týká. Jsou oblíbeným námětem detektivek. Nelze vyloučit, že se řídí rituálem nějakého vraha z minulosti.“

Andy stiskl rty a chvíli uvažoval. „Dobrý nápad, Scotte. Z téhle stránky nás ještě nenapadlo se na to podívat. A co jste našli?“

„Nejsme si jistí...“

„Tak povídej! Objevili jste něco zajímavého?“ naléhal Andy.

„Spíš podivného. Aspoň nám to takové připadá. Ty možná budeš mít jiný názor.“ Scott otevřel složku, vzal z ní zažloutlý papír a položil před Andyho. „V šanonu z roku 1934 Jenn našla tenhle spis a v něm tohle.“

Andy shlédl na papír a propadl pocitu, jaký dosud nezažil. Jako kdyby mu něčí ledový prst zpomaleně přejel po páteři. Skica znázorňovala srdcovitý obličej jemných rysů, rámovaný dlouhými tmavými vlasy... „Kdo je to? Tedy, kdo to byl?“

„Mladá žena, k smrti ubodaná v postranní uličce. Byla zohyzděná. proto se policejní kreslíř musel vynasnažit nakreslit její podobu co nejbližší vzhledu zaživa. Portrét sloužil k vyhledání svědků. Ženu se podle něj podařilo identifikovat, případ ale zůstal nevyřešený.“

„Musí jít o pekelnou náhodu,“ bručel Andy. „Jinak se to nedá vysvětlit. Jak se jmenovala?“

Scott znovu otevřel složku. „Pamela Hallová, učitelka, svobodná, dvaadvacetiletá. V Seattlu neměla příbuzné, policie alespoň žádné nenašla.“

„Znásilněná?“

„Ano. Tehdy ale se znásilnění hlásilo jen málokdy, a pokud vím, nikdy se nevyšetřovalo. Čistě okrajově je doktor zapsal do pitevního protokolu. Pro policii se jednalo o běžný případ vraždy. Po sexuálním zvrhlíkovi nepátrala,“ na vysvětlenou uvedl Scott.

Právě přicházející Jennifer Seatonová zaslechla poslední větu. „Kdoví jestli vůbec byl takový termín tehdy známý.“ Zavrtěla hlavou spíš sklesle než hněvivě. „V těch časech znásilnění platilo jen za drsnější formu sexu.“

„Našli jste nějakou zmínku o jiných podobných případech ve stejném časovém období?“ zeptal se Andy.

Jennifer znovu zavrtěla hlavou. „Zatím ne. K tomuhle zločinu ale došlo počátkem roku, máme tedy ještě hodně co probrat. Chtěli jsme se pro jistotu nejprve zeptat na tvůj názor, než se do toho dáme. Totiž ani nás tak nezaujal samotný případ – žen zabitých v Seattlu bylo v těch letech víc – jako ta skica. Tu nešlo přehlédnout.“

Andy se zhluboka nadechl. „Rozumím. Krucinál, jestli je tenhle portrét věrný, pak ta učitelka vypadala jako dokonalá kopie naší první oběti – Laury Hughesové.“

„Totéž napadlo i nás.“

Andy opřel skicu o telefon a pozorně se na ni zahleděl. Muselo se jednat o náhodnou shodu. Ano. Muselo. A navzdory tomu... „Hled'te, je už spousta hodin. Měli byste jít domů. V pondělí se hned vrhněte na ty staré spisy, a jestli na něco dalšího kápnete, okamžitě mi dejte vědět.“

Scott horlivě přikývl, nadšený možností významněji se zapojit do vyšetřování případu, jehož se prozatím účastnil jenom ve funkci poskoka. „S radostí. A co ty, Jennifer?“

„Také s radostí. Je mi to stokrát milejší než zvedat telefon a poslouchat panikařské skuhrání občanů.“

„Je možné,“ zeptal se Scott, „že ten chlap kopíruje staré zločiny včetně volby podobných obětí?“

„Upřímně řečeno, nevím,“ přiznal Andy. „Raději moc nepropadejte nadšení. Jedna skica zas až tolik neznamená. Může být pouhým důkazem, že každý z nás má – nebo měl – na světě svého dvojníka. Projděte tolik spisů, kolik budete schopni, a pak mi dejte vědět, co dalšího jste objevili.“

„Samosebou, Andy. Mám ti tu ten spis nechat?“

„Jo.“

Andy převzal spis a popřál dvojici mladých kolegů dobrou noc. Odcházeli společně, zabraní do živé debaty. Zauvažoval, jestli spolu i nespávají. Nebylo by na tom nic divného. Takové páry se v policejním sboru vyskytovaly, přesto doufal, že tihle dva se téhle nepředloženosti nedopustí.

Když osaměl, znovu se zahleděl na portrét dávno mrtvé ženy. Vlastně dvakrát mrtvé – tedy aspoň napohled. Pamela Hallovou roku 1934 někdo brutálně znásilnil a pak ubodal. Lauru Hughesovou roku 2001 rovněž kdosi brutálně znásilnil a zmlátil, když ji nejprve oslepil, následkem čehož za několik dnů zemřela.

Ty dvě ženy se nejen podobaly, ale vypadaly dočista stejně, dokonce obě měly znamínko v levém očním koutku. Tenhle starý

portrét však stvořil malíř, jemuž byl modelem znetvořený obličej mrtvé ženy. A Andy neměl umělce za neomylné.

Tedy s výjimkou Maggie.

Prolistoval celý spis, žádnou cennou informaci v něm však nenašel. Ze záznamů vyplývalo, že vyšetřovatelé sice litovali mladou ženu, ale nijak je nepřekvapovalo, jak dopadla. Vzhledem k místu jejího nalezení – v pochybné čtvrti – zastávali názor, že si za svůj smutný konec mohla sama, jelikož se neuváženě vystavila nebezpečí. Případ nějakou dobu vyšetřovali, ale jen dokud se nevyskytl další.

Ani pitevní protokol mu nijak nepomohl. Podle něj byla příčinou smrti přílišná ztráta krve. Našly se i důkazy násilného pohlavního styku a oběť měla spoustu podlitin způsobených bitím. Napadení se určitě bránila, proti mnohem silnějšimu násilníkovi však neměla šanci.

Znovu se zahleděl na portrét. Mohli mít Scott s Jennifer pravdu? Skutečně si mohl *Oslepovač* vybírat oběti podle starých nevyřešených případů?

Dospět k takovému závěru na základě nálezu jediného podobného případu by bylo hrubě neprofesionální, přesto se té myšlenky nemohl zbavit. Zatím se jim totiž nepodařilo objevit, podle čeho si vybírá své oběti.

Jednu unesl z nákupního střediska plného lidí, druhou z bytu ze solidního, kamerami hlídaného činžovního domu, což naznačovalo, že mu nešlo o snadnou dostupnost oběti, ale vybíral si je promyšleně.

Co když se vážně inspiruje dávnými zločiny? Pokud ano, informace může čerpat z odborné literatury, zabývající se nevyřešenými trestnými činy.

Anebo je má přímo z policejních spisů?

Upřímně doufal, že platí to první. Byl si totiž téměř jistý, že k starým spisům se potajmu může dostat jedině někdo z policistů.

Sobota 3. listopadu

Maggie nijak zvlášť nepřekvapilo, když krátce po druhé hodině odpoledne přišla do nemocnice vyslechnout Hollis Templetonovou a v hale ji oslovil John Garrett. „Mluvit s ní budu o samotě,“ řekla mu rozhodně.

„Jasně. Jenom mě napadlo, že pak bychom spolu mohli zajít na kávu a kus řeči,“ navrhl.

Maggie se neobtěžovala vysvětlením, že po podobných rozmluvách nemívá náladu na společenské sedánky. „Pochybuji, že ti budu moct říct něco nového,“ varovala ho. „První rozhovor s obětí málokdy vynese něco využitelné k pátrání.“

„Rozumím, ale přesto bych s tebou rád mluvil. Navíc bych tě chtěl s někým seznámit.“

Zvědavost zvítězila a Maggie slíbila zajít s ním do kavárny proti nemocnici. Nato pokračovala v chůzi k pokoji Hollis Templetonové, připravená na nejhorší. Opatrně zaklepala na dveře a vešla.

„Slečno Templetonová?“

„Ano?“ Hollis seděla u okna a na oslovení k ní otočila hlavu s obvazem přes oči. Měla na sobě džíny a beztvarý svetr – stejný jako ona. Ještě i jejich tenisky si byly podobné jako vejce vejci. Krátké hnědé vlasy, třebaže odborně upravené, jí dodávaly sportovní vzhled.

Maggie přešla pokojíkem k židli, nepochybně tam na ni čekající. „Jsem Maggie Barnesová.“

„Vida.“ Rty s hojící se jizvou zvlínil ironický úsměv. „Tedy přeneseně řečeno. Napadlo vás někdy, jak často vyslovujeme zvraty druhu *vida, vidím, podívej, hleďme*, i tehdy, mluvíme-li o něčem, co nelze vidět?“

Maggie se posadila. „Poslední dobou mě to napadlo nejednou,“ odpověděla.

Hollis se opět usmála. Kromě oné jizvy a obvazu přes oči neměla v obličeji už žádné stopy násilí. „Mluvit s oběťmi obranými o zrak znamená kličkovat územím silně zaminovaným nevhodně volenými slovy. Mimochodem, jsem Hollis – trapné jméno, že ano? Otec se snažil je vylepšit, proto mi říkal Holly, ale to se mi protivilo ještě víc,“ přiznala se trpce.

Maggie už rozmlouvala s mnoha oběťmi násilných skutků, tudíž jí tenhle úvod debaty nepřipadal nijak divný. Některé oběti potřebovaly nejprve o sobě uvést nepodstatné podrobnosti – zčásti aby oddálily nutnost opětovného prožívání chvil hrůzy, zčásti ze snahy vyvolat alespoň jakés takés zdání normálního stavu. Proto je trpělivě nechávala vypovídat se a občas jim i nahrála.

„Lidé si většinou myslí, že Maggie je zdobnělina Margaret, ale nemusí být. Já jsem od narození jenom Maggie.“

„Hezké jméno. V překladu perla, víte to?“

„Vím.“

„A víte, že Hollis znamená žijící pod posvátnými stromy? No řekněte, co je tohle za idiotské jméno?!“ Zavrtěla hlavou a změnila tón: „Omlouvám se. Nechci plýtvat vaším časem.“

„Neplýtváte, jsem ráda, že jste nám zavolala.“

„Nám?“ Pokývala hlavou – potvrdilo se jí něco, co zatím jen tušila. „Takže se pokládáte za členku policejního týmu?“

„Ano.“

„Určitě to není bůhvíco muset celé dny poslouchat vyprávění o... nelidskosti lidí.“

„Inu, není to nejpříjemnější,“ připustila Maggie.

„Pročpak to děláte?“

Maggie po ní klouzala zrakem. Všimla si, jak strnule sedí, viděla i skoro už zahojené škrábance a modřiny na jejích rukou. „Daří se mi,“ odpověděla váhavě. „Poslouchám, zdánlivě nesouvisející podrobnosti umím spojit dohromady a pak nakreslit portrét pachatele.“

Hollis naklonila hlavu na stranu. „Ale proč to děláte? I vy jste byla obětí zločinu?“

„Ne.“

„Tak někdo vám drahý?“

Maggie užuž zavrtěla hlavou, když vtom si uvědomila, že ji Hollis nevidí. Málem ji to zaskočilo, co tady byla, totiž jako kdyby cítila na sobě její pohled. Ta žena svým krajním soustředěním v ní budila pocit, že ji navzdory ob vaz u vidí. „Ne,“ hlesla zamyšlená, zda její pocit je. či není pouhým výplodem vlastní fantazie.

„Děláte to z lítosti?“

Pokud Hollis očekávala, že tuhle možnost Maggie rázně popře, musela být zklamaná. „Lítost v tom hraje jistou roli, spolu se soucitem.“

Hollis se pousmála. „Jsem ráda, že jste upřímná.“

„Snažím se.“

Hollis se zachichotala. „A jste pravdomluvná. Tedy po mez, kdy víc už říct nesmíte.“

„Tomu jsem se bohužel naučila z vlastních chyb,“ přiznala Maggie.

„Život se omyly a chybami jen hemží,“ prohlásila Hollis a nečekaně stočila řeč: „Vím, že jsem čtvrtá oběť. V novinách jsem četla, že první dvě zemřely.“

„To je pravda.“

„Ale on je nezabil, vidíte? Zemřely až později.“

„Laura Hughesová podlehla zraněním, Christine Walshová zemřela po dvou měsících. Podle oficiální policejní zprávy spáchala sebevraždu.“

„Měla některá z těch dvou děti?“

„Ne.“

„A ta třetí?“

„Má chlapečka.“

„Já jsem se ještě ani nerozhodla, jestli chci děti jednou mít. A teď si tím už hlavu lámat nemusím,“ končila sžíravě.

Maggie jí nechtěla dodávat na optimismu planými frázemi. Raději se zeptala: „To teď pokládáte za nejhorší ze všeho? Že nemůžete mít děti?“

„Sama nevím.“ Znovu se jí na rtech objevil úsměv. „Bude záležet na tom, jestli se transplantace podařila nebo ne. Doktoři tvrdí, že ano, ale... Nevím, co učili ve škole vás, já ale vím, že oči – podobně jako páteř – jsou přímo propojené s mozkem. Právě proto se dosud nepodařila žádná jejich transplantace. Doktoři umí transplantovat rohovku, ne ale celé oko – aspoň dosavadními operačními postupy. Můj chirurg si patrně umínil být na tomto poli průkopníkem,“ pronesla s ironií.

„A vy průkopnicí,“ připomněla jí Maggie.

„Zhola po průkopnictví netoužím. Ale přirozeně ráda bych znovu viděla, tudíž jsem souhlasila. Jakákoli možnost je přece vždycky lepší než žádná, ne?“

„Nepochybně.“

„Nikdo ve skutečnosti neví, jak transplantace dopadne. Mé tělo nové oči neodmítlo, jenže pravděpodobnost, že jimi uvidím, je tak mizivá... Směšné na tom je...“ zmlkla.

„Co?“

Prerývaně se nadechla, než pokračovala: „Po ztrátě končetiny prý člověk prožívá tak zvané fantomové pocity – máte dojem, že ji hýbáte a že vás i bolí.“

„Také jsem slyšela,“ přisvědčila Maggie.

„Ptala jsem se doktora, jestli bude tomu stejně i s očima. Nejprve mi nerozuměl, dokud jsem se ho rovnou nezeptala, jestli jimi budu moct hýbat. Protože je cítím. Cítím, jak se mi pod víčky pohybují. I teď třeba, pomyslím si, že bych se mohla podívat na dveře, a cítím, že se k nim otáčejí,“ svěřovala se Hollis.

„Co na to doktor?“

„Prý jde o fantomové pocity, protože svaly a nervy ještě neměly kdy zregenerovat. Pravda ptala jsem se krátce po operaci, tehdy mohl mít pravdu. Mně ale ty pocity pořád připadají úplně stejné, jako když jsem měla své vlastní oči.“

„Kdy vám sundají obvaz?“

„Za týden. Do té doby mi nezbývá než posedávat a čekat. Žel v tomhleto jsem nikdy nevynikala.“

„Proto jste zavolala?“

„Dost možná. Jestli můžu jakkoli přispět k dopadení... pachatele, pak přispět chci.“ Odmlčela se a násilně polkla. „Alespoň jsem včera chtěla. Ted' ale najednou nevím, jestli o tom budu schopná mluvit. Mrzí mě to, ale...“ opět zmlkla.

„Nic se neděje, Hollis. Je na vás, jak se rozhodnete. Co kdybych přišla znovu zítra? Můžeme si spolu povídat, o čem a jak dlouho jen budete chtít – dokud nenajdete patřičnou odvahu.“

„Kdyby vám to nevadilo...“

„Přirozeně ne. Uvidíme se tedy zítra, ano?“ Zhola si neuvědomila vyslovení dalšího nevhodného slova.

„Děkuji, Maggie.“

Dokud se za návštěvou nezavřely dveře, Hollis se nepohnula. Pak teprve obrátila obličej k oknu. Kdyby byla v Nové Anglii, i v

listopadu by na pokožce cítila teplo slunečních paprsků. Marně ji sestřičky svorně odrazovaly od sezení u okna tvrzením, že v Seattlu je běžný šedivý, zamračený, pochmurný den a slunce se neukáže. Zhola nechápaly, proč u něj pořád sedí.

Mělas s ní mluvit. Hollis.

„Vždyť jsem mluvila.“

Říkala jsem ti, že jí můžeš důvěřovat.

Neslyšně se zasmála. „Já ani nevím, jestli mám důvěřovat tobě.“

Tohle přece víš.

„Vím jenom, že lekám personál, když pořád debatuji s někým, kdo tady není.“

Já přece tady jsem a ty víš. Že jsem skutečná.

Otočila hlavu k židli stojící proti jejímu křeslu. „Kdybych měla oči, viděla bych tě?“

Ty možná ano.

„A možná ne. Takže mám za to, že o tom, komu můžu důvěřovat, a komu ne, budu nadále rozhodovat sama, milý výplode.“

Rozhoduj rychle, Hollis. Krátí se nám čas.

Kapitola čtvrtá

„Nemohla jsem na ni vyvíjet nátlak,“ hájila se Maggie. „A pořád ještě nemůžu. Prostě musíme počkat, dokud nebude připravená všechno nám povědět.“

„A to bude kdy?“ chtěl vědět John, zatímco si narovnával záda při čekání, až jim servírka přinese kávu. Zapřemítal, zda Maggie navrhla k posezení kavárnu proti nemocnici proto, že se jí líbí tamní prostředí, nebo protože s ním chce pobýt co nejkratší čas.

„Patrně za několik dnů. Drží se líp, než jsem čekala. Možná vzhledem k naději, že uvidí. Je ale pořád... velice zranitelná.“

„Zeptala ses jí, jak věděla, koho si má na policii vyžádat?“

„Ne. Nechtěla jsem se jí hned úvodem ptát na něco, co by v ní vzbudilo podezření,“ odpověděla Maggie.

„Je to nevhodné k navázání hlubší důvěry?“

„Dá se tak říct. Jestli mi má důvěřovat, musím postupovat velice obezřetně, už jen protože nevidí.“

John měl dostatečně živou představivost, aby se dovedl vžít do duševního rozpoložení člověka zčistajasna obklopeného neproniknutelnou tmou, v níž má komunikovat s okolím. „Postrádá vizuální signály,“ pronesl chápavě. „Při hodnocení jiných lidí spoléháme především na svůj zrak.“

Maggie překvapeně přikývla. „Přesně tak.“

Usmál se, jejího překvapeného výrazu si jakoby nevšiml. „Čili ses nedozvěděla, jak to, že o tobě věděla. Myslíš, že něco viděla, než ji oslepil?“

„Nevím. Něco ale jí vrtá hlavou.“ Nepodívat se mu současně do obličeje, nepostrehla by výraz kratinkého zaváhání před rozhodnutím přece jen jí prozradit, co podnikl.

„Patrně budeme potřebovat jasnovidce,“ co nejnenuceněji prohodil.

„Máš snad nějaké na výplatní listině?“

„Na výplatní listině zrovna ne, mám ale přítele ochotného nám pomoci. Pochopitelně bez záruky.“

„Pochybuješ o jeho schopnostech?“

„Abych se upřímně přiznal,“ hlas mu nabyl na ráznosti, „pochybuji o těchhle schopnostech ve všeobecnosti. Je pro mě těžké věřit čemukoli z tak zvaných paranormálních jevů, na druhé straně jsem zažil, že tenhle můj přítel našel odpovědi tam, kde by je nikdo jiný nehledal. Ať už má na to jakoukoli metodu, každopádně je schopný umožnit nám pohled na problém z jiné strany. V situaci, kdy zhola nic nevíme, a zoufale něco vědět potřebujeme, je každá možnost dobrá.“

Maggie se napila kávy, aby získala trochu času na rozmyšlení. „Luke Drummond nebude chtít přibrat k vyšetřování někoho zvenčí.“

„O tom nepochybuji. Právě proto musíme mého přítele zapojit neoficiálně.“

„V tom případě bude mít problém s přístupem k informacím. Nemluvíš tak náhodou se mnou o něm, protože počítáš, že se mým prostřednictvím spojí s oběťmi?“

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nechci, aby se ty ženy musely svěřovat neznámému člověku, navíc muži. Rozhodně ne. Říkám ti o něm, protože z Andyho zmínek o tobě soudím, že jsi rozhodující osobou v celém vyšetřování, čímž nemám na mysli čistě rozhovory ve vyšetřovací místnosti.“

„Můžeš to upřesnit?“

„Andy povídal, že ses byla podívat na místa, kde byly nalezeny první tři oběti. Je to pravda?“

Zvolna přikývla.

„Proč?“

Žádná přesvědčivá odpověď ji nenapadala, proto nejprve pokrčila rameny a pak teprve řekla: „Abych tam načerpala dojmy. Řekla jsem ti už, že má práce značnou měrou spočívá na intuici.“

„Podle Andyho se do každého případu až nezdravě noříš. Nespokojíš se jen s výsledky obětí a svědků, případně obhlídkami míst činu. Pročítáš veškeré protokoly a hlášení, mluvíš s vyšetřovateli, pátráš ve spisech, mluvíš s rodinami a přáteli obětí, zakresluješ si místa činu. Andy je přesvědčený, že máš doma skříň plnou vlastních záznamů případů, na kterých jsi pracovala.“

Maggie se taktak ovládla. „Andy toho napovídá...“

„Možná, ale nevěřím, že by si vymýšlel.“

Obepjala kávový šálek oběma dlaněmi a dlouze do něj hleděla, než se odhodlala znovu zvednout oči. „Dobrá, tak si případy беру příliš k srdci. Jak ale to souvisí s tebou a tvým přítelem? Rozhodně mu nebudu prozrazovat utajované informace.“

„Ani to od tebe nežádám. Většinu z nich si dovedu opatřit sám. Chci tě požádat o něco jiného. Byl bych rád, kdyby ses se mnou a Quentinem, tak se jmenuje můj přítel, účastnila řešení toho případu nezávisle na oficiálním vyšetřování.“

Maggie se na něj zamračila. „Ty chceš rozběhnout nezávislé vyšetřování?“

„Proč ne? Mám k dispozici zdroje a prostředky, o jakých si policie může nechat nanejdýš zdát. Mám možnost dostat se, kam policisté nemají přístup, a klást otázky, za jaké by na hodinu vyletěli z místa.“

„Jako bratr oběti?“ zeptala se tvrdě.

Pevně stiskl zuby, když však odpovídal, měl hlas klidný: „Jako bratr oběti. Nikoho neudiví, že se snažím vypátrat, kdo je vinen jejím odchodem z tohoto světa, většina jich bude mít pro mě pochopení. V případě potřeby nám bude nápomocný tlak veřejného mínění.“

„To je vydírání,“ obvinila ho.

„Účinné účelové jednání,“ opravil ji. „Žádný chladnokrevný kalkul. Nezapomínej, že ten psychopat Christine zabil, bez ohledu na to, že ji nezavraždil hned na místě. Postarám se, aby draze zaplatil.“

„Pomstu halenou maskou spravedlnosti neschvaluji.“

„Ani jsem ji neměl na mysli. Jestli se nám někdo bude jevit jen trochu podezřelý, okamžitě ho předáme policii. Nemám zájem dělat práci za ni. Jsem jenom naprosto přesvědčený, že tohle vyšetřování potřebuje jiný úhel pohledu. Od prvního zločinu té bestie uteklo už šest měsíců – a ví snad dnes policie něco víc, než zjistila tehdy?“

Neochotně připustila: „Ne.“

„Také bych řekl.“

„Dobrá, proč ale si myslíš, že můžeš... že dosáhneme víc než policie?“

„Povězme, že jsem k tomuto názoru dospěl čistě intuitivně.“

Zavrtěla hlavou. „Na člověka, který odmítá existenci paranormálních jevů, nějak příliš dáš na intuici.“

Usmál se. „Kdepak, ale důvěřuji Quentinovi a tobě. Navíc... nedovedu zbůhdarma sedět s rukama v klíně a točit palci mlýnek. Musím se aspoň pokusit přispět něčím, co pomůže dopadnout a zneškodnit toho šílence, než znovu udeří.“

Tomuto motivu rozuměla až příliš dobře, pořád však jaksi nebyla jeho návrhu nakloněná. „Nevlastníš tak náhodou podnikatelské impérium, které vyžaduje tvé řízení?“ prohodila, aby získala čas.

„Co nutně potřebuji zařídit, dá se i po telefonu, internetem nebo faxem. Předchozích šest týdnů jsem se prací málem ztrhal, abych si mohl vzít dovolenou.“

„Čekáš, že i já si ji vezmu?“

„Čekám, že budeš dělat, co jsi dělala doposud – jenom s novými pomocníky.“ Nahnul se k ní a naléhavě pokračoval: „S náramně užitečnými a zkušenými spolupracovníky. Co jsem říkal o zdrojích, které mám k dispozici, nebylo žertem. A nejde jen o peníze. Můžeme ti poskytnout materiály z celostátní databanky – se vším všudy. Spolu s Quentinem sejmeme z tvých beder část břemene,“ přesvědčoval ji.

Odnauč se nést na svých bedrech břemeno starostí celého světa...

Nepozastavila se nad bezmála navlas shodným vyjádřením svého bratra. V jeho světě náhodné shody neexistovaly. Zhluboka se nadechla. „A co když Andy nebo některý jiný policista zjistí, že se účastním souběžného soukromého vyšetřování? Jak dlouho dokážeme konspirovat, než nás odhalí?“

„Nic se nestane, pokud budeme mít výsledky, a ty očekávám.“

Tiše zanáčovala a opět sklopila zrak do hrníčku.

„Ty stejně vyšetřuješ na vlastní pěst, že?“

Maggie, neochotná přiznat, že to už dělá, pouze pokrčila rameny.

Pro změnu zanáčoval John – po jejím vzoru rovněž šeptem. „Kdybych mohl předpokládat, že by ses dala přesvědčit penězi, zeptal bych se tě na cenu. Žel vím, že koupit se nedáš. Co by na tebe platilo, Maggie? Co mám říct, abych tě přesvědčil?“

Dopila kávu, postavila šálek na talířek a pohlédla mu do očí s pocitem, že každá obrana je marná. „Už jsi řekl.“ Než mohl cokoli vyslovit k její překvapivé kapitulaci, spěšně dodala: „Máš pravdu, vyšetřovala bych i na vlastní pěst, tím pádem není důvod nedělat totéž v týmu.“

Předklonil se nad stůl a přikryl dlaní její ruku. „Dík. Nebudeš litovat, slibuji.“

Tělesným dotekem ji vykolejil, než se opět stáhla do své ulity, zřetelně vnímala jeho odhodlání i víru v její pomoc. A vnímala i něco navíc – mužnost natolik vzrušující, až ji to šokovalo.

Napřímila se v zádech a pomalounku vytáhla ruku zpod jeho dlaně pod záminkou odsunutí šálku stranou. „Přepokládám, že nějaký plán jsi už vymyslel.“

John se maličko zakabonil. „Uvažoval jsem, kde začít. Andy říkal, že na místě nalezení Hollis Templetonové jsi dosud nebyla.“

„To je pravda.“

„Začneme tedy tam. Oznámil jsem Quentinovi, že se tam sejdem.“

Maggie, byť si to nechtěla připustit, odkládala obhlídku onoho místa ze strachu, co ji tam čeká. Ted' nevěděla, zda jí přítomnost dalších osob obhlídku usnadní, nebo naopak znesnadní.

Jenže... Možná bylo potřebné předvést Johnu Garrettovi malou ukázkou vlastních schopností. Přimět ho, aby se pokusil pochopit.

„Do setmění moc času nezbyvá. Jestli jsi připravený, můžeme vyrazit,“ prohlásila rázně.

„Něco jsme našli,“ spustila Jennifer. „ale ať se propadnu, jestli vím, co to znamená.“

„Může se ale jednat o náhodu,“ doplnil ji Scott.

Andy ani jednomu z nich nezazlíval, že jsou zmatení. V onu sobotu odpoledne objevili ve vyšetřovacích spisech z roku 1934 ještě tři další vraždy. Ve všech třech případech byly oběťmi mladé ženy – někým brutálně napadené, znásilněné a usmrcené. Žádná z těchto vražd nikdy nebyla objasněná.

Ve dvou ze tří spisů se nacházely portréty obětí, podle nichž policie mrtvoly identifikovala, protože, jak dokazovaly zrnité

fotografie z míst činu, obličej měly k nepoznání znetvořené. První portrét patrně neodpovídal skutečnosti, jelikož ženu se podle něj nepodařilo identifikovat. Byla nakonec pohřbená bezejmenná na hřbitově chudých.

Druhý portrét se povedl, jak dokazovala fotografie doložená do spisu po identifikaci oběti. Jednalo se o dceru místního podnikatele. Nejen měla neposkvrněnou pověst, ale k přepadení došlo sotva dvacet metrů od zadního vchodu domu, kde bydlela, v nejlepší městské čtvrti. Jmenovala se Marianne Trasková.

Podle portrétu i fotografie se k neuvěření podobala Hollis Templetonové. Také měla hnědé vlasy, oválný obličej hezkých rysů a labutí krk.

„Nejsou úplně stejné, ale hodné se podobají,“ podotkla Jennifer. „Až si přečteš popisy těch dalších dvou obětí, i bez skic ti bude jasné, že vypadaly jako Christine Walshová a Ellen Randallová. Náhoda? Možné to je.“

„Ale nepravděpodobné,“ soudil Andy. „Tenkrát došlo k zločinu na čtyřech ženách, a z nich každá se podobá jedné z obětí případu, který vyšetřujeme – alespoň co do vzhledu.“

„Ano. Všechny oběti z třicátého čtvrtého zemřely do několika hodin.“ Jennifer s povzdechem sáhla do kapsy pro párátko s příchutí skořice. Před nedávnem přestala kouřit a tvrdila, že žmoulání ochucených párátek jí pomáhá odbourat chuť na cigaretu. U mužské části sboru se těšila úctě, nikdo na její účet jedinkrát ať už nevinně, nebo dvojsmyslně nezavtipkoval. Alespoň ne slyšitelně.

„Jenomže,“ pokračoval Andy, „v spisech není žádná zmínka, že by je připravoval o zrak.“

„Může jít o inovaci našeho psychopata,“ nadhodil Scott. „Vyhledává podobné oběti, ale pojišťuje se, aby ho neviděly.“

„V čtyřiatřicátém tohle pachatel vyřešil tím, že své oběti nechal vykrvácet,“ převzala rozvíjení jeho úvah Jennifer. „Tak nemusel mít strach, že ho některá z nich pozná.“

„Proč nevraždí i tenhle náš?“ položil jí otázku Scott. „Oslepit je vyžaduje čas a námahu, proč je vynakládá a rovnou se obětí nezbaví?“

„Proč se na tohle ptáš právě mě?“ Přehodila si párátka do druhého koutku úst. „Můžu jenom hádat, ale řekla bych, že ještě – zdůrazňuji ještě – není na vraždění zralý. Nejsem odborník na psychiku vrahů, nejspíš ale bychom machra tohoto druhu urychleně potřebovali. Naše cvokařka je dobrá, psychický profil tohohle netvora ale sestavit nedovede.“

Andy otráveně frkl. „Drummond odmítl přivolat FBI, a co se policejního ředitele týká, sama dobře víš, že nechává plnou pravomoc Drummondovi, takže nezasáhne.“

„Bude muset, jestli se máme hnout z místa.“

„Jako kdybys neznala našeho Luka,“ kysele namítl Andy.

Jennifer zakoulela očima. „Ovšem že znám. Pořád ale doufám, že se v něm pletu. Kéž by.“

Scott tiše procedil drsnou nadávkou.

„Vůbec by mě nemrzelo, kdybych se v něm pletla,“ vzdychla Jennifer.

„Vraťme se raději k věci,“ oba je zchladil Andy. „Čtyři oběti – žádné další toho roku?“

„Nu, to právě nevíme jistě.“ Jennifer současně s pokrčením rameny zašilhala po Scottovi. „Nějaké spisy chybí, Andy.“

„Cože?“

„Od června – tehdy došlo k čtvrtému zločinu – až do konce roku nejsou v archivu žádné spisy. V regálech je taková spousta šanonů, že se nedá jen tak zjistit, jestli spisy někdo založil omylem někam jinam, vypůjčil si je, nebo tam nikdy nebyly.“

„Musely být. V čtyřiatřicátém určitě byly i další vraždy. Zločinci si přece neberou od června do konce roku dovolenou.“

Znovu pokrčila rameny. „Inu, prostě tam nejsou. Božemůj, kolikrát jenom se musely stěhovat! V třicátém čtvrtém sídlila policie úplně jinde, a i tahleta budova byla nejméně třikrát přestavovaná a rekonstruovaná. Jak město rostlo, množil se i počet okrsků. Původní spisy klidně mohou být rozeseté po desíti, možná i více okrscích.“

Scott klesl na židli před Andyho stolem a ztěžka vzdychl. „Tohle by mě nenapadlo... ale máš pravdu. Každá okrsková stanice může mít ve svém archivu nějaké staré spisy.“

„Ze kterých se žádný nenachází v počítači.“ upozornila. „Všichni lidé, které jsme na to dostali k dispozici, se beze zbytku využívají k zaznamenávání současných a časově blízkých případů. Jednou třeba dojde i na staré záležitosti, určitě ale ne v dohledné době.“

Andy se znovu zahleděl na staré portréty, opřené o stolní lampu. „Máme tady dvě zcela očividné shody,“ promluvil zvolna, hluboce zamyšlený. „A dva popisy navíc. Čtyři oběti nápadně podobné našim čtyřem. Přiznám se, vážení... Opravdu bych hrozně rád viděl spisy ze zbytku toho roku, dost možná i roku následujícího.“

„Pro případ, že tenkrát došlo k dalším znásilněním spojeným s vraždou? Máš za možné, že jestli k nim došlo tenkrát, zopakují se i teď?“ chytla se Jennifer jeho myšlenky. „A my bychom třeba pomocí starých případů mohli předvídat jeho možné další oběti?“

„To kdybych věděl!“ zavrčel Andy. „Ani s portréty a fotografiemi nemáme v takhle velkém městě valnou šanci vyhledat podobné ženy – možné oběti *Oslepovače*. Každopádně ale potřebujeme ty chybějící spisy – takže dejte se do jejich hledání.“

„Napadla mě ještě jedna možnost,“ vyhrkla Jennifer. „Co když tohle patřilo jenom k jeho hře s námi, a jakmile zjistí, že jsme mu na ni přišli, přestane ty staré zločiny napodobovat?“

„Jak by mohl zjistit, že jsme mu na to přišli?“ namítí Scott.

„Prozradili bychom se uveřejněním popisu možných obětí.“

„Nepřeháněj to s těmi katastrofickými scénáři, jo?“ brzdil ji Andy. „Raději oba sedněte k telefonu a začněte shánět ty chybějící spisy.“

Budova, v níž pachatel nechal zkrvavenou Hollis Templetonovou, se nenacházela v nejhorší městské čtvrti. Stála však osamoceně a vyhlížela značně zdevastovaně, určená k brzké demolici, aby na jejím místě vyrostl moderní bytový komplex. Byla neobydlená a ponechaná živlům už nejméně osm měsíců.

Maggie vystoupila z auta na chodník se skicářem přitisknutým k hrudi. John zaparkoval a šel za ní. Bylo chladno, vítr skučel jako smečka hladových vlků a pro zamračenou oblohu se stmívalo dříve než obvykle.

Děsilo ji tohle osamělé místo, a nejen proto, že sem dorazili až kvečer. Příliš citelně ji opanovával rostoucí strach, hrůzou jí naskakovala husí kůže, jako kdyby měla všechny nervy obnažené.

„Maggie?“

Trhla sebou, odvrátila pohled od vydroleného betonového chodníku. Neuvědomila si, že už stojí vedle ní. „Jsi v pořádku?“

Spěšně přikývla. „Jistě. Jenom... jsem se maličko zamyslela. Kde je ten tvůj přítel?“

„Podle toho zaparkovaného auta z půjčovny soudím, že nás předběhl.“ Zahleděl se na ni. Nelíbilo se mu, jak byla vyděšená. „Určitě tam chceš jít?“

„Moc určitě ne, ale přesto půjdu.“

„Odhodlání nebo čirá paličatost?“ zeptal se s mdlým úsměvem.

„Je v tom nějaký rozdíl?“ Nečekajíc na odpověď, vykročila po chodníku k budově.

John se připojil. „Máš nějaký zaužívaný postup prozkoumávání místa činu, nebo záleží na daném případě?“

„To druhé. Navíc tohle ani není pravé místo činu. Tady ji zanechal, ale mučil jinde.“

U dveří zůstali stát. John se na ni ostře podíval. „Pachatel tady ale nepochybně byl, i když třeba jen krátký čas. Právě tohle bys chtěla zachytit... pomocí intuice?“

Navzdory napjatosti se musela pousmát. „Tobě není vhod mluvení o intuici, vid’?“

„Máš pravdu – v tom smyslu, jak se k ní stavíte ty a Quentin určitě ne.“

„Nejsem psychotronička.“

„Jsi si tím jistá?“

Než mu stačila odpovědět, ve dveřích se objevil vysoký plavovlasý muž a s úsměvem na rtech je pozdravil.

„Vzali jste doufám někdo s sebou svítilnu? Jinak totiž sebou musíme pekelně hodit, abychom ještě něco viděli.“

„Myslel jsem, že tě učili být vždycky připravený,“ popíchl ho John.

„To učí jen skauty. A skautem jsem nikdy nebyl. Nebyl jsem ani u námořní pěchoty,“ bránil se Quentin.

John nemínal zpochybnit žádné z těchto tvrzení. S povzdechem prohlásil, že má v autě svítilen hned několik.

„Věděl jsem to předem, proto jsem si žádnou nevzal,“ s pousmáním řekl Quentin.

„Nezačínej zase, jo? Maggie, tohle je Quentin Hayes, který podle vlastního tvrzení ví, co se stane, ještě než se to stane.“ V jeho tónu nebyla špetka shazovačnosti, pouze škádlivé pobavení. Hned nato se vrátil k autu pro svítilny a je dva nechal seznámit se samy.

„Takže vy jste jasnovidec?“ bez okolků se zeptala Maggie.

„Ne v pravém smyslu slova, protože věci nevidím. Nemám žádné vize,“ odvětil Quentin. „Čistě o nich vím. Podobně jako si člověk umí vybavit v paměti něco, co se dříve naučil nebo dozvěděl. Jediný rozdíl spočívá v tom, že mně se vybavuje, co se teprve má stát.“

„To musí být pěkné nervy,“ zamumlala.

„Nějakou dobu mi trvalo, než jsem si zvykl.“ Zamyšleně si ji prohlížel. „Slyšel jsem, že co vy děláte, také nemá daleko k nadpřirozeným schopnostem.“

„Já svou schopnost nadpřirozenou nenazývám,“ namítla.

„A jak tedy?“

„Je mi vrozená a tím, že ji déle než půl dosavadního života rozvíjím, značně jsem ji zdokonalila. Umím kreslit a dovedu pozorně poslouchat vyprávění zážitků lidí. A pak výsledek nakreslím. Na tom není nic nadpřirozeného.“ Tolikrát už byla nucená podávat tohle vysvětlení, že je sypala jako z rukávu.

„Takhle podané se to zdá být jako něco docela obyčejného,“ souhlasil Quentin.

„To protože to obyčejné skutečně je.“

V tu chvíli se k nim vrátil John se svítilnami. „Jak dlouho jsi tady, Quentine?“

„Půlhodinku, možná trochu déle. Na chvíli jsem zašel dovnitř. Po stopách, co za sebou nechávala, když se plazila ven.“

„Pořád jsou vidět?“ zeptala se Maggie. „Myslím krev.“ Jednou rukou pevně sevřela svítilnu, druhou si přitiskla k tělu skicář.

Quentin se na ni podíval a ji přepadl kratičký pocit, jako kdyby k ní natáhl ruku a dotkl se jí teplou dlaní, byť ve skutečnosti se vůbec nepohnul. Letmý pocit zmizel a on mlčky přikývl.

„Na některých místech. Ti z nás, kdo máme živější představivost či něco jiného navíc, cítíme i její pach. Je mi líto, Maggie.“

Nebyla si jistá, zda jí vyslovuje soucit nebo omluvu, raději se však nechtěla ptát. „Chci vidět, kde ji nechal.“

„Tak jdeme.“ Quentin udělal čelem vzad a vedl je do domu.

Maggie byla už natolik zvyklá ovládat se a současně být pořád ve střehu, že se obvykle násilím musela přimět k vypnutí svého obranného systému a dovolit svému šestému smyslu prozkoumat prostředí. Z hloubi duše nenáviděla prožívané pocity, přesto, byť předem věděla, co ji čeká, přestane-li blokovat svůj šestý smysl, ho blokovat přestala.

Vytlučeními okny dovnitř vnikalo dostatečné světlo k jakés takés orientaci. Napravo ve vstupní hale se nacházelo schodiště a za ním chodba lemovaná dveřmi, či spíš otvory po nich, poněvadž veškeré chyběly. Z dřevěných ráků oprýskával lak a ze stěn visely potrhané pásy tapet.

Veškerá instalace – vypínače, zámky, světla – chyběla. Vše, co mělo nějakou hodnotu, už dávno odmontovali a odnesli vandalové. Na vrzavé prkenné podlaze leželo prastaré linoleum a ovzduší páchlo plesnivinou. A krví.

Maggie měla náhle pocit, že se dusí. Stopy, o nichž Quentin mluvil, byly na zemi už sotva vidět, jenže to, co cítila a dusilo ji, bylo čerstvé, teplé a lepkavé.

Nenápadně se snažila dýchat ústy. Cítí to i Quentin, nebo ví, co cítí ona?

„Podle zápisu,“ promluvil John po rozsvícení svítílny, „tady policie nenašla zhola nic. Přesněji řečeno nic, co by mohlo posloužit za důkazový materiál.“

„Stejně jako na místech nalezení ostatních obětí,“ podotkl Quentin, obrácený ke schodům na ně posvítíl a začal po nich stoupat nahoru podél nesouvislé hnědé šmouhy zaschlé krve.

„Drummond tvrdí, a nic mu to nevyvrátí, že má špičkový tým odborníků na zajišťování stop. Podle vyšetřovacích protokolů to tady

prohledali centimetr po centimetru. Pro jistotu prohledali i okolí až po následující ulici. Nenašli zholu nic.“

Nic kromě krve Hollis Templetonová, pomyslela si Maggie. Také rozsvítila svítilnu a schod za schodem stoupala nahoru. Stejně jako Quentin s Johnem i ona se obezřetně vyhýbala zaschlé krvi. A uvědomovala si, že se jí zmocňuje stará známá vnitřní třesavka. Nohy jí čím dál víc dřevěněly, zvedala je čím dál namáhavěji. Zpočátku slabé bolesti v různých částech těla začaly nabývat na síle.

Měla mžitky před očima, naštěstí pokaždé jen nakrátko, proto mohla bez přerušení pokračovat po schodech nahoru, aniž si její slabosti všimli společníci.

Pach krve sílil.

Doufala, že po více než třech týdnech bude na ni ta hrůza doléhat vzdáleněji, vyčichleji, nepřítomněji a ona se jí ubrání, aniž by její bolestný prožitek upozorovali ti dva.

Nad schody Quentin zůstal stát a posvítíl do chodby táhnoucí se do tmy. „Nechal ji v místnosti na konci chodby. To je divné. Proč ji vlekl po schodech nahoru? Proč ji nenechal rovnou v přízemí?“

Maggie odpověděla tiše, málem si nevědomá, že vůbec promluvila: „Chtěl, aby se musela plazit co nejdelší cestou z domu ven.“

„Proč?“ zazněla další tichá Quentinova otázka.

Maggie ho obešla bez odpovědi. Pomocí svítilny sledovala stopy krve v chodbě, dokud ji nedovedly do nejzazší místnosti. Tak jako dole i tady visely ze zdi cancoury tapet a odprýskávaly nátěry. Vytlučeným oknem dopadalo dovnitř poslední denní světlo. Dokráčela doprostřed prázdné místnosti a posvítila do jednoho z koutů, kde stopy končily u viditelně méně zaprášeného obdélníku podlahy, jasně vypovídajícího, že na něm donedávna něco leželo.

„Tam byla matrace.“ Ačkoli John promluvil tlumeně, v panujícím tichu se zbylí dva jeho hlasu lekli. „Na ní ji nechal ležet. Policie nepředpokládala, že sem matraci dopravil – pravděpodobně ji tady našel. Pro jistotu ji přirozeně vzala na rozbor.“

Maggie hodnou chvíli strnule stála na místě. Nejraději by v sobě potlačila všechny ty nepříjemné vjemy, jenže to právě nechtěla, proto

se snažila opanovat. Hrůza ji zachvacovala v prudkých přílivových vlnách.

Dusivý pach čerstvé krve, teplé a lepkavé, chladivé na kůži, je-li vystavená studenému větru. A bolest – všechny myslitelné druhy a stupně bolesti, ostré, bodavé, šílená agónie těla i duše. Temnota ji obestírala už ne jen nakrátko. Byla plná děsu, hrůzné paniky a pocitu ztráty, nenahraditelné ztráty...

Dočista zapomněla, že není sama, proto když ji John vzal za ruku, šklubla sebou leknutím. Kašlala. Kdy se rozkašlala?

„Maggie?“

„Musím... pryč...“ vytrhla se mu a vrhla se k východu. S vypětím sil se držela na nohou.

John chtěl jít za ní, Quentin ho však zadržel.

„Kristepane,“ tiše vydechl Quentin.

John přes nevalné světlo viděl přítelův úžas. „Co se děje?“ vyhrkl. „Co je jí? Stalo se jí něco?“

„Jak se to vezme...“ Quentin nabral vzduch do plic. „Každopádně tvé Maggie nezávidím, to ti řeknu na rovinu.“

John se neohradil proti výrazu tvé. „Proč?“

„Z jejího chování je mi vše jasné,“ odpovídal Quentin. „Tak se dovede vžít do oběti a vytvořit k ní pevné pouto, že je schopná nakreslit věrný portrét pachatele. Není divu, že lidé kolem ní nabývají přesvědčení o jejích nadpřirozených schopnostech.“

„Pokládáš ji za jasnovidku?“

„Na to není jednoduchá odpověď, Johne. Nicméně existují na světě lidé... s výjimečnými schopnostmi. Nebo spíš prokletím. Viděls její výraz, než vyběhla? Prožívala opravdovou tělesnou bolest. To ji unesl, ji znásilnil, zmlátil a připravil o oči.“ Quentin zavrtěl hlavou. „Všechno tohle Maggie cítila. Na vlastní kůži prožívala hrůzu, kterou tady před třemi týdny prožívala Hollis Templetonová.“

Kapitola pátá

Jennifer Seatonová byla dobrá policistka, navíc obdařená skvělou intuicí. Zatímco Scott obvolával jednotlivé policejní stanice ve snaze dopátrat se zmizelých spisů, ona sama usedla k počítači, vyhledala registr veřejných knihoven státu Washington a pustila se do hledání knih.

Na možnou stopu narazila dříve než Scott, protože však bylo hodně pozdní sobotní odpoledne, trvalo jí další půlhodinu, než se jí podařilo najít dosud otevřenou knihovnu.

„Rozumím, co chcete, paní detektivko,“ ujistila ji do telefonu zmatená knihovnice, „jenže za deset minut zavíráme a –“

„Jedná se o naléhavé policejní šetření.“ Jennifer bez váhání zneužila jednu ze svých pravomocí. „Ocenila bych, kdybyste se zavřením počkala, dokud nepřijedu. Ihned vyrážím.“

Když položila sluchátko a vstala, Scott zahorekoval: „A mě tady necháš samotného s tímhle na krku, že jo?“

„Jak jsi daleko?“ zeptala se s rukou znovu v kapse pro další párátka s příchutí skořice.

„Seznam policejních stanic s archivovanými starými spisy se utěšeně rozrůstá. Nikdo neví, co všechno mají. A nikdo nejeví ochotu jít se v nich hrabat. Je zima, sobota podvečer, takže jim to ani nemám za zlé.“ Prsty si prohrábl vlasy a zeptal se: „Pro dnešek končíš?“

„Ne. Do hodiny bych měla být zpět. Možná jsem našla šikovnou zkratku nebo aspoň další zdroj informací.“

„Kup cestou něco k snědku, ano? Nešel jsem na oběd a mám tady jenom kávu a stoleté koblihy.“

Jennifer přikývla. „Uvidím, co bude k máni. Kde je Andy?“

„U sebe. Alespoň před minutkou jsem ho tam viděl,“ odpověděl udiveně.

„Kdyby chtěl odejít, než se vrátím, řekni mu, ať na mě počká, jo?“

„Jasně.“

Vyběhla na parkoviště ke svému autu. Stmívalo se, díky už svítícímu pouličnímu osvětlení ale bylo slušně vidět. Postála u auta a rozhlížela se kolem dokola. Sama nevěděla proč. Neměla přehnanou

představivost, proto ji zaskočilo, že jí po zádech z ničeho nic přejel mráz.

Podivný nenadálý pocit mrazení jí proběhl celým tělem odzdola nahoru, až se jí zježily vlasy na zátylku. Její matka by řekla, že ji přeskočila smrt. Nestávalo se jí to často, proto vmžiku zpozorněla, jistá si, že podvědomě postrehla něco důležité či nebezpečné, případně obojí.

Scott to nazýval *policejním instinktem*.

Děje se něco? Okolí auta vypadalo být v pořádku. Z budovy vycházelo několik policistů, po chodníku spěchali lidé... Vítr kymácel téměř holými větvemi stromů, ty tiše vrzaly a zbylé listů na nich nepříjemně šustilo.

Jennifer se zachvěla a zapjala si bundu až po bradu. „Začínáš trpět stihomamem, Seatonová,“ zabručela si. Jaké asi tak nebezpečí jí mohlo hrozit na policejním parkovišti? Nesmysl! Přesto se při odemykání auta nenápadně ohlédla přes rameno za sebe, a než nasedla, pozorně si prohlédla vnitřek vozu.

V autě přirozeně nikdo nebyl a ani nic podezřelého neviděla. Teprve při strkání klíčku do zapalování si na palubní desce všimla poskládaného papírku. Když po návratu z oběda auto zamykala, určité tam neležel. Poněvadž jako obvykle v tomto ročním období i nyní měla na rukou rukavice, bez otálení po papíru sáhla a opatrně ho rozevěřela.

Traslavým písmem na něm byla napsaná dvě vícemístná čísla: 1894 1934.

Jde o letopočty? Dlouho na ta čísla civěla, zatímco jí mysl horečně pracovala. Roku 1934 – za předpokladu, že to byl letopočet – došlo k vraždám, jejichž spisy objevili v archivu.

Co ale znamená ten druhý letopočet? Také v tom roce došlo k nějaké sérii nevyjasněných zločinů? Vyhledával snad současný psychopat ženy podobné obětím ještě dávnějšího netvora a činy svých předchůdců obohatil o oslepení obětí?

Jestliže ano, proč to dělá? Co za šílený motiv ho vede napodobovat staré neobjasněné zločiny? Snad přesvědčení, že ani on nikdy nebude dopadený?

Mohlo by být vysvětlení takhle prosté?

Už pouhá tato možnost byla hodně nepříjemná, mnohem nepříjemnější však byla skutečnost, že jí někdo vložil papír do zamčeného auta, odstaveného pouhých pár metrů od policejní budovy. A jak se zdálo, ten člověk věděl o sérii brutálních znásilnění víc, než měla policie zatím možnost zjistit.

Kdo je to? Někdo, kdo se snaží policii pomoci? Nebo výsměšná výzva toho ďábla v lidské kůži – pronásledovatele místo pronásledovaného?

„Je pryč,“ hlásil John po návratu do místnosti.

„Já vím.“ Quentin zvolna popocházel místností za světlem své svítilny, dopadajícím na podlahu. Ačkoli soustředěný na svou činnost, suše sděloval: „Měla na vybranou mezi bojem a útekem. Bojovat víc nemohla, proto utekla. Patrně někam, kde se cítí v bezpečí – zřejmě domů. Ano, domů. Nutně potřebuje být nějaký čas sama, aby se vzpamatovala.“

John si ho zamračeně měřil. „Proto jsi mi bránil jít za ní? Nechtěls, abych jí v odchodu zabránil, protože nutně potřebovala odejít někam, kde si bude připadat v bezpečí?“

„Ano, ale také proto, protože jsem věděl, že se budeš snažit na ni naléhat,“ přiznal Quentin.

„V jakém směru bych na ni mohl naléhat?“

„Páčit z ní, co vyzvěděla z téhle místnosti a co by nám mohlo pomoci. Jsi přesvědčený, že něco ví a měla by nám to povědět. Znáš tvůj sklon jít tvrdě za svým cílem. Jenomže u Maggie s touhle taktikou neuspěješ. Ať se ti to líbí nebo ne, s ní musíš jednat v rukavičkách. Pomůže nám – ale po svém a teprve tehdy, až sama bude chtít. S tím se prostě musíme smířit.“

„Protože je obdařená výjimečnými schopnostmi?“

„Ano. Když už člověk musí žít s takovýmto darem, nebo spíš prokletím, vypěstuje si obranné mechanismy, aby se z toho nezbláznil. Pokud mu osud dopřeje chápavou či alespoň soucitnou rodinu a přátele, má štěstí. Ale připadá-li si osamělý, izolovaný, příliš jiný než ostatní, pak si musí sám vytvořit útočiště, jakési rituální místo, kde se vyrovnává se svou výjimečností. Soudím, že Maggie se řadí do druhé skupiny.“

„Maggie, a izolovaná? Je přece obklopená lidmi, co obdivují její práci a schopnosti!“ namítl John. „Ani jediný z policistů, se kterými jsem mluvil, nešetřil slovy obdivu a úcty na její adresu. Vzhlížejí k ní s přímo posvátnou úctou.“

„Bezpochyby jsou jí vděční. Určitě ji uznávají pro její schopnost z několika detailů stvořit portrét zločince. Jenže jejich postoj se dá interpretovat i jako strach. Nerozumějí, ba ani ponětí nemají, jak vlastně to Maggie dělá, a s nevědomostí jde ruku v ruce strach. Pro záležitosti působící dojmem nadpřirozena tohle platí dvojnásob. Klidně se vsadím, že Maggie spolehlivě ví, co k ní okolí cítí.“

„Nezdá se, že by se tím trápila,“ namítl John. „Na pracovišti na mě působila sebejistě.“

„Zřejmě tam sebejistá i byla, ale jen tam. Podle mého názoru přes její výjimečnou schopnost vcítění a bezproblémového navázání niterného spojení s oběťmi k nejsilnějším prožitkům u ní dochází na místech činu.“ Quentin se sehnul a pečlivě zkoumal místo, kde dříve ležela matrace.

„Jak je to možné?“

„Inu, podle jedné teorie myšlenky a emoce produkují určitý elektrický náboj – druh energie, který se zachovává v předmětech, zejména pokud se jednalo o emotivně silný nebo násilný zážitek. Domyšleno hlouběji, vysvětluje to mnohé případy, kdy člověk spatřil tak zvané duchařské výjevy. V Evropě údajně existují místa, kde lidé vídají pochodovat římské legie.“

„Ty tomu věříš?“

„Pokud svou otázkou míníš, jestli věřím v existenci duše mimo tělo, má odpověď zní *ano, věřím*. Zároveň ale jsem přesvědčený, že lidé tam nevidí duchy, nýbrž právě energetické stopy dávných dějů. Na některých místech, kde došlo k násilným činům, se z příčin, jež zatím nechápeme, uchová jejich negativní energie. Většina lidí ji nevnímá, protože své smysly využívá jen tím nejzákladnějším způsobem. Někteří ale onu energii vnímají, ba jsou s to ji i interpretovat. Laicky to lze přirovnat k náboji statické elektřiny. Je tam, ale ty ho nevnímáš, dokud se toho místa nedotkneš a energie se tak nevybije,“ vysvětloval Quentin.

„Chceš říct, že Maggie je něco jako vodič elektrické energie?“ užasle vyhrkl John.

„Víceméně. Jestliže elektrická energie umí prostupovat předměty, pak můžeme logicky předpokládat, že se v nich i nějaký čas uchová, než se vybije přirozenou cestou nebo prostřednictvím nějakého kontaktu.“

„Když tě tak poslouchám, zní to docela logicky,“ zamyšleně pronesl John.

Quentin se vzpřímil a protáhl si ztuhlá záda. „Svým způsobem to logické je. Přestaň to brát jako něco nadpřirozeného, nenormálního, zkus to chápat z vědeckého hlediska a pak postup o krok dál. V nejzákladnější úrovni nejsou i naše myšlenky nic jiného než energie interpretovaná mozkem. Souhlasíš?“

„Jo,“ neochotně zabručel John.

„Dobrá. Pak můžeme logicky předpokládat, že stejně jako žijí na světě výjimečně nadaní umělci, hudebníci, vědci a lidé jiných mimořádných schopností, vyskytují se i lidé s vrozenou vyšší vnímavostí k energii, o níž mluvíme. Jde prostě o další ze zvláštních talentů, schopnost sice velice vzácnou, ale každopádně ne nadpřirozenou. Když ty si prohlížíš tuhle místnost, vidíš jenom cáry tapet po stěnách, kdežto lidé vnímaví k energii myšlenek a emocí tady vidí daleko víc.“

John nevěřícně vrtěl hlavou. „I kdybych tvé vysvětlení bral, pořád se mi nechce věřit, co tady podle tebe Maggie zažila. Mám ti snad vážně uvěřit, že cítila – myslím tím reálně, fyzicky – co se tady odehrálo před třemi týdny?“

„Viděls její reakci,“ připomněl mu Quentin.

„Ano, ale –“

„Ale ty tomu nevěříš.“

„Věřím, že je abnormálně citlivá... aby si dovedla představit, co v této místnosti musela prodělat Hollis Templetonová, ale tvrdit, že to prožila na vlastní kůži... Tomu nemůžu uvěřit, Quentine.“

„Právě to je jeden z důvodů, proč jsem nechtěl, abys šel za ní.“ Quentin upřel oči na Johna. „To nejtěžší, čemu se musí člověk s výjimečnými schopnostmi naučit, je smířlivost s tím, že lidé kolem něj mu nevěří, nebo se ho dokonce bojí. Do očí mu nikdo neřekne, že

je podvodník, netají se ale pochybnostmi o jeho prožitcích. Nevěří mu, jelikož je nemá jak dokázat. Maggie ti nemůže dokázat, že je empatička, stejně jako ti já těžko dokážu, že vím předem, co se teprve stane. A nedá se říct, že bych se o to nesnažil.“ S pobaveným úsměvem si změřil přítele. „Bavíme se a žertujeme o tom bezmála dvacet let, a celou tu dobu jsi veškeré mé výsledky připisoval náhodě, intuici, bystrému odhadu či logickému sledu událostí – prostě všemu možnému i nemožnému, jen tomu ne, co mě k nim doopravdy vedlo. Nikdy jsi nepřipustil, že jde o nabývání informací o budoucím ději předem, než k němu dojde.“

„Častěji jsi měl pravdu, než ses mýlil, to uznávám,“ neochotně přiznal John.

„Díky,“ ironicky se ušklíbl Quentin.

„Jenže jak můžeš vědět něco, co se teprve stane? Vysvětli mi i tohle z vědeckého hlediska, abych postoupil o krok dál, jak mi radíš,“ požádal John.

„To nedovedu. Přiznám se, sám tomu nerozumím. Kdybych rozuměl, mohl bych toho nějak využít. Říct si třeba: *Soustřed' se, Quentine, jak si asi bude stát burza koncem roku. Jaká čísla vylosují v loterii. Do které z akciových společností se vyplatí investovat. Kdo vyhraje Super Bowl.*“ Mávl rukou. „Žel tohle nedovedu. Škoda,“ zalitoval s povzdechem.

„Proto mi nemůžeš říct, jestli policie tu bestii dopadne?“

„Uhodls. Víám jenom to, co se mému mozku uráčí mi prozradit, a tohle mi bohužel zamlčuje. Zatím. Občas, když se vrcholně soustředím, podaří se mi shrnout fakty týkající se budoucího vývoje nějaké záležitosti, jenže mé vládnutí touhle schopností je, ohleduplně řečeno, nespolehlivé,“ odpověděl Quentin.

„To nám moc nepomůže,“ zabrblal John.

„Jsem si toho vědomý. Můj šéf Bishop do omrzení omílá, že kdyby se narodil jasnovidec schopný pořádně ovládat své vlohy, změnil by celý svět. Má pravdu.“

John se bezděky ošil. „Když už je řeč o Bishopovi, kdy se tady podle tebe objeví jako navztekaný býk s očima podlitýma krví?“

„Neobjeví... doufám,“ s povzdechem odpověděl Quentin. „Pravda je ovšem taková, že mi zbývá klidných přibližně

osmačtyřicet hodin. Do vyřešení případu, na kterém pracuje. Dopřeje si den dva volna a dojde mu, že jsme už dávno měli být v Quanticu. Chtěl jsem poprosit Kendru, aby mě kryla, pak ale jsem usoudil, že ji budeme potřebovat tady. Dovede dělat skvělé profily vrahů, vyzná se v počítačích a má i jiné schopnosti, které se nám mohou hodit.“

„Je v hotelu?“

„Ano. Pátrá přes počítač ve všech možných databankách, kde by se dalo najít něco použitelného. Navrhuji, abychom šli za ní. I mně tady už běhá mráz po zádech.“

„Z profesionálního, či osobního důvodu?“ pozlobil ho John.

„Z obou. Nejsem empatik, tudíž se mi pouze vnucuje pocit, že ten ďábel si tohle místo vybral záměrně – proč, netuším. Jako polda konstatuji, že to tady vzali z gruntu mí předchůdci. Nenacházím nic, co by jim uniklo. Máš protokol z obhlídky místa činu?“

„Kopii,“ odpověděl John. Oba současně se čelem obrátili k odchodu a opouštěli osiřelou budovu. „Bohužel nevím, jestli je úplná. Mám pocit, že Drummond poručil zatajovat mi nějaké informace.“

„To je standardní postup. Něco si vyšetřovatelé vždycky nechávají pro sebe, když z jiného důvodu ne, tak proto, aby vyloučili možnost, že se nějaký cvok pokusí napodobit pachatele.“

„Podle mě je v tom spíš něco osobního.“

„Nebud' vztahovačný,“ pokáral ho Quentin.

„Nejsem. Na zasedáních správních rad jsem odhalil vícero konkurentů, abych věděl, kdy si někdo umane stůj co stůj mě vyšachovat. Drummond chce, aby toho psychopata dopadli jeho lidé, nikdo jiný. Nedivil bych se, kdyby mi tajil nějaké informace čistě pro jistotu, že ho nepředběhnu.“

„Kvůli svým politickým ambicím?“

„Zčásti. Kromě toho je od přírody soutěživý.“

„Nu, při troše štěstí ho můžeme předběhnout,“ zamumlal Quentin. „Uvědomuješ si, jakého si musíme dávat bacha, abychom ničím a nijak nenarušili oficiální vyšetřování?“

„Že se ptáš!“

„A víš i to, na jak tenkém ledě se octne Maggie, když bude pomáhat jak jim, tak nám?“

„Po tom, co se tady stalo, netuším, jestli nám vůbec bude chtít pomáhat,“ zapochyboval John.

„Chtění s tím nemá nic společného,“ zněla Quentinova odpověď. „Jestli se v ní nepletu, Maggie Barnesová je přesvědčená, že nám pomoci jednoduše musí. Nemá na vybranou. Je to její poslání.“

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Andy nad papírem v plastovém obalu. „Jenn, jsi si stoprocentně jistá, že v autě nebyl, když ses vracela z oběda?“

„Stoprocentně. Někdo mi ho musel do auta dát – do zamčeného auta – zatímco stálo na policejním parkovišti. Máme povážlivé nedostatky v bezpečnosti, Andy.“

Vzhlédl k ní. Byla otřesená, a on to chápal. Sám na tom nebyl o nic líp. „Za předpokladu, že tohle nejsou jen dvě náhodná čísla, ale relevantní informace, týkající se tohoto případu, pak bychom to mohli brát, jako že se nám někdo snaží pomoci. Nemůže jít o podnikavého novináře, co by z nás rád vymámil nějakou senzaci?“ spekuloval. „Nedá se vyloučit, že ten člověk také narazil na vraždy z roku čtyřiatřicet.“

Scott, sedící vedle Jennifer z protější strany Andyho stolu, namítl: „Není to přitažené za vlasy? I kdybychom předpokládali, že nějaký novinář vyhrabal tytéž případy, které jsme objevili my, proč by nechával záhadný vzkaz, a navíc anonymně? Proč by o nich rovnou nenapsal článek?“

„Ano, je to přitažené za vlasy,“ připustil Andy. „Pravda je ovšem taková, že si nedovedu představit jediný přijatelný důvod, proč by to někdo dělal, tedy s výjimkou pachatele.“

Jennifer se nad Andyho slovy zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Ani to mi neseď. Dává si přece sakramentský pozor, aby ho nikdo neodhalil, a z ničeho nic by nám podstrčil horkou stopu? Kdyby chtěl s námi laškovat, jednal by jinak. Například by něco zanechal u oběti anebo změnil *modus operandi*. Ale vzkaz v autě policajtky? Ne. Podle mě to nebyl on.“

„Tak kdo potom?“ ptal se Scott. „My jsme na ten rok narazili, protože jsme prověřovali různé nápady, jelikož jsme v úzkých.“

Neměli jsme nic jiného, na čem bychom mohli stavět. Jak velká je asi pravděpodobnost, že se někdo octl v podobné situaci jako my a dospěl k témuž výsledku?“

„Zanedbatelná,“ uznala Jennifer. „Kromě toho, jestli nám ten někdo chtěl pomoci, proč se nepodepsal? Navíc na tom papíře není jediný otisk prstu. Proč jednoduše nepřišel a neusměrnil naše pátrání?“

Andy váhavě odpověděl: „Nedá se vyloučit možnost, že je to někdo, kdo ví o podobnosti těch zločinů, protože osobně zná pachatele nebo má na někoho silné podezření. Nestalo by se poprvé, co někdo z rodiny, nebo milenka, je si pachatelem jistý, ale ze studu nebo jiného osobního důvodu, anebo z obyčejného strachu chce zůstat anonymní.“

„To je pravda. Jenže proč by se kvůli tomu musel vloupat do mého auta? Jak ho kruci odemkl a zase zamkl bez zanechání jediné stopy?“

„Třeba je šikovný zámečnický,“ zavtipkoval Scott.

Andy pokrčil rameny a nadškrtl jiné možnosti: „Mohl to být odborník na auta. Nebo vlastník některé z těch elektronických hraček. Ve století elektronické ochrany se auta kradou právě tak snadno, ne-li snáz než dřív. Každopádně dokud nezjistíme, kdo tam ten papír dal, nedozvíme se, ani jak se dostal dovnitř.“

„A to mě na tom šťve nejvíc,“ procedila zamračená Jennifer.

Andy znovu zvedl papír chráněný obalem a pozorně ho zkoumal. „Jsou v některé z těch knih, co jsi našla v knihovně, i zločiny z roku 1894?“

„Na žádný podobný těm našim jsem nenarazila. Třeba seženu ještě další knihy tohoto druhu, ale mám dojem, že ty, co jsem si vypůjčila, jsou jediné, kde se rozebírají nevyřešené případy v Seattlu.“

„To znamená, že budeme muset spoléhat na policejní spisy. Musíme v nich hledat až po rok 1894.“

Scott zaskučel. „Propána! Je ti jasné, že probírat archivy sami znamená lezení do desítek sklepních kumbálů se spisy, jestli někdo neuzná za vhodné udělat z tohoto případu přednostní záležitost a

nesežene nám posily? Zatím jsem se na to nechtěl ptát, Andy, ale je to tak...“ zmlkl, nenapadal ho vhodný výraz.

„Pochybné?“ napověděla mu Jennifer.

„Praštěné,“ opravil ji. „Nazývejme věci pravým jménem. Dokud jsme neměli nic, čeho bychom se mohli chytit, nechtěl jsem archivářům prozrazovat, proč se zajímáme o ty staré případy. S detektivy jsem o nich už vůbec nechtěl mluvit, alespoň do té doby, dokud nebudeme mít jistotu, že souvisejí s naším vyšetřováním.“

„Raději ani pak,“ rozhodl Andy. „Necháme si to pro sebe. Jestli ten chlap napodobuje staré zločiny a my jsme mu na to přišli, nesmíme dopustit, aby to zjistil. V žádném případě nechci, aby se náš objev dostal k někomu, kdo by ho vynesl na veřejnost.“

„To znamená, že všechno musíme zmáknout sami,“ uzavřela Jennifer. Jí to nepřipadalo tak strašné jako Scottovi. Naopak jí oči svítily. „Budeme potřebovat nějakou kamufláž, Andy. Jinak kdekdo začne spekulovat, co asi máme za lubem. Vždyť jak často potřebujeme spisy staré přes sto let?“

Andy se stisknutými rty hodnou chvíli zvažoval možnosti, pak s úsměvem řekl: „Už to mám! Všeobecně se ví, jak je Drummond ambiciózní a v jednom kuse vymýšlí kdejaká opatření k zlepšení efektivitu práce policejního sboru, jen aby se zalíbil místním mocipánům. Každému, koho bude vaše činnost zajímat, povíte, že to na šéfa už zase přišlo – přikázal nám hrabat se v starých případech, aby mohl zpracovat srovnávací studii. Dokud se ve spisech budete hrabat jenom vy, nikoho nenapadne spojení s tímhle případem.“

„Protože tady sloužíme za děvečky pro všechno,“ trpce si postěžoval Scott.

„Ne,“ odmítl takové vyjádření Andy. „Protože vám necpou do ksichtu mikrofony coby vrchnímu vyšetřovateli medializovaného případu. Vy dva jste naštěstí víceméně neviditelní jak pro veřejnost, tak i pro poldy mimo náš okrsek. Stačí předstírat, jak děsně vám Drummond pije krev.“

„Povíš o tom Drummondovi?“ zajímalo Jennifer.

„Zatím ne. Počkám, dokud nebudeme mít víc indicií, že jsme na správné stopě.“

Jennifer už nemohla nevyslovit myšlenku, kterou dosud potlačovala. „Jestli výsledkem naší otrocké piplačky bude zjištění, na kolika ještě ženách a jakého typu má pravděpodobně v plánu spáchat zločin, stejně nebudeme moct veřejnost varovat. Už jen protože vzhledem k letitosti záznamů budeme mít pekelné štěstí, jestli najdeme alespoň skicu portrétu nebo dostatečný popis.“

„Nač nám potom nalezené spisy budou?“ zahučel Scott.

„Můžou nám pomoci,“ prohlásil Andy. „Pohněte rozumem, děti! Jestliže kopíruje staré zločiny, musí s nimi být obeznámený. Pokud je zná z knih, které našla Jenn, nebo přímo z našich spisů, je docela možné, že něco objevíme: jméno na výpůjčním lístku, záznam policejního archiváře, že ty a ty spisy byly půjčeny k studijním účelům, nebo něco podobného. Každá maličkost nám může pomoci.“

„Nebude to podezřelé?“ namítla Jennifer.

Andy se pousmál. „Podezřelé? Koho normálního by napadlo spojovat současný případ s nějakým hrabáním se v sto let starých spisech? Už samo pomyšlení na to je absurdní.“

V ateliéru na opačném konci města se Beau Rafferty pilně činil na objednaném díle. Tenounkým šátečkem dotahoval poslední detaily. Byl perfekcionista.

Jako obvykle i nyní podvědomě vedl v patrnosti své okolí, jakýsi vnitřní radar mu vždycky spolehlivě signalizoval blížící se osobu. Byť sebetišeji návštěvník otevřel dveře a vešel do ateliéru, věděl o něm.

„Asi bych se měl zamykat,“ řekl, aniž se odvrátil od obrazu.

„To není špatný nápad. Žijeme v zlých časech,“ zazněla odpověď.

„Časy jsou vždycky zlé. Lidé se v podstatě nemění.“ Teď teprve se přes rameno ohlédl na příchozího. „Proč jsi přišel?“

„Ty nevíš, proč jsem přišel?“

Beau se opět věnoval obrazu. Jistým tahem dokončil jednu z linií tváře jemných rysů. „Ne, ačkoli bych to vědět měl. Když se začne dít něco zlého, vždycky jsi nablízku.“

„Zlé se děje už dlouho.“

„To je pravda. Tak co tě sem přivedlo? Maggie?“

„Ano. Překvapuje tě to?“

„Ani ne. Když s tím začal, byls na Východě, vid’?“

„Ano.“

„Začal s tím, a nikdo netuší proč.“ Beau vrtěl hlavou. „Nemělo by mě to překvapovat. Vždycky víc spoléhal na štěstí, než dbal na opatrnost, a tentokrát je opatrný až až.“

„Nechce, aby ho viděly.“

Beau se úplně odvrátil od obrazu a zamračený pral štětce. „Maggie ho uvidí. Dříve nebo později se jí to podaří. Je pevně rozhodnutá odhalit ho. Doufám, že ho uvidí dřív, než si on najde ji.“

„Já vím.“

„Chci jí pomoci.“

„I to vím. Jenže nemůžeš.“

„Mohl bych jí aspoň říct, komu může věřit.“

„Nesmíš, a dobře to víš. Už tak jsi jí řekl příliš.“

Beau odložil štětce a ostře si návštěvníka změřil. „O tobě jsem jí neřekl.“

„Toho si cením.“

„Vážně? Nezdá se mi.“ Beau zavrtěl hlavou. „Nevadí. Koneckonců to je vedlejší. Máš nějaký konkrétní důvod, proč jsi přišel?“

„Mám. Chtěl jsem s tebou mluvit o Christine Walshové. O tom, proč zemřela.“

Kapitola šestá

Pondělí 5. listopadu

Quentin oběhl hodnotícím pohledem vzdušnou místnost a prohlásil: „Jak vidím, není hotel jako hotel.“

Aniž odtrhla zrak od kufríkového počítače, Kendra podotkla: „Už to od tebe slyším potřetí. Ještě párkrát to zopakuj a John nabude přesvědčení, že nás FBI nutí bydlet v špeluňkách samý šváb a potkan.“

„Nikdy jsem netvrdil, že bychom bydlívali až tak špatně,“ ohradil se cestou do kuchyňky pro kávu. Po návratu dodal: „Ale musíš uznat, že je to tady mnohem pohodlnější, než obvykle bydlíme.“

Teď teprve odtrhla oči od počítače a zběžně jimi oběhla místnost mezi jejich dvěma hotelovými ložnicemi. Jednoznačně měla sloužit k obchodním jednáním, podle stolu se všemi vymoženostmi moderní techniky včetně vícelinkového telefonu, počítače a faxu. K němu byl přistavený konferenční stůl s osmi židlemi a na opačném konci trůnily sedací souprava a velký televizor.

Zdejší luxus byl pravý, žádná atrapa. Všechno zde působilo kvalitně a draze, obvyklou načančanost nahrazoval nesporný vkus. V nejlepším hotelu města Seattle se tomu nebylo co divit.

Kendra se pousmála, když si všimla Quentinova zálibného spočívání zrakem na olejomalbě zdobící stěnu za stolem. Hlasem však nedala pobavení najevo. „Při tvé neutuchající touze po luxusu a pohodlí vážně nechápu, co pohledáváš v FBI,“ popíchla ho.

„Netrám touhou po luxusu, jenom je mi příjemné bydlet občas v místnostech, které nejsou kopií ostatních,“ vysvětlil na svou obranu.

Kendra jako obvykle i nyní předstírala, že si nevšimla, jak obratně uhnul debatě o sobě. „Klidně se dál vzrušuj přepychem, ale nemohl bys mi podat kopii protokolu z obhlídky místa činu? Vložím ji do databanky a budeme mít pohromadě všechny informace, co mají zdejší poldové, přesněji všechno, co poskytl Johnovi.“

„Už jsi paranoidní jako on,“ konstatoval, zatímco jí podával složku ze změti jiných, ležících na konferenčním stole.

„Nech toho,“ zasáhl John, právě vycházející z Quentinova pokoje s mobilem v ruce.

„Měl bys už umět snést pravdu,“ pokáral ho přítel. „Sehnals Maggie?“

„Ozval se mi jen její záznamník. Požádal jsem ji, aby se tady stavila, jestli může, a jestli ne, ať na mě ve čtyři počká na oddělení.“ Se sarkastickou grimasou pak dodal: „Neboj se, byl jsem zdvořilý. Žádný nátlak, žádné požadavky, čistě zdvořilá prosba.“

Quentin ve vši vážnosti zaprorokoval: „I na požadavky dojde.“

„Jak to myslíš?“

Místo Quentina odpověděla Kendra, i když oči nadále upírala do spisu, z něhož ťukala do počítače informace. Prsty se jí po klávesnici jen míhaly. „Při tomhle tempu vyšetřování emoce všech zúčastněných bobtnají, až začínají být nezvládnutelné. Je to přirozené a platí to právě tak pro oběti jako pro vyšetřovatele. Bude to čím dál těžší pro nás pro všechny, pro Maggie ale zvlášť. V jistém bodě se ozve její pud sebezáchovy a začne ji navádět k útěku od vší té bolesti.“

„A tehdy na ni přitlačíme?“ domyslel se John s netajeným obdivem. Bylo to jeho první setkání s Quentinovou partnerkou, nevěděl proto, co si má o ní myslet, kromě povšechného zdání, že jde o hezkou klidnou ženu s hustými hnědými vlasy a očima těžce barvy, nijak se nesnažící dávat najevo svou výjimečnost – ač taková nepochybně byla.

„Budeme muset. Pravda za předpokladu, že bude mít snahu vyšetřování popohánět vpřed, a ne je brzdit.“

„Proč by je měla brzdit?“

„Silné emoce mají tendenci ovládat myšlení a ovlivňovat úsudek. U empatičky to platí dvojnásob. Možná se je naučila ovládat, ale kdoví. Pokud ne, prociťování utrpení jiných ji může dohnat k jednání jindy pro ni nemyslitelnému.“

„Například?“

„Například by se mohla začít chovat lehkovážně nebo neopatrně zacházet s informacemi. Mohla by se upnout na jeden směr vyšetřování a nebrat v úvahu jiný, nebo naopak akceptovat úplně

všechny do té míry, že pozbude schopnosti orientace. Mohla by ohrozit lidi kolem sebe...“

„Což jsme i my,“ zamumlal Quentin.

Kendra přikývla a dokončila: „Anebo se snažit vyřešit případ co nejrychleji, bez ohledu na vlastní bezpečnost.“

„Před chvílí jsi tvrdila, že ji ochrání pud sebezáchovy,“ namítl John.

„V jádru ano,“ přitakala, „jenže jak víme, dělá tuhle práci už dlouhá léta, tudíž bude mít silnou motivaci dotáhnout případ do konce. Naneštěstí tohle vyšetřování je patrně nejnáročnější ze všech, kterých se kdy účastnila, především co se rozsahu a hloubky lidského utrpení týká. Znásilnění je samo o sobě hrozný zážitek, aby si ho žena byť jen představovala. A jestliže tu tělesnou i duševní bolest prožívá na vlastní kůži, musí to být hotové peklo. Když cítíš nesnesitelnou bolest, uděláš cokoli, aby ses jí zbavil.“

„Může přece jednoduše odejít,“ prohodil John.

„Opravdu myslíš, že by to udělala?“ Kendra přerušila psaní a nakrátko k němu zvedla pohled. Pak se vrátila ke své činnosti a tiše řekla: „Ať už věříš její schopnosti vcítění nebo ne, nemůžeš popřít, že každý, kdo se dobrovolně dlouhá léta vystavuje bolestem a traumatům jiných lidí, musí v sobě mít notnou dávkou odhodlání a odpovědnosti. Žene ji hluboce vkořeněná motivace, která jí nedovolí uhnout stranou a chránit sebe samu. Pokládá to za své poslání.“

„Čili v tom bude pokračovat tak dlouho, dokud vydrží,“ převzal slovo Quentin. „Vědomě se bude otevírat bolestem a emocím, které by nikdo z nás nikdy dobrovolně neprožíval. Bude zápolit sama se sebou, se svými instinkty i pudem sebezáchovy.“

„Jinými slovy, bude jako odjištěný granát,“ shrnul John. „Dokáže nám pomoci?“

Quentin pokýval hlavou. „Ale ano, o tom není sporu. Konec tohohle určitě pomůže i jí. Do té doby ale to bude... velice náročné pro všechny zúčastněné.“

„Před pár měsíci jsem pohřbil sestru,“ připomněl mu John. „Myslíš, že může být něco ještě bolestnější?“

Quentin si nejprve vyměnil pohled s Kendrou, teprve pak odpověděl: „Mohlo by být. Víím, že něčemu takovému je těžké

uvěřit, jenže když se k staré bolesti přidá nová, je ještě silnější než původní.“

Kendra, už zase pilně píšící, na něj suše navázala: „Zatím po sobě zanechal čtyři oběti bez jediné stopy, která by stála za řeč. Nemáme zhola nic, na čem bychom mohli stavět. Z toho plyne, že se musíme zaměřit na každíčkou maličkost týkající se obětí – na jejich okolí, přátele, rodinu... Musíme pátrat v prostředí lidí prožívajících nesmírnou bolest, strach, vztek, žal.“

John zatékal pohledem z přítele na ni a zamračil se. „Snažíte se mě přesvědčit, abych z toho Maggie vynechal?“

„Nikdy se nesnažíme o nemožné,“ odpověděl Quentin.

„Skoro nikdy,“ upřesnila Kendra.

Quentin chvíli dupal, pak pokrčil rameny a řekl: „Především se tě snažíme varovat, že než případ vyřešíme, bude se to zhoršovat. To platí i pro tebe.“

„Jak by se to mohlo ještě zhoršit?“ vybuhl John.

Quentin se zatvářil trpitelsky. „Nic není tak špatné, aby to nemohlo být ještě horší. Máme tady co do činění s brutálním šilencem, co po sobě nenechává ani smítko, které by nás k němu mohlo dovést. Máme tady čtyři oběti, a ani ponětí, že počet obětí je konečný. Nevíme, podle jakého klíče si je vybírá, protože zdánlivě je nic nepojí, až na to, že všechny jsou mladé bělošky, tudíž v ohrožení jsou tisíce obyvatelky města. Máme tady ješitného policejního poručíka s politickými ambicemi, který už zřejmě dosáhl meze svých možností. Máme tady vystrašené město, čím dál bojovněji naladěná média, a navíc musíme jednat opatrně, protože se nikdo nesmí dozvědět, že jsme se zapojili do vyšetřování,“ shrnul, nadechl se, vyměnili si s Kendrou další výmluvný pohled a dokončil: „Jak by se situace mohla zhoršit? Probůh, John, já se naopak ptám: jak by se nemohla?“

„Rozumím,“ broukl John.

Quentin pokládal odpověď za dostatečnou. „Až Kendra skončí se zapisováním, rozběhneme srovnávací testy se vším, co má FBI k dispozici o nevyřešených případech znásilnění spojeného s ublížením na zdraví či vraždou. Třebaže navzájem nesouvisející zločiny oficiálně nespádají pod naši pravomoc, v posledních letech sázíme

do počítače všechny, ke kterým došlo – prostě protože sexuální maniaci mají ve zvyku co nový čin, to přidávat na násilí a brutalitě. Většina z nich už má něco na triku, jen je to třeba vyčmuchat.“

„Co tím chceš říct?“ nerozuměl John.

„Ten chlap ‚operuje‘ v Seattlu podle policejních zjištění šest měsíců. Jeho jednání ale působí dojmem rituálu příliš zaběhaného, než aby měl premiéru teprve při prvním činu – u Laury Hughesové.“

„Myslel jsem, že profily zločinců neděláš,“ namítl John.

„Nejsem v tom kdovíjak zběhlý, ale spolupracuji s nejlepšími kapacitami oboru a ledacos jsem od nich pochytil. Kendra je stejného názoru. Ten chlap není žádný zelenáč,“ nedal se Quentin.

„Takže... páchal násilí i dřív? Někde jinde?“

„Podle mě ano.“

„A policie to neprověřovala?“

„Ovšem že prověřovala,“ ujistil ho Quentin. „Stojí to i v spisech. Jenže k pátrání v NCIC, V1CAP a dalších strukturách zadali jen nejzávažnější společné rysy násilí, a sice že své oběti oslepí a znásilní, slůvko s nimi nepromluví a nakonec se jich zbaví na nějakém odlehlém místě. Podle našich zkušeností tyhle fakty nestačí k efektivnímu hledání v celostátním rejstříku.“

„A jaké další společné rysy jste našli?“

Místo Quentina opět odpověděla Kendra: „Nesmírně si dává záležet, aby ho oběti nemohly identifikovat, zároveň ale je jasné, že každou z nich musel nějakou dobu před únosem sledovat. Má důvod, proč si vybral a unesl právě tyto, a určitě jím není snadný přístup k oběti. Mění způsoby oslepování, čin od činu se v nich zdokonaluje, čili přidává do svého rituálu nové prvky. Možná začínal tak, že jim jenom zavazoval oči anebo je před činem omráčil či omámil. I tuhle možnost je nutno brát v úvahu. Skutečnost, že je začal natrvalo připravovat o zrak, může vyplývat z nárůstu jeho brutality, ale také třeba z toho, že v minulosti ho nějaká žena byla schopná popsat.“

Johnovi chvíli trvalo, než pochopil význam jejích slov. „Chceš říct, že jednou už byl dopadený? Že seděl v base?“

„Je to možné.“

„A? Utekl snad?“

„Klidně mu mohl vypršet trest. Odhadem mohl dostat tak dvacet let... přirozeně odseděl méně,“ vyslovil uvážlivě Quentin.

„Vážně myslíš, že už seděl?“

Kendra přestala psát, aby otočila list zaznamenávané zprávy, a znovu odpověděla místo Quentina: „Ne. Představa, že už viděl svět skrz míře, mi k němu nesedí. Spíš bych řekla, že mění působíště, *svůj operační prostor*, čili čas od času se přemisťuje z města do města a při té příležitosti pozmění svůj rituál.“

„Takže,“ převzal slovo Quentin, „zadáme do počítače nejen všechny informace, ale i naše domněnky a úsudky, které jsme schopni zformulovat, a necháme ten výdobytek techniky dvacátého století porovnat je s údaji soustřeďovanými FBI všem policejním sborům Států. Jestli nám bude štěstí hodně, ale hodně přát, podaří se nám narazit na jeho minulé skutky. Nu a na základě studia jeho minulých zločinů snadněji zjistíme, kde a jak ho máme hledat.“

„Potrvá tak den dva, než obdržíme výsledky. I ty ale mohou zahrnovat příliš mnoho možností, takže je bude nutno vytrít,“ vzala si slovo zase Kendra.

John pohlédl na přítele. „Jak to dělá? Jak dokáže současně s někým mluvit a něco jiného psát?“

„Má nadmíru flexibilní myšlení,“ ušklíbl se Quentin.

„To je obdivuhodná schopnost.“ usoudil John.

„Je. Někdy mám pocit, že to dělá jenom proto, aby mě vynervovala,“ prozradil Quentin.

Kendra se usmála, ani na okamžik však neodtrhla oči od spisu. „Nejrozumnější by bylo spojit se s policií a ověřit si, jestli nemají něco nového.“

„Proto chci požádat Maggie o schůzku,“ odpověděl John. „Ne zrovna že bych čekal zjištění něčeho nového, ale Andymu by bylo podezřelé, kdybych se z ničeho nic přestal vnucovat.“ Stočil pohled na Kendru, ta přestala psát a otočila se ke Quentinovi. Otočil se k němu také... a zamrazilo ho.

Quentin oči dokořán otevřené upíral do neznáma, bez jediného mžiknutí.

„Quentine?“ tiše ho oslovila Kendra. „Co se děje?“

Neodpověděl. Nejméně minutu mlčel, pak sebou škubl, přeběhl po nich očima a vzal je na vědomí. Výraz obličeje se mu nezměnil, ale hluboko v očích se mu objevila jakási bezútěšnost. „Policie sleduje novou stopu, Johne. Už už něco objeví,“ pronesl tiše.

Hollis podle tónu hlasu ohodnotila Maggie coby důvěryhodnou ženu. Měla ho příjemný, přesvědčivý, a přitom tichý a jemný... a až nebezpečně klidný – jako hladina hlubokého jezera. Co se pod ní ukrývá?

„Můžeme spolu mluvit, o čem jen chcete,“ předem ji ujist'ovala Maggie. „Jako když jsem tady byla včera. Sama zvolte téma. Libovolné. Počasí, sport – cokoli širokého i malého záběru.“

Hollis se usmála. „Víte, jaký citát mám v oblíbě? Že člověka ještě před snídaní může potkat půltucet překvapení, se kterými se musí vyrovnat. Tenhle životní postoj mi vždycky připadal náramně užitečný,“ svěřila se.

„Rozumím vám. V dnešním uspěchaném světě je přímo nepředstavitelné, jak někdo může ustrnout ve vývoji. Prakticky denně se dozvídáme o pádu dalšího mýtu.“

„Lidská povaha je prostě taková,“ prohodila Hollis. „Pořád všechno musíme zpochybňovat, i to, čím jsme si naprosto jistí.“

„Snad ano,“ připustila Maggie. „Je to stejně dobré vysvětlení jako kterékoli jiné.“ Po nedlouhém odmlčení obrátila řeč: „Za několik dnů vám sejmu obvaz. Jak se cítíte?“

„Ted' mluvíte jako nemocniční psychoterapeutka,“ řekla Hollis místo odpovědi.

„Pardon. Nejspíš to u mě bude profesionální deformace. Pořád se lidí vyptávám, jak se cítí. Jsem ale upřímně zvědavá. Myslíte, že pokud se operace zdařila a vy znovu uvidíte, pomůže vám to překonat onen děsivý prožitek a umožní žít znovu svým životem?“

Hollis, jakkoli na tohle nechtěla odpovídat, než si vůbec uvědomila, říkala: „Do jisté míry. Jestli se mi vrátí schopnost vidět, pak mi... nezničil dočista všechno. Dál se budu moct věnovat stejné tvorbě jako dřív – tedy malování – a ono mi hodně pomůže jakožto něco, k čemu se budu moct cele upnout a nemyslet na to, co bylo.“

„Vaše díla ale zaručeně budou jiná,“ zaprorokovala Maggie. „Nikdo neprojde prožitkem násilí, aby v něm nezanechal nějaké trvalé stopy.“

„Myslíte sny?“ nejistě se zeptala Hollis.

„Ano. Ve vašich snech,“ klidným tónem hovořila Maggie, jako by šlo o běžnou záležitost, „bude spousta násilí. Časem nabudou na živosti a krutosti. Často se budete uprostřed noci náhle budívat bez zjevné příčiny. Vaše smysly se vytříbí a vy budete rychleji reagovat na to, co vám budou signalizovat. Dlouho potrvá, než se zase budete cítit v bezpečí, dokonce není jisté, jestli toho vůbec dosáhnete.“

„Mluvíte mnohem otevřeněji než nemocniční psychoterapeutka.“

„Nevidím nejmenší důvod, proč bych vám měla přikrášlovat budoucnost. Jste inteligentní žena a předchozí dva týdny jste měla moře času na přemýšlení. Mohla jste všechno důkladně zvážit a odhadnout, v čem budete jiná než předtím. Vaše tvorba dostane nový rozměr. Třebaže neznám nic z toho, co jste namalovala, vím to.“

„Máte pravdu.“ Hollis pevně sevřela loketní opěrky křesla, bezděky pak do nich zatínala prsty a zase je povolovala. „Jak se změní?“

„To ne zjistíte, dokud nezkusíte malovat. Podle mého odhadu vaše obrazy nabudou na výraznosti barev. Možná začnete tíhnout k námětům či předmětům, jakým jste se dříve vyhýbala, nebo se upnete k jednomu dvěma námětům tak silně, že všechny ostatní zavrhnete.“

„Předměty jako kupříkladu skalpel, kterým mě připravil o oči?“

„Možná. Může to být cokoli, co ve vás budí představu násilí či ztráty. Nemusí to přímo souviset s tím, co se vám stalo, alespoň ne napohled. Ve skutečnosti to s tím ale souviset bude. Ty náměty vám nedopřejí klid, dokud se s nimi vnitřně nevypořádáte.“ Přes monotónnost Maggiina hlasu v něm byly znát soucit a porozumění.

Hollis se trhaně nadechla. „I předtím se mi rojilo v hlavě vždycky plno obrazů. Jak ale se mi mohou vybavovat konkrétní obrazy toho, co se mi stalo? Byla to přece vysloveně absolutní... temnota. Nic jsem neviděla.“

„Neviděné vám pomohou nahradit jiné vaše smysly. Ony vám zprostředkují obrazy toho, co jste slyšela a cítila, co jste vdechovala, čeho jste se dotýkala a co se dotýkalo vás.“

„Dotýkalo se mě zlo. Jak lze namalovat zlo?“

„To nevím, vy ale to vědět budete – dříve nebo později. A budete je chtít nechtě nucená namalovat či jinak zhmotnit. Umělci to dovedou.“

„I vy tohle děláte? Zhmotňujete zlo?“ zeptala se Hollis.

„Nu... Asi ano. Přinejmenším mu přiřazuji obličej,“ připustila Maggie.

Hollis se trpce pousmála. „Víte, co je na tom nejironičtější? Přestěhovala jsem se do Seattlu, abych začala úplně znovu. Zdědila jsem dost peněz, abych nechala skličujícího malování na objednávku a několik let si mohla ověřovat, jestli ze mě může být opravdový umělec. Sotva však jsem si zařídila slušný ateliér, stalo se mi tohle. Osud nás patrně hrozně rád kope do zadnice, kdy to nejméně čekáme.“

„Také už jsem na to přišla.“ Po krátké odmlce Maggie pokračovala: „Předpokládám, že je zbytečné se ptát, jestli vás někdo před únosem nepozoroval nebo nesledoval.“

„Na nic takového si nevzpomínám. I kdyby mě někdo sledoval, nevšimla jsem si toho. Je to hrozná představa. Proč... Nevíte, proč si vybral právě mě?“

„Policie zatím neobjevila rys společný všem jeho obětem. Každá vyhlížela jinak, byly různé co do způsobu života, zaměstnání i věku, ačkoli si vybírá ženy mezi dvacítkou a třicítkou. Zřejmě ho neovlivnilo nic, co jste udělala, určitě za to nijak nemůžete. Prostě jste vyhovovala požadavkům jeho chorého mozku.“

„Myslíte, že to... udělá znovu? Že ublíží další ženě?“

„Ano.“

Okamžitá jasná odpověď způsobila, že Hollis po kratičkém otálení vyhrkla: „Přirozeně dokud ho někdo nezastaví. Ale proč? Proč to dělá?“

Tentokrát krátce zaotálela Maggie, než se vyjádřila: „Psycholog nebo odborník na profily zločinců by nepochybně dovedl předestřít celou škálu jeho možných motivů, a vcelku by se nemýlil. K těmto

činům pachatele vždycky vede něco, co normální člověk není v stavu pochopit, ale lze vysvětlit. Platí to i pro ty nejhorší zrůdy.“

„Předpokládáte, že tohohle nutí páchat zlo jeden jediný motiv, vidíte. Jedná z nějaké zcela konkrétní příčiny.“

„Ano. Sexuální maniaci tohoto druhu mají obvykle jediný základní motiv,“ odvětila Maggie.

Hollis bezděčně nachečtila hlavu, zaposlouchaná do zdánlivě klidného hlasu Maggie. Pod skořápkou její zevnější vyrovnanosti doslova slyšela vibrovat neklid a napětí.

A cítila něco... studené. Ne, ne studené. Mrazivé. Tvrdé a mrazivé jako led. Strach?

Bála se zeptat. Snad protože ji neznala natolik dobře, a také z obavy, že v temnu pod obvazem přehnaně fantazíruje.

Anebo měla strach slyšet odpověď.

Každopádně dala přednost návratu k možnému psychopatovu motivu. „Proč to podle vás dělá?“

„Protože se mu to líbí,“ odvětila tázaná.

Hollis po hlubokém nádechu vyslovila: „Ano. Tohle jsem vycítila z toho, jak... jak se mě dotýkal. Jako kdyby ho zajímala má pokožka. I z toho, jak mě... očíhoval.“

„Líbila se mu vaše vůně?“

„Zřejmě ano. Buď jenom líbila, nebo si ji chtěl zapamatovat. Neustále mě... očíhoval. Cítila jsem na kůži jeho dech a slyšela ho větrít jako zvíře. Dotýkal se nosem mých ramen, krku, prsou... všeho. Tehdy už jsem přestala... žebřit o slitování.“ Vlastní hlas jí připadal cizí. A slova se jí z úst řinula čím dál rychleji.

„Byla jsem svázaná. Nemohla jsem se ani hnout. Když jsem se probrala, uvědomila jsem si, že nemám oči. Tehdy jsem se začala bránit a snažila zápolit s ním. Proklínala jsem ho. Marně. Ať jsem sebou házela a křičela sebevíc, nic nedbal. Prostě si dělal... co sám chtěl. Znásilnil mě. A teprve pak, když už jsem přestala křičet a proklínat ho, mě začal... tloct. Doslova systematicky. Musela jsem vynaložit veškeré síly, abych neskučela bolestí. Nesměl na mně vidět strach a pokoru. Nechtěla jsem mu dopřát... uspokojení. Proto jsem ani nehlesla a upjala se k poslouchání jeho...“

„Co jste slyšela, Hollis?“

„Jeho dech. Byl jinak naprosto tiše, ale dvakrát jsem ho zachytila něco si pobroukávat. Ne nějakou melodii, kterou znám, ale připadalo mi to jaksi povědomé. Vlastně to ani melodie nebyla. Jen takové *hm hm* A... a ještě něco jsem slyšela, jenže... nemůžu se rozpomenout. Víم jenom, že jsem slyšela ještě jeden zvuk, znepokojivý, protože jsem ho znala nebo aspoň měla znát. Ne a ne si ale vzpomenout.“

Hollis tušila, že se k ní Maggie naklání, proto se nepolekala, když na ruce ucítila její studenou dlaň.

„Časem si vzpomenete, Hollis.“

„Všechno ostatní si pamatuji. Všechno to hrozné, co se mnou dělal. Jeho dech na mém obličejí. Voněl mentolovou žvýkačkou a mýdlem Ivory. Pamatuji si jeho kůži na mé, horkou a kluzkou potem. I jak... hrdelně chrochtal, když mě znásilňoval. Všechno, úplně všechno si pamatuji, jenom ten jeden zvuk ne. Proč?“

„Určitě k tomu máte nějaký důvod. Vždycky je nějaký.“

„Chcete říct, že můj mozek si odmítá na něj vzpomenout? Ale proč? Všechny ty ohavnosti, co se mnou dělal, si pamatuji, a jakýsi zvuk ne? Jenom že jsem nějaký slyšela? Proč?“

„Zjistíme to. Slibuji vám, že na to spolu přijdeme.“ Maggie se nadechla, Hollis měla na kratičký okamžik pocit, že už se na ten zvuk rozpomíná, jenže hned pak se jí Maggie klidným hlasem zeptala: „Mohla byste mi povyprávět všechno od samého začátku? Mohla byste mi říct všechno, co se dělo od chvíle, kdy vás unesl?“

„Ano,“ odpověděla Hollis a obrátila ruku dlaní vzhůru, aby se chytila ruky Maggie. „Teď už to dokážu.“

Hollis Templetonová měla pokoj za rohem dlouhé chodby v nejklidnější části nemocnice. Doktoři se shodli, že pro ni bude nejlepší, bude-li ušetřená ruchu panujícího ve většině budovy. Když John vyšel z výtahu a minul prázdnou čekárnu, uvědomil si svou snahu kráčet co nejtišeji, jako kdyby podvědomě nechtěl rušit ticho, jež léčí.

Po zabočení za roh zůstal stát. Zahlédl totiž Maggie. Opírala se o zeď u zavřených dveří pokoje Hollis Templetonové, k hrudi si oběma rukama tiskla skicář a hlavu věšela tak, že jí vlasy halily

bledý obličej. Přes poměrně velkou vzdálenost mezi nimi viděl chvění jejích ramen a slyšel její tlumené vzlyky.

Než ho mohla zahlédnout nebo vycítit jeho přítomnost, nehlučně se vrátil do čekárny, ořesený viděným víc, než by byl čekal.

Magie? Ne, co dokázala, nebyla magie. Ať už její schopnosti náležely do oblasti paranormálních jevů, jak tvrdil Quentin, nebo spočívaly pouze na výjimečně vyvinuté vnímavosti emocí jiných, nepopíratelným faktem bylo, že trpěla stejnou měrou jako oběti, jimž se snažila pomoci. Zapřemítal o právu žádat ji, aby něco takového podstoupila. Pochyboval, zda někdo z lidí na světě mohl mít tohle právo.

Znovu se zamyslel nad záhadou, co ji nutí, aby se takhle obětovala. Zvažoval i možnost dát si prověřit její minulost, jenže neměl ve zvyku získávat informace o lidech za jejich zády, a už vůbec ne o těch, s nimiž mínil spolupracovat. Kdyby začal šťourat v něčí minulosti bez vědomí onoho dotyčného, stěží by s ním byl s to spolupracovat. A navázat vztah vzájemné důvěry.

Quentin s Kendrou se jednoznačně shodli, že Maggie musí motivovat něco velice silného a hlubokého. I on sám byl o tom přesvědčený. K dobrovolnému podstupování takových muk musela mít náramně závažný důvod.

Jenže jaký? Co mohlo nutit hezkou, inteligentní a talentovanou ženu takhle se trýznit?

S rukama v kapsách saka zůstal stát u dveří čekárny. Nikdo mu nemusel říkat, že tuhle otázku mu může zodpovědět jedině ona sama. A právě tak mu nikdo nemusel říkat, že jen tak, sama od sebe o tom mluvit nebude, navíc s bezmála cizím člověkem.

Už pouze vyslovit tuhle otázku měl za nesnadné, odpověď na ni bude mnohem nesnadnější, pakliže vůbec nějaká zazní...

Tak byl zamyšlený, že ji neslyšel přicházet. Vzal ji na vědomí, teprve když na něj promluvila.

„Co tady děláš?“ S výjimkou začervenalých očí a napjatosti v obličejí nic neprozrazovalo, jaká emotivní bouře se jejím nitrem před chvílí přehnala.

„Volal jsem k vám na oddělení a Andy mi prozradil, žes šla za Hollis Templetonovou. Prý se s tebou snažil spojit, ale marně.“

„Vypnula jsem mobil. Vždycky ho před výslechem vypínám,“ odpověděla a zamračila se. „Ale tvůj vzkaz jsem dostala. Měli jsme se sejít ve čtyři.“

Přikývl. „Jo. Raději ale pojďme hned.“

„Proč?“

Nechtěl ji rozrušit ještě víc, neměl však na vybranou. „Policie si myslí, že došlo k novému případu. Před pár hodinami byla hlášena další nezvěstná. Její manžel se vrátil ze služební cesty a nenašel ji doma, zato domovní dveře dokořán.“

Maggie na něj chvíli mlčky hleděla, pak se zeptala: „To není ještě všechno, vid?“

John by jí to raději neřekl.

„Tak Johnne, ven s tím!“ žádala.

„Je těhotná – na počátku sedmého měsíce.“

Hollis zůstala sedět v křesle u okna, protože pro přílišné vyčerpání nebyla schopná se zvednout. Vyprávění o únosu a následujících hrůzných podrobnostech, na něž se předtím neodvážila ani pomyslet, ji obralo o veškeré síly. Přestože mluvit o tom všem nebylo až tak strašné, jak předpokládala.

Její duševní stav byl mnohem lepší, než podle očekávání měl být, toho si byla vědomá. Cítila se k neuvěření klidná, málem... vyrovnaná.

To její zásluhou.

„Zásluhou Maggie?“ Už pokládala málem za normální rozmlouvat s tím tajemným ženským hlasem. Někdy ji to dokonce uklidňovalo.

Ano.

„Proč? Protože mě dokázala vyslechnout? Protože je soucitná a chápavá?“

Ne. Protože ti odejmula část bolesti.

Hollis se zamračila. „Jak to myslíš?“

Procítila ji a ponechala v sobě, aby ses ty tolik netrápila.

„Ale to přece... Chceš snad tvrdit, že fyzicky převzala mou bolest?“ vyhrkla Hollis.

Ano. Má takový vzácný dar. Právě proto jsem chtěla, abys s ní mluvila. Jedině tak se můžeš začít uzdravovat.

„Ale... Ona to cítila? Ona skutečně cítila mou bolest?“

Ano.

Hollis se zděsila. Něco takového by nikomu na světě nepřála, a Maggie trpěla jen proto, aby jí pomohla... „Hernajz, proč jsi mě předem nevarovala?!“

Nemohla jsem. Ani já, ani ona jsme to nemohly udělat. Obě jsme věděly, že bys ses tvrdě vzpírala, abys tu bolest nezpůsobila nikomu jinému. Oběma nám bylo jasné, že kdybys věděla, co to s ní udělá, nepověděla bys jí všechno, co potřebuje vědět.

Navzdory vnitřnímu zmatku si Hollis znenadání uvědomila něco, co ji dosud nenapadlo. „Ty ji znáš, vid’? Ty znáš Maggie.“

Ano, znám. A velice dobře.

Kapitola sedmá

„Technici ten dům prohledali píd' po pídí, a vůbec nic nenašli. Všude po čtvrti mám nasazené lidi. Chodí dům od domu, jenže je pondělí, čili lidé většinou v práci a děti ve škole. Celá čtvrť působí opuštěně.“

„Jak dlouho byl pryč její manžel?“

„Od čtvrtka. Údajně byl na nějaké konferenci na východním pobřeží. Nemyslím, že lže. Dnes ráno přiletěl na Sea-Tac, to je ověřené. Vsadil bych klidně celý svůj plat, že je napůl šílený strachy, proto ho ani neprověřujeme coby podezřelého. Naposled s ní mluvil včera večer, telefonicky z hotelu. Podle záznamu měl skutečně dlouhý telefonický hovor z hotelu do svého domu, tudíž zbývá asi dvanáct hodin, během kterých mohla zmizet. Podle názoru příbuzných a přátel neměla nejmenší důvod k opuštění domu...“

Maggie se snažila soustředit na Andyho slova, nebylo to však lehké. Byť rozhovor s Hollis byl velice produktivní, strašně ji vyčerpával. Bolest a útrapy zubožené ženy, které znovu prožívala, v ní otevřely hlubokou ránu. Potřebovala se vzpamatovat. Bohužel k tomu nedostala ani čas, ani prostor.

Proto pouze předstírala, že Andyho pozorně vnímá. Náhle zpozorněla.

„...manžel tvrdí, že napohled na manželce nebylo vidět těhotenství. Prý patří k těm ženám, na kterých je těhotenství vidět až krátce před porodem.“

„On o něm ví!“ vyhrkla Maggie mimovolně.

Andy se na ni zmačtil přes stůl. „Ten násilník? Jestli na ní není vidět, jak by –“

„Sledoval ji. Viděl ji při ledačem, co napovídalo očekávání narození dítěte.“

„Při ledačem?“ nechápal John.

Maggie, aniž se na něj podívala, pokračovala: „Jít ke gynekologovi, nakupovat pro novorozeně, zařizovat dětský pokoj... je to jejich první dítě. Dělal toho spoustu, aby se přichystala na jeho příchod.“

„Jenže ani tak neměl jak vědět, v jak vysokém stupni těhotenství je,“ namítl Andy.

„Možná ne, ale krk bych za to nedala.“

Andy si se znechuceným výrazem promnul krk. „Ani já. Ten zloduch snad dostal zálsuk na parádní číslo. Kristepane! Jestli se ukáže, že Samanthu Mitchellovou unesl náš psychopat, sesype se na nás hromobití celého města.“

Maggie zhluboka nabrala dech, aby se ovládla a nevybudila. „Uvědomuješ si, že to nemusí přežít?“

„Tohle sis mohla odpustit,“ zaprotestoval.

„Je to pravda, a ty to víš. Hollis tvrdila, že ji systematicky mlátil a nejméně třikrát brutálně znásilnil. Už nikdy nemůže mít děti. Jestliže k tomu přidáme emoční a fyzický šok ze ztráty očí, je jasné, že tohle nepřežije ani matka, ani dítě.“

Andy zoufale zavrtěl hlavou a zeptal se: „Získalas při výsledku Hollis Templetonové nějaké informace, které by nám pomohly v pátrání?“

„Nevím. Možná ano. Poskytla mi několik zajímavých detailů, ne ale takových, které by byly k něčemu – alespoň prozatím ne.“

„Například?“

Znovu se zhluboka nadechla a pomalounku vypouštěla vzduch z plic ve snaze nedat zaznít únavě v hlase. „Z dechu mu byla cítit pepermintová žvýkačka nebo bonbon. Chvillemi si něco pobrukoval, ale melodii nedokázala poznat. A prý ho fascinovala její pokožka a vůně.“

John se zavrtěl na židli a procedil: „Ten hajzl!“

Maggie na něj letmo stočila zrak, jako kdyby se mu chtěla omluvit. Muselo být pro něj hotové peklo poslouchat takové věci a vědět, že ten psychopat stejně mučil a znásilňoval i jeho sestru. V těchto případech je nevědomost milosrdnější než představa vzniklá na základě zjištěných faktů.

Poprvé si uvědomila, že John nemá o nic lepší spaní než ona, a cokoli dalšího se o sestřině utrpení dozví, mu ho ještě zhorší.

Andy, schopný ovládat své emoce lépe než oni, řekl: „Opravdu se to nejeví být užitečná informace. Nebo snad ano? Nevybavuje se ti nějaká představa, jak ten chlap vypadá?“

„Každá podrobnost mi krůček po krůčku pomáhá přiřadit jeho tváři nějaké rysy. Dříve nebo později se mi ho nakreslit zaručeně podaří.“ Nelhala. Byla odhodlaná využít každý detail, každý záchvěv agónie a hrůzy, prociťovaný spolu s Hollis, Ellen a Christine.

„Máš už nějakou skicu?“

„Ještě ne.“

„Andy, vím, že se to vašemu šéfovi nebude líbit, ale nemohli bychom zajít do domu Mitchellových?“ vložil se do rozhovoru John.

„Kdo konkrétně?“

„Maggie a já.“

Nejraději by se ohradila, ale neudělala to. Zatím zdárně tajila Andymu své reakce na místa, kde došlo k zločinům, a byla by ráda, kdyby na tom zůstalo. Už tak se jí pracovalo obtížně, ne ještě muset zápolit s rostoucí nejistotou nebo bázni, jimž by se její kolegové neubránili, kdyby viděli její chování na místě činu.

Netušila, co si John myslí o tom, čeho byl svědkem v sobotu, ale nepochybovala, že o ní mluvil se svým přítelem Quentinem.

Byla jí zima a trápily ji obavy. Nespěchá příliš? Jenže může si dovolit přibrzdit? Bylo vrcholně naléhavé zastavit zlo v lidské podobě, než zničí další životy. Jaká asi bude cena za volbu nesprávné cesty? A kdo ji zaplatí?

„Zvládneš to, Maggie?“ vytrhl ji ze zamyšlení Andy.

„Ale ano,“ přisvědčila. Byla to lež, naštěstí vyslovená docela přesvědčivě.

„Vím, že si Maggie chodívá prohlédnout místa činu,“ pokračoval Andy. „Proč ale tam chcete jít i vy, John?“

Protože mě chce pozorovat, pomyslela si Maggie.

„Protože se snažím pomáhat s vyšetřováním,“ odpověděl John. „Chci znát úplně všechno, být u všeho. Kdoví, možná si všimnu něčeho, co vám poldům uniklo. Jsem sice laik, když ale se na něco soustředím, málokdy mi unikne nějaký detail.“

To je pravda, v duchu souhlasila Maggie. *Ovšem ne celá.*

Andy chvíli bubnoval prsty po stole, pak se zahleděl Johnovi do očí a pokrčil ramenem. „Dobrá, svoluji. Maggie jsem tam tak jako tak chtěl poslat, takže můžete jít s ní, ačkoli pochybuji, že byste přišel na něco, co nám uniklo. Než tam dojedete, technici skončí se

svou práci. Mitchell nám dal volnou ruku, jen abychom jeho ženu našli, takže určitě nebude nic namítat. Pokud vůbec si vaší přítomnosti všimne, o čemž silně pochybuji.“

John vstal a vstala i Maggie. „Nemáme už něco?“ zeptala se Andyho. „Něco nového?“

Jedině kdo Andyho dobře znal, by postřehl jeho zaváhání s odpovědí. „Ne. Nic. Aspoň dokud se nepřihlásí technici s výsledky.“

Netečná k jeho lži se od něj odvrátila. Potajmu však si umínila vrátit se později k němu a přitlačit na něj, aby jí vyklopil, co se zjistilo. Tedy pokud to mínil tajit pouze uším Johna Garretta.

Ani trochu se jí nelíbilo, že i ona musela něco tajit před ním. Ke komu bude loajálnější, až dojde na zásadní rozhodnutí? Bude na straně policie, či Johna? Nemělo by to být pro ni dilema, jenže bohužel bylo. A věděla proč.

Prozatím si zakázala na toto osobní dilema myslet a vykročila za Johnem. Slovo nepromluvil, dokud nebyli na schodech před budovou.

A když konečně promluvil, znělo mu z hlasu podráždění.

„Nevadilo by ti, kdybychom jeli mým autem? Až skončíme, hodím tě k tvému.“ Na její tázavý pohled protáhl obličej. „Nevím, jestli sis všimla, ale muž pohybující se tímhle městem sám poutá na sebe nejeden podezřívavý pohled, zejména ve čtvrtích toho druhu, kam jedeme. Nechci na sebe zbytečně poutat pozornost.“

Maggie přikývla a následovala ho k jeho autu. Po nasednutí podotkla: „Jedná se o strach z neznámého. Podle domněnky většiny žen v tomhle městě může být pachatelem kterýkoli muž, jehož neznají, nemluvě o tom, kolik jich si není jisto ani těmi, které znají.“

„To je smutné. Musí být hrozné vidět někoho, o kom jsi byla přesvědčená, že mu můžeš věřit, a najednou o něm začneš pochybovat. A hrozné to musí být i pak, když veškeré pochybnosti ztratíš.“

„Umím si to představit.“

Šlehl po ní pohledem. „Ty to vnímáš? Myslím když se něco takového děje?“

„Proč se ptáš, když jsi přesvědčený, že je to vyloučeno?“ Maggie se snažila o neutrální, až posměšný tón. „Nebo už nejsi?

Proto chceš, abych s tebou šla do domu Mitchellových? Rád bys viděl, jak to tam se mnou zamává?“

„Nesnáším, když má Quentin pravdu. Říkal, že většinu života prožila v pochybnostech a nedůvěře.“

„Musí to vědět, je přece věstec. Nechce se ti mu věřit, vid?“ zaryla ironicky. Vtom si uvědomila, že nemíří na adresu Mitchellových, kterou jim dal Andy, ale jinam...

„Trochu starosvětský výraz, ne? Myslím věstec.“

Maggie pokrčila ramenem, po zádech však jí přeběhl mráz. „Ano, jenže sám ses přece vyjádřil, že věci nevidí, čistě ví, co se stane.“

„A ty?“

„Nerozumím.“ Nadále se tvářila klidně, uvnitř však už zápolila se sílící panikou.

John se po hlubokém nadechnutí tlumeně zeptal: „Když se octneš na místě, kde se stal násilný čin, vidíš ho? Nebo jenom cítíš bolest oběti?“

Místo odpovědi opakovala, co už jednou vyslovila: „Proč se ptáš, když si přesvědčený, že je to vyloučeno?“

„Dosud jsem nevěřil, to je pravda, jenže co když jsem přičiněním vás dvou změnil názor? Krátce před tím, než jsem volal Andymu a dozvěděl se o té Mitchellové, mi Quentin řekl, že zmizela další žena. On to věděl!“

„Určitě sis pro to našel logické vysvětlení. Mohlo se jednat o šťastnou náhodu, ne?“ Ted' už spolehlivě věděla, kam jedou. Krucinál!

„Nepopírám. Jenže pokud by mělo jít čistě o náhodu, pak má Quentin už léta letoucí z pekla štěstí při tipování toho, co – se teprve stane. A ty navíc –“

„Jsem jenom vnímavá, nic víc. A mám živou představivost,“ skočila mu do řeči.

„Předpokládám, že tohle jsi vyslovila už nespočetněkrát.“

„Máš pravdu,“ připustila.

„Dobrá, uznej, že se aspoň snažím to pochopit. To bys snad mohla.“

„Při podnikání užíváš kalkulačku, počítač a jiná zařízení. Potřebuješ znát, na jakém principu to které funguje, aby ses spokojil s informacemi a výsledky, které ti poskytnou?“

„Ne, ale potřebuji mít jistotu o přesnosti a spolehlivosti informací, které mi poskytnou. Což si vyžaduje alespoň minimální míru pochopení, jak fungují. Ty ovšem nejsi stroj, Maggie. Na mou duši ti chci porozumět.“

Pomalů se k němu otočila čelem a upřeně se na něj zahleděla. „Když tě nepřesvědčil tvůj přítel Quentin za celá dlouhá léta, jak bych mohla já? Jeho tvrzení lze ověřit, protože předpovězené se později stane. Jenže moje? Co já při své činnosti prodávám, ověřit nelze. Je to velice subjektivní. Můžu snad nějak dokázat, že se vymyká mým možnostem i schopnostem jen tak, pro svou zábavu, předvádět takřeceno mentální salta? Prostě mám výjimečné schopnosti, vycvičené téměř k dokonalosti polovinou života strávenou u policie. A hotovo. Nemíním ti nic dokazovat.“

„Opravdu?“

„Ano.“

Zaparkoval u obrubníku, pohlédl na ni a stiskl čelisti. „Vím, jak by se to dalo dokázat,“ zamumlal.

Nemusela se rozhlížet, aby věděla, kde jsou. „Ne, John. Neudělám to.“

„Protože tě rozmluva s Hollis úplně vyždímala?“

„Ne proto.“ odpověděla upřímně.

„Anebo si potřebuješ šetřit síly?“

„Částečně.“

Přikývl, jak by tím potvrdila jeho domněnku. „Ale ne úplně? Tak v čem je problém, Maggie? Andy povídal, že od smrti Christine jsi v jejím bytě jedinkrát nebyla. Proč?“

Maggie se trhaně nadechla. „Mám k tomu své důvody.“ Jež byly nad jeho chápání, o tom, že by jim uvěřil, ani nemluvě.

„Jaké?“

„Osobní.“

„Maggie...“

„Do Christinina bytu prostě nepůjdu. Smiř se s tím.“

„Nepovíš mi proč?“

Zavrtěla hlavou. Němá odpověď byla konečná.

„Snažím se pochopit,“ pomalu vypouštěl z úst slova, protože musel hledat vhodná, „proč si má sestra vzala život. Předpokládám, že ty bys odpověď na to dovedla najít. Nechápu, proč tak zatvrzele odmítáš mi pomoci. Chci snad po tobě tak moc? Jenom se projdi jejím bytem a pověz mi, co vidíš. Nebo cítíš.“

Andy položil sluchátko a zachmuřený čekal, až Jennifer dokráčí k jeho stolu. „Prosím tě, řekni, že něco máš!“

Jennifer usedla na židli a odpověděla: „Nedá se čekat, že technici z labáku tak hned s něčím vyrukují. Tudiž ti chmury na čele vyvolalo něco jiného. Drummond?“

Andy se zachmuřil ještě víc. „Nevím, jestli se mám těšit na den, kdy usedne do guvernéřského křesla, nebo se toho dne hrozit. Sice ho konečně budu mít z krku, jenže Bůh ochraňuj stát Washington!“

„Nech mě hádat. Mitchell má styky na nejvyšších místech.“

„Zná se úplně se všemi, krucinál! Aspoň podle Luka. A teď na něj všichni vřeští, aby toho psychopata chytil, a to hned.“

„Řekls mu doufám, že se o to snažíme?“

„Jo, byl jsem tak smělý.“

Usmála se. „V tom případě by ti tohle mělo maličko zvednout náladu.“

Andy zbystřil. „Copak?“

„Zatímco Scott sháněl chybějící spisy, listovala jsem pozorněji jednou z vypůjčených knih. O vraždách z roku čtyřiatřicet se v ní píše jen okrajově, zato jednu zajímavost jsem přece jenom vyčetla. Policie nikdy pořádně nevěděla, zda šlo o šest, nebo až o osm případů. Oficiálně se uvádělo šest, ale pár lidí – především vyšetřovatel – o tom pochybovalo.“

„Proč?“

„Prvními šesti obětmi si byli stoprocentně jistí, poněvadž u všech případů se vyskytovaly zcela shodné prvky. Všechny ženy pachatel unesl, znásilnil a zavraždil. Mrtvol se zbavil na odlehlém nebo opuštěném místě. Všechny měly po těle stopy svědčící o snaze úporně se bránit, když je tloukl. Žádné z nich však nezničil, ba skoro vůbec nepoškodil šaty.“

Andy překvapeně zamžikal a vyhrkl: „Cože?“

„Všechny ženy byly nalezeny oblečené, s knoflíky pozapínanými na oblečení bez jediné trhliny. To je zajímavé z více hledisek. Za prvé, žádná z nich neměla spodní prádlo – podprsenku, kalhotky, podvazky, punčochy ani spodničku. Pouze vrchní oblečení bez jediné stopy krve.“

„Takže je svlékl, po činu zase oblékl, ale spodní prádlo si nechal. Byl snad fetišista?“

„Dost možná, ale uvaž, jak je to problematické už jenom z praktické stránky. Místo aby je někde pohodil nahé, což by bylo nejjednodušší, dal si tu námahu a zase je oblékl. Skoro jako kdyby... jako kdyby se snažil chránit jejich cudnost.“

„Mluvilas o tom s cvokařkou?“ zajímalo Andyho.

„Ne, jen už tolikrát jsem ji slyšela rozebírat podobné záležitosti, že si dovolím tipovat sama. Podle mě je tahle podrobnost velice důležitá. I když... v čtyřiatřicátém roce byly poměry značně prudérní. Také ale mohlo jít o další z jeho úchylek – zneuctil je, ale potěšení to mělo vynést pouze jemu. Nechtěl, aby oběti viděli nahé jiní muži.“

„To zní docela rozumně. Soudí se tedy, že těch šest žen zavraždil týž pachatel. U dalších dvou vznikly nějaké pochybnosti?“

„Jo.“

„Proč? Změnil se *modus operandi*?“

„Těla dvou posledních žen byla nalezena také na odlehlých místech jinde, než došlo k znásilnění a zabití.“

Byla také zmlácená, se zřetelnými známkami snahy bránit se, oblečená do nepoškozeného svrchního oděvu.“

„Což ukazuje na stejného vraha.“

„Ano, ovšem až na jeden rozdíl.“

„Jaký?“

„Chyběly jim oči. Pachatel je o ně připravil velice neodborným způsobem.“

Andy prudce vydechl: „A kruci!“

„Věru. Na základě toho, co dnes víme o chování sexuálních deviantů, bezesporu i poslední dvě oběti se řadí k předchozím šesti.“

Začal zavádět změny. Znamenalo to tedy osm vražd během osmnácti měsíců.“

„A pro nás to znamená, že možná můžeme čekat příští rok další tři nebo čtyři oběti.“

„Pokud náš pachatel kopíruje staré zločiny. Ve čtyřiatřicátém se jednalo o vraždy. Z našich obětí přežily všechny až na jednu, která podlehla následkům, což ovšem mohla být nešťastná náhoda. Ostatní byly nalezeny dřív, než vykrvácely. Že naše oběti byly nahé, může být dáno nedostatkem zábran současného pachatele oproti předchůdci. Nebo také lepší znalostí metod získávání důkazů.“

„To každopádně,“ smutně souhlasil Andy. „A čím dál pravděpodobnější se jeví, že aspoň některé ze zločinů spáchaných před dávnými lety prostudoval velice důkladně. Zřejmě pro inspiraci. Bodejž se jeho duše po věky věků škvařila v pekle!“

„Žádnou nemá,“ poznamenala Jenn.

Andy zavrčel. „A co ten rok 1894?“

„Zatím nic, v knihách o něm není zmínka. Ani žádné spisy z toho roku jsme nenašli. Nejsou v archivu ani u nás, ani na žádné jiné stanici.“

„Musíme pátrat dál. Víc nic nemáš?“

Jennifer vzdychla a vstala. „Mimochodem, je mi jasné, že si tohle zatím necháme pro sebe. Ale Maggie to povíš, ne?“

„Ještě nevím. Co ty myslíš?“

„Já bych jí to pověděla,“ odpověděla Jenn.

Andy musel zaklonit hlavu, aby jí viděl do očí. „Proč?“

„Protože nejlíp se jí daří, když má co nejvíc informací. A také protože je machr v záležitostech hmatem neuchopitelných či rozumem nepochopitelných. Oběti se jí svěřují se svými dojmy, pocity a bolestmi, a ona z té motanice dovede vydolovat portrét zločince. Podle mě má geniálně vyvinutý šestý smysl. Vidí věci jinak než my obyčejní smrtelníci. Třeba přijde s myšlenkou nebo postřehem, na jaký my bychom nikdy nepřišli.“

„Máš pravdu.“

„A Garrettovi to povíš?“

„Ani to nevím,“ zabručel Andy.

„Mohlo by mu to pomoci zaměřit se na něco jiného než čistě na sestřinu smrt,“ nadhodila.

„To je pravda, a nám by se sešly jeho styky. Nevím. Ještě uvidím.“

„Jsem ráda, že o tom nemusím rozhodovat.“ Jennifer mu ledabyle zasalutovala a odkráčela k svému stolu.

Andy rozhodně nebyl nadšený, že veškerá odpovědnost leží na něm. Byl dobrý policista, možná právě proto ho instinkt varoval, že tenhle případ je nad jeho schopnosti. Nejen protože ten netvor své oběti perverzně mučil a zatraceně dbal, aby se ničím neprozradil, ale i pro děsivou systematičnost, jakou ukájel své zvrhlé choutky.

Nesmírně rád by případ někomu postoupil, jenže nemohl. Bylo na něm vyřešit ho, na to, jakou cestou, musel přijít sám. Jennifer měla pravdu – Maggie bylo nutno všechno říct.

A Garrettovi? Asi by se měl vykašlat na Drummondův zákaz a plně zapojit Garretta do vyšetřování. Potřebovali veškeré dostupné zdroje, a jelikož Drummond zatvrzele odmítal přizvat k případu FBI, Garrett znamenal jedinou možnost získání přístupu ke všem evidencím v zemi.

Třeba dovede sehnat i záznamy o vraždách z roku 1894.

Maggie uvažovala, chápe-li John, co po ní žádá. Dospěla k názoru, že to tuší, ale nevěří tomu. Věřit, netahal by ji do domu, kde zemřela utýraná, zoufalá žena, a nechtěl by, aby prociťovala její emoce. Alespoň doufala, že by nechtěl.

„I kdybych ti vyhověla, nic by se nedokázalo,“ namítla odměřeně. „Christine nežije, aby potvrdila má slova.“

„I bez toho budu vědět, jestli jsou pravdivá,“ odpověděl John.

„Jak? Jen protože jsi její bratr? Deset let už žiješ v Los Angeles, kdežto ona tady v Seattlu. Byls snad tak dokonale obeznámený s jejím životem? Vsadím se, že ne. Vsadím se, že o ní nevíš dost.“

„Maggie...“

„Přihlásila se jako dobrovolnice do školky v téhle čtvrti. Věděls to? Pracovala i v místním útulku pro opuštěná zvířata. Ještě pořád se v noci budila a podvědomě chtěla pohladit manžela vedle sebe, přestože od jeho smrti uběhly už dva roky. Mluvila na své květiny,

někdy jim zpívala. Učila se zacházet s počítačem, protože po Simonově smrti jí v tom už nebránil pocit, že konkuruje jeho koníčku, který byl současně jeho zaměstnáním. V noci sledovala z postele staré filmy a v době únosu měla rozečtenou sérii sci-fi detektivek.“ Po hlubokém nádechu se zeptala: „Věděls to? Aspoň něco z toho?“

John se zahleděl oknem ven. Viditelně mu škubal lícní sval. „Ne,“ přiznal pak. „Nic z tohohle jsem nevěděl.“

Maggie sklopila zrak na skicář na svých kolenou a bezděky ho sevřela ještě pevněji. Vzápětí si uvědomila, že by ho tak zoufale svírat neměla. Bylo to nedobré znamení. „Kdybych věděla... kdybych si byla jistá, že ti pomůže, jestliže se dozvíš, co přesně se v tom bytě odehrálo, udělala bych to. Žel nic z toho, co tam můžu zjistit, ti nepomůže.“ Za předpokladu, že tu návštěvu přežiji, v duchu dodala cynicky. „Měli bychom jet k Mitchellovým, dokud tam ještě jsou naši lidé,“ navrhla tiše.

John beze slova zařadil rychlost a rozjel se.

Maggie z něj nevycitovala žádné nepřátelské emoce, proto jí jeho mlčení nevadilo, naopak jí umožňovalo soustředit se na zmobilizování veškerých svých obranných mechanismů. Nijak přespříliš jimi neoplývala, tedy pokud nepočítala svou schopnost tvářit se odměřeně, tak často ironicky komentovanou jejím bratrem.

I nyní se tak tvářila, celých deset minut, než dojeli k domu Mitchellových. Policie nechtěla zmizení Samantha Mitchellové zveřejnit, dokud nebude dostatečně jisté, unesl-li ji hledaný vícenásobný násilník. Novinářům ovšem stačí maličko k přilákání na místo činu. Postávali u odbočky dlouhé příjezdové cesty, odkud dál jim nedovolili dva uniformovaní policisté.

Andy ohlásil příjezd Johna s Maggie, mohli tedy pokračovat až k domu. Přirozeně i krátké zastavení stačilo jednomu z reportérů k jejich vyfotografování.

„Zatraceně!“ zaklel John bez pohnutí rty.

Maggie, dbalá, aby záběr nezachytil její obličej, podotkla: „Zítra budeš na titulních stranách všech novin. Andy si neuvědomil, že když tě tady pisálci uvidí, potvrdí se jejich podezření, že jde o další *Oslepovačovu* oběť.“

„Nikdo tohle oficiálně nepotvrdí, čili budou moct jediné spekulovat. To mě trápí ze všeho nejmní.“

„A co té trápí nejvíc?“

„Drummond,“ bryskně odvětil s trpkostí. „Nebyl nadšený mým povolením jít na místo činu, a to jsem mu víceméně slíbil, že si dám bacha, abych nebyl příliš na očích.“

„A jeje!“

„Jo, jo.“ Vzápětí zaparkoval a oba vystoupili.

Dům Mitchellových, postavený v španělském stylu, stál uprostřed bohaté čtvrti, kde téměř každý dům se vyznačoval nějakou osobitostí. Obklopoval ho trávník úpravné zahrady. Když se proplétali mezi policejními vozy před domem, Maggie utrousila: „Nemyslíš, že v tomhleto prostředí by si měl někdo všimnout výskytu neznámého člověka?“

„Pokud se nevydával za opraváře nebo údržbáře. V tom případě by si ho lidé sice všimli, ale za podezřelého by ho neměli.“

Maggie věděla, že tuto možnost už policie určitě prověřuje. Andy a jeho lidé nebyli žádní zelenáči. Osobně silně pochybovala, že zločinec příliš opatrný na to, aby ho žádná z obětí neviděla, by se volně pohyboval po ulicích a nákupních střediscích.

Policista u dveří jim oznámil, že mají dovoleno vejít, a poněvadž technici právě končí, smějí se po domě porozhlédnout.

„Kde je pan Mitchell?“ zeptala se Maggie.

„S detektivy v kuchyni.“

Pokývala hlavou a vešla do haly. Na nablýskané dřevěné podlaze stálo několik kufříků s proprietami sloužícími k odběru vzorků. V přízemí byli technici hotoví.

Ještě chvilku vnímala Johna těsně za svými zády a pak se přinutila soustředit. Ani po všech těch letech pro ni nebylo lehké připravit se na očekávaný nápor bolesti a strachu. Jedním z důvodů, proč pokaždé otálela s prohlídkou místa činu, bylo nejít tam, dokud technici a detektivové neskončí a neodejdou. Emoce jiných totiž mohly ovlivnit ty, které se snažila zachytit.

Byl to však jen jeden z důvodů. Rozhodně nechtěla, aby ji někdo viděl.

„Žádné stopy krve tady nejsou,“ poznamenal John. „Kde začneme?“

Pohlédla na něj a zalitovala odhodláním dokazovat mu své schopnosti. Jestli ale jí neuvěří, jak by mohl uvěřit tomu ostatnímu? Věděla, že to prostě udělat musí.

Nebo ne?

„Tak abys věděl, jsem něco jako lidská virgule na násilí,“ otevřeně se mu přiznala. „Pokud tady k nějakému zločinu došlo, zjistím to.“

John ani brvou nehnul. „Věřím ti.“

Se skicářem přitisknutým k hrudi jako bezpečnostní štít, jímž doopravdy byl, vešla do obývacího pokoje vlevo od haly. Nebrala na vědomí pohodlné drahé zařízení ani vkusné doplňky. Zůstala stát uprostřed místnosti a po krátkém boji samé se sebou otevřela dvířka svému šestému smyslu.

Jako vždycky i nyní na ni dolehl podivný pocit. Zpočátku slyšela jen vzdálené brumlání a viděla záblesky rozličných scén, míhajících se před jejím vnitřním zrakem jakoby sledované stroboskopem. Pak ucítila vůni vína, charakteristický pach hořícího dřeva a vůni kolínské či vody po holení. Hlasy zesílily, vzápětí se hádaly, dlaň ji zaštipala, jako by jí někomu vši silou vrazila facku. Nato jí zápěstí sevřely něčí silné ruce a jejích úst se dotkly mužské rty...

Prudce uskočila, puzená vzdálit se od onoho muže nejen tělesně, ale i duševně. „Herdek!“ vyhrkla.

„Co se děje?“ Zachmuřený John nespouštěl zrak z jejího obličeje.

Podívala se na krb, kde žádný oheň teď nehořel, pak na pohovku, vzdychla a zamumlala: „Není násilí jako násilí. Strašně nerada špehuji lidi v intimních chvílích.“

„O čem to mluvíš, Maggie?“

„V téhle místnosti se neodehrálo nic proti vůli zúčastněných, Johne. Milostný život Mitchellových byl velice pestrý.“

Stočil pohled na pohovku jako ona předtím a znovu se jím vrátil k jejímu obličeji.

Ani se nepokusila zachytit jeho emoce, aby z nich poznala, zda jí věří či nikoli. Napohled bylo jasné, že jí neuvěřil. Proto raději přešla do druhého pokoje, ale nezastavila se v něm, šla dál, zaznamenávajíc okolí spíš svými vnitřními smysly než očima. Vnímala dramatické děje, jež se tam v předchozích týdnech odehrály.

V menším obývacím pokoji zachytila stopy další manželské hádky, v níž šlo o papouška, v zimní zahradě zase vášnivé milování a v jídelně vycítila, že se tam někdo pořežal o rozbité zrcadlo. V pracovně Thomase Mitchella došlo ke sporu mezi Mitchellem a jeho tchánem.

Své vjemy klidným hlasem líčila Johnovi, jenž ji následoval, aniž se na něj podívala. Prostě mluvila nahlas, aby se jednak držela při zemi, jednak mu poskytla potřebné ověřitelné informace. Musela vynakládat všechny své síly, aby se nepřestala ovládat. Nesměla se dát strhnout bouřlivými vlnami života zdejších obyvatel.

Odstup od prociťovaných událostí se jí však udržoval čím dál tím hůř. Neuvázne v spleti proběhlých zde střetů? A když ano... Dokáže najít cestu zpět?

Minuli kuchyni, z níž bylo slyšet více tlumených hlasů, a sešli do suterénu. Na dámské toaletě ani v posilovně nezachytila nic zajímavého, stejně tak v pokoji služebné a v prádelně.

Už si začínala myslet, že jde o omyl, Samantha Mitchellová že odešla z domu z vlastní vůle, jakmile však vešli do spoře osvětlené herny, málem ji porazila nevýslovná hrůza.

Zachvátila ji právě tak rychle jako děsivě. Chvilíčku necítila než nesmírný děs, ledové ruce a nasládlý pach chloroformu, pak následovala tma, jako kdyby se byla propadla do bezedné propasti. „Maggie!“

Probrala se z transu. Byla totálně otřesená. Teprve po hodně chvíli na sobě ucítila Johnovy ruce, bránící jí klesnout k zemi, a z vnitřního temna jí zbylo pouze do morku kostí vnímané mrazení.

A strašná jistota.

„Dostal ji,“ špitla.

Kapitola osmá

Zásluhou nástěnek, počítačů a hromad spisů se zasedačka neworléánské policie podobala spíš armádnímu štábu. Zvláštní agent Tony Harte si dolil kávu do papírového kelímku a vrátil se k jedné z nástěnek zaplněné fotografiemi.

„Pořád nevidím žádnou souvislost,“ prohlásil.

„Zkoušej to znovu!“

Tony si vzdychl. „Šéfe, koukám na ty snímky už tak dlouho, že začínám švidrat.“

Noah Bishop zvedl zrak od kufříkového počítače, na němž pracoval, a suše prohodil: „Třeba pak budeš vidět líp.“

„Spíš si myslím, že nás někdo uhranul.“ Bishop podrážděně zvedl obočí.

„Jo jo, uhranul,“ zopakoval Tony. „Ta informátorka z Francouzské čtvrti se zmínila o voodoo, myslím, že bychom měli na ni dát.“

„A já zase myslím, že by sis měl vzít dovolenou, Tony.“

„No promiň – copak je vážně snazší věřit na telepatii a jasnovidectví než na čarodějnice?“

„Ano.“

„Proč?“

„Telepatie a jasnovidectví nevyžadují zhotovit panáka z režného plátna, vycpat ho lidskými vlasy a vrážet do něj jehly,“ vyložil Bishop.

Tony se nad jeho slovy nakrátko zamyslel. „Já nevím, šéfe. Co u vás pracuji, byl jsem svědkem už nejedné podivnosti.“

„Zanedlouho začneš tvrdit, že vidíš *zombie*.“

„To bych mohl klidně tvrdit už teď,“ prohlásil Tony, zahleděný na svého nadřízeného. „Ale nebudu.“

Bishop se nedal vyprovokovat. „Podej mi spis toho bankéře.“

Tony mu ho šoupl po stole. „Ocenil bych, kdybyste s Mirandou měli nějakou vizi, co by nám pomohla konečně hnout s tímhle případem. Nemohl by ses pokusit?“

Sotva to dořekl, Bishop zbledl, zavřel oči a syčivě vypustil skrz sevřené zuby vzduch z plic.

Tony ho se zájmem sledoval. Staršímu muži trvalo nejméně minutu, spíš dvě, mnohem déle než jindy, probrat se. Když konečně otevřel pronikavé šedé oči, s nadějí se ho zeptal: „Jde o náš případ?“

Bishop si promnul spánky, pak prohrábl vlasy. Rozcuchal si tím bílý pramen na levé straně hlavy. Tvářil se nerudně. „Kdo dovolil Quentinovi odjet do Seattlu?“ vybuchl zlostně.

Tony překvapeně zamžikal. „Takže nejde o náš případ. Myslel jsem, že je s Kendrou v Pittsburghu.“

„Také byl, jenže teď už tam ani on, ani ona nejsou. Místo toho jsou oba v Seattlu a koledují si o malér.“ Pohlédl na dveře. Okamžik nato se v nich objevila vysoká pohledná žena havraních vlasů. Bezděčně si promnula špičkami prstů spánky a následně upřela zrak na Bishopa.

„Nahlas,“ požádal Tony.

Úkosem si ho změřila, vzdychla a posadila se k velkému stolu. „Nemůžeme za nimi.“ pronesla rozhodným tónem. „Alespoň prozatím.“

„Já vím.“

„Quentin se dovede o sebe postarat, Kendra rovněž. Zaškolils je skvěle.“

„Možná ano, jenže tohleto je skutečně drzost! Proč ho tady vlastně trpím? No povězte, proč?“

„Protože je výborný vyšetřovatel a skvělý psychotronik. Příliš dobrý na to, abychom o něj přišli, třebaže tu a tam zkouší tvou trpělivost,“ odvětila tmavovláška.

Zamračený Bishop zavrtěl hlavou. „To je sice pravda, Mirando, jenže celá léta nám trvalo, než jsme tuhle jednotku dali dohromady, získali jakýs takýs respekt u kolegů a přiměli FBI brát nás vážně. Ještě zdaleka nemáme vyhráno. Stačí jediné větší šlápnutí vedle, které pronikne na veřejnost, a navždycky skončíme v suterénu u vypisování formulářů k bezpečnostním prověrkám. Kdykoli strčíme nos někam, kde nás nechtějí, podstupujeme obrovské riziko. Quentin moc dobře ví, že se nesmíme plést do žádného vyšetřování, dokud nás policie o to oficiálně nepožádá.“

„Vzpomínáš, jak ses před pár lety zapletl ty sám v Atlantě?“ připomněla mu s pobaveným úsměvem.

„To bylo něco jiného.“

„Vážně? Kane je tvůj přítel a John Garrett zase Quentinův. Měli jsme to předvídat. Poté co se obětí stala Garrettova sestra, bylo jen otázkou času, kdy se do vyšetřování zapojí i Quentin – ať už oficiálně, nebo neoficiálně.“

Tony, celou dobu je pozorně poslouchající, nevydržel mlčet. „Mluvíte o té bestii v Seattlu? Četl jsem o tamním případu v novinách.“

Miranda se k němu otočila s otázkou: „Odkdy čteš seattleské noviny?“

Tonymu došlo, že se prozradil. Protáhl obličej, tlumeně zaklel a chtěl věc vyžehlit: „Nevěděl jsem, oč kráčí, ale Kendra mě e-mailem požádala o nějaká data. Posílal jsem je do Seattlu a říkal si, že –“

„A nenapadlo tě, že to může zajímat i nás?“ obořil se na něj Bishop. „Krucipísek, Tony, jsi jako Quentin! Udržet vás dva pod dohledem je jako hlídat hejno vrabců.“

Tony se zakřenil. „Snad aby ses o to přestal snažit.“

„I když vyletí notně vysoko, vždycky bezpečně dosednou na zem,“ zastala se jich Miranda. „Jen pořád nechápu, jak si mohou myslet, že něco utají svému šéfovi-telepatovi.“

„Asi jsme nevyhlášením optimisté.“

„Ehm. A navíc přesvědčení, že se dá z každého průšvihy vysekat hezkými řečičkami.“

„Jenom protože zatím jsme vždycky uspěli,“ přisadil si Tony. Bishop zaúpěl.

„Nemrhej silami,“ radila mu Miranda pobaveně. „Nemáš šanci vtěsnat jejich jednání do chomoutu omezujících předpisů FBI.“

„Ani jsem nikdy nezamýšlel,“ přiznal Bishop. zahleděný na Tonyho. „Nevěřím na zázraky. Stačila by mi úplná maličkost – třeba kdyby se aspoň občas podřídili mé takzvané autoritě. To nemám za přehnaný požadavek.“

„Bude ti líp,“ utěšoval ho Tony, „jestliže ti povím, že pro mě jsi byl vždycky náramná autorita? Proto také ti říkám šéfe.“

„Proto ne, jenom abys mi připomněl, že jím jsem. Jinak bys tenhle titul vůbec nevyslovil.“

„Ale no tak! Sám přece s oblibou říkáváš, že psychotronici jsou nestádní samorosti se silným sklonem kašlat na předpisy a dělat všechno po svém. Copak můžu za to, že oba s Quentinem naplňujeme tvou představu?“

„Aspoň jednou za čas byste mohli předstírat poslušné plnění příkazů.“

„Vždyť to děláme – jednou za čas.“ Vtom Tony zvážněl a ztlumil hlas. „Prima. Předvedls parádní ukázkou možného uhnutí od původní otázky. Týkala se vaší vize.“

„Příliš parádní nebyla,“ utrousila Miranda.

„Copak se mi oba tak úporně snažíte neprozradit?“

Miranda si vyměnila letmý pohled s Bishopem a odpověděla: „Potřebujeme tě tady, Tony.“

„To je mi jasné. Nechvátal bych za těmi dvěma, ani kdybyste tvrdili pravý opak. Jak jsi řekla, dovedou se o sebe sami postarat.“ V tu chvíli však pocítil nenadálé zatnutí v svalech, a když pohlédl na Mirandu, měl nepříjemný pocit, že o něm ví. A jestliže to věděla...

Nakonec ticho protrhl Bishop: „Namočili se do něčeho mnohem nebezpečnějšího, než si uvědomují.“

„Což je typický rys veškerých vyšetřování, jichž se účastníme.“ Tony ani pomyslet raději nechtěl na to, co všechno ti dva vědí a nechávají si pro sebe. „Tak co jste viděli?“

Odpověděla mu Miranda: „Vize jsou někdy jasné a srozumitelné, jako bys koukal na film s uceleným dějem. Jindy pouze útržkovité, v podobě záblesků, statických obrazů, časově neřazené. A nejhorší je, jsou-li jen variacemi možného vývoje situace.“

Tony se zamračil. „Tedy nevíte, jak to dopadne, ale nejméně jeden výsledek se jeví velice špatný?“

„Ne,“ nesouhlasila. „Jen jediný z možných výsledků je naopak dobrý. Všechny ostatní jsou velice špatné.“

„V tom případě je musíme varovat,“ vyhrkl Tony. Následná Bishopova reakce ho nepřekvapila.

„Sám víš, že to nejde. V situaci, v níž se nacházejí, může jakákoli informace, zejména příšlá zvenčí, spustit právě ty děje, kterým se chceme vyhnout. Prozrazením, co by se mohlo stát, jim

nepomůžeme. Sami se musí rozhodovat, zvolit směr na základě vlastního poznání. Jinak se zlé stane ještě horším.“

„K čemu potom je dobré předpovídání budoucnosti, krucinál?!“ vztekal se Tony.

Bishop se trpce usmál. „Kdo tvrdí, že je dobré? Copak pořád věříš pohádkám, Tony?“

Tony se zhluboka nadechl a procedil: „Čili nepodnikneme zhola nic? Necháme je napospas... osudu?“

„Osud je v tomhle případě náramně důležitý faktor. Některé události je třeba nechat proběhnout tak, jak mají,“ odpověděla Miranda. „Čili ano, necháme je osudu. Nemáme na vybranou.“

Tony přenesl pohled z Mirandy na šéfa a s předstíranou lhostejností prohodil: „Právě nastala chvíle, kdy mám prokázat svou schopnost poslouchat rozkazy a dodržovat předpisy?“

„Ano,“ potvrdil Bishop.

„Dobrá. V tom případě, pokud by vám to nevadilo, se zajdu podívat, jak je daleko Sharon s pitvou.“ Nevýčkal na jejich vyjádření, na patě se obrátil a práskl za sebou dveřmi.

„Pěkně ho to vzalo, když uvážíš, jak nesnáší přítomnost u pitvy,“ prohodil Bishop, když dveře dohrnuly. „Z celé duše se mu protiví.“

„Máš pravdu. Nebude mu nejlíp.“ Miranda chvíli uvažovala. „Děláme dobře, když ho od toho držíme zpátky?“

Bishop s povzdechem přiznal: „To kdybych věděl! Vidělas totéž co já. Situace je ukrutně zapeklitá. Stačí jediný nevhodný zásah a zvrtně se k té nejhorší variantě. Quentin a Kendra se v tom už vezou. S tím nic nenaděláme. Kdybychom je teď stáhli, mohli bychom způsobit hotová jatka. A zajet tam i my, dopadne to stejně. Takže všechno je v rukou osudu. Musíme nechat rozhodnutí na nich samotných.“

Dokážou to, s jistotou mu oznámila prostřednictvím telepatického spojení mezi nimi.

Také doufám. Vím ale, že osud umí být někdy velmi krutý vládce. Třebas to dokážou, už nikdy nebudou takoví jako dřív.

Natáhla paži přes stůl a pevně propletla prsty s jeho. Vyslovit cokoli bylo zbytečné. Avšak ať už spolu komunikovali na

sebedokonalejší mimosmyslové úrovni, i oni tu a tam potřebovali cítit uklidňující lidský dotek.

Maggie vypnula mobil a schovala ho do kapsy. „Andy slíbil, že hoši z labáku ještě jednou prohledají tu místnost. Poprvé v ní nic nenašli, ale dost možná protože si mysleli, že jestli ji unesl, pak k tomu došlo v kuchyni nebo vstupní hale.“

„Znamená to, že ti uvěřil, že ji přepadl v herně?“

„Ano. Ze zkušenosti ví, že se mu vyplatí dát na moje... instinkty.“

Seděli spolu s Johnem v jeho autě zaparkovaném na příjezdové cestě k domu Mitchellových. John se zatím neměl k startování. Upřeně hleděl na Maggie. „Jemu ale jsi neřekla totéž co mně. Proč?“

Snažila se tvářit klidně, avšak vyčerpanost z předchozích hrůzných zážitků ji zmáhala. Potřebovala jet domů, dát si horkou lázeň, pustit si tichou relaxační hudbu a alespoň nakrátko na všechno zapomenout.

„Proč?“ znovu dorážel John.

„Protože nebylo třeba,“ odpověděla. Pro únavu musela na myšlení vynakládat nadměrné úsilí. „Andy po mně chce jen portréty zločinců. Ví, že se na ně může spolehnout, a jak jsem k nim přišla, se neptá. I to ho naučila zkušenost.“

„Já jsem tedy potřeboval víc než on?“

Chvilí ji nutkalo neprozradit mu, jak závažnou otázku jí právě položil, pak ale mlčky otevřela skicář, zalistovala v něm a ukázala mu patřičnou stránku.

John zatajil dech.

Byl to portrét Christine před napadením oním šilencem, který ji zmrzačil, a v konečném důsledku dohnal k sebevraždě. Hleděl na ni a uvědomoval si, oč víc než pouhé, třebaže výstižné, čáry na bílém papíře je nakreslený portrét. Mnohem víc. Rovné světlehnědé vlasy střední délky jí lemovaly nádherný ovál obličeje s úchvatně jemnými rysy, velkýma zářivýma očima a úžasným úsměvem, dělajícím jí v jednom líčku rozkošný dolík...

Byla to jeho sestra, taková, jakou si ji pamatoval. Portrét ji vystihoval tak věrně, až přímo čekal, že se na něj z papíru nahlas

zasměje či mrkne, jak mívala ve zvyku, připadal-li jí zábavný nebo napínal její trpělivost hraním si na *velkého bratra*, jak tomu sám říkával.

„Božemůj!“ vydechl.

Maggie pozorně vytrhla list ze skicáře a podávala mu ho. „Pokud ti ode mě postačí tohleto, pak nepotřebuješ věřit ničemu, čemu nerozumíš. Zнала jsem tvou sestru, proto vím, jak vypadala. Takhle, jak ji vidíš černé na bílém. Jsem kreslířka, je to má práce. Nic nadpřirozeného na tom není.“

„Tím si právě nejsem tak docela jistý,“ zamumlal a opatrně sáhl po portrétu. „Ale přesto ti velice děkuji.“

„Nemáš zač. Nemohli bychom už jet? Víím, že bys mě rád odvezl ke Quentinovi do toho vašeho řídicího centra, jenže já musím domů. Jsem unavená.“

Chvíli na ni nehybně hleděl, pak přikývl. „Quentin říkal, že se budeš muset zotavit, protože tě to hrozně vyčerpá.“

„Nemýlil se.“

John vzal ze zadního sedadla kufřík, pečlivě do něj schoval sestřin portrét a nastartoval. Teprve po několika kilometrech znovu promluvil: „Co myslíš, co ještě od tebe potřebuji?“

Maggie bez zaváhání odvětila: „Odpovědi.“

„O Christinině smrti?“

„O všem. Chceš vědět, proč zemřela. Chceš najít muže, který jí zničil život, a...“ Zamračil se. „A co?“

Upírala zrak na vozovku před nimi. Co když se v tomhle muži Beau mýlil? Obvykle se nemýlil. Jestli tomu tak bylo i nyní, měla by být obezřetná.

„Maggie?“

„A... chceš, aby za to draze zaplatil. Aťsi nevěříš, že na mé práci je něco paranormálního, věříš, že ti pomůžu dopadnout tu bestii.“

Po chvíli mlčení se zeptal: „Proč mám dojem, že jsi původně chtěla říct něco jiného?“

Maggie neodpověděla.

„Dobrá, tak mi prozrad', kde bereš jistotu, že Samanthu Mitchellovou unesl *Oslepovač*? Že byla unesená, bych bral, jak ale můžeš vědět, že únoscem byl právě on?“

Maggie očividně zaváhala, než rázně odpověděla: „Protože jsem to cítila.“

„Hm... pocitově?“

„Ne, tělesně. Chytil ji zezadu oběma rukama, hrudí se jí přitiskl na záda, otíral se o ni... snažila se mu bránit... Shodovalo se to s předchozími případy.“

„Víš to, protože totéž prožívaly i předchozí oběti?“

„Ano.“

„Cítilas to tehdy, když o tom mluvily? Když se ve vzpomínkách vracely k svým zážitkům?“ Maggie přikývla.

„Bylas na místech, odkud je unesl?“

„Kromě tohoto jenom na jednom. Lauru Hughesovou unesl z dobře hlídaného bytového komplexu, takže jsem se tam mohla v klidu porozhlédnout. Ostatní unesl buď z frekventovaného místa, nebo z míst, kudy po činu prošla spousta lidí. To by rozmazalo mé vjemy,“ vysvětlovala Maggie.

„Tvé vjemy?“

„A jak to mám podle tebe nazvat?“ zeptala se suše. „Psychotronické vibrace?“

„Tuhle jsi mi tvrdila, že nejsi psychotronička.“

„Je bezpečnější to tvrdit... alespoň dokud nevíš, s kým máš tu čest.“

Loupl po ní pohledem. „Teď už mi tedy důvěřuješ?“

„Doufala jsem, že se tak vyhnu přívalu dalších tvých otázek. Očividně jsem se pletla.“

Její upřímnost ho zaskočila, musel se rozesmát. „Chápu. Víš, jde jen o to, že tomu skutečně chci porozumět, Maggie.“

„A uvěřit?“

Nespěchal s odpovědí, ale zněla: „To také. Jenže je to tak vzdálené mým dosavadním zkušenostem... Nevím o těchto záležitostech prakticky nic.“

„A tobě vadí, když něco nevíš?“ popíchla ho.

„Přesně tak. Proto kladu otázky.“

Počkala, dokud nezabočil na policejní parkoviště, kde stálo její auto, a teprve pak řekla: „Otázky mi nevadí, John. Teď právě mi ale hlava neslouží, jak by měla, takže, kdyby ti to nevadilo, raději bych odpovídání na ně nechala na jindy.“

Zastavil vedle jejího auta. „Nepřijdeš do hotelu? Pořád jsem přesvědčený, že bys to měla s Quentinem a jeho kolegyní důkladně probrat a všichni spolu pak vymyslet, odkud začneme.“

„S jeho kolegyní?“

John v duchu zaklel. Napadlo ho, zda výjimečné schopnosti Maggie kromě jiného nezpůsobují, že prozrazuje, co prozrazovat nechce. „Ano. S ním a jeho kolegyní.“

„Jsou policisté?“ Maggie užuž sahala po klice, ale nakonec dveře neotevřela. Z nadzvednutým obočím čekala, co jí odpoví. „Je Quentin policista?“

„Ano, ale není tady oficiálně.“

„A v jakém sboru slouží?“

„Ve federálním,“ odpověděl neochotně. „Je ze zvláštní jednotky FBI.“

„Skvělé! A co když na to přijde Drummond?“

„Pak je všechno v háji. Já ale doufám, že na to nepřijde, nebo aspoň ne do té doby, dokud nezjistíme něco, co jeho lidem pomůže dostat toho psychopata za mříže na celý zbytek života.“

Maggie zavrtěla hlavou. „Máš rád riziko?“

„Možná. Tak přijdeš?“

Ačkoli měla za pravdivější odpověď ne, příliš unavená neurčitě odpověděla: „Uvidím, jak na tom budu za pár hodin. Zavolám ti pak. Mám číslo tvého mobilu.“

Přikývl, jakmile však vystoupila, vypnul motor a také vystoupil. „Jdu za Andym.“

Při odemykání svého auta se ho klidným tónem zeptala: „Mám ti napsat všechno, co jsem cítila v domě, aby to Andy mohl prověřit a potvrdit?“

Zůstal stát několik kroků od ní a upřeně se na ni zahleděl. „Hernajz, copak jsem tak průhledný?“

„Povězme, že začínám chápat způsob tvého myšlení.“

John se pousmál. „A to je dobré, nebo špatné?“

„Řeknu ti, až budu vědět,“ odsekla.

Nyní se už nahlas zasmál. „Fér přístup. Ne, nemusíš nic sepisovat. Čirou náhodou mám nadprůměrnou paměť.“

„Což mě vůbec nepřekvapuje. Na shledanou, John!“ Nasedla, zabouchla dvířka. Když po nastartování viděla Johna kráčet k policejní budově, zamumlala si: „FBI, skvělé! Prostě skvělé!“

Andy položil sluchátko a zamračil se na Johna, sedícího z druhé strany stolu. „Jak jste mohl sám slyšet, Thomas Mitchell všechno potvrdil. Opravdu se s manželkou v tom obývacím pokoji hádali kvůli papouškovi, v týdnu předtím se jeho žena pořežala o rozbité zrcadlo a jen před několika dny měl v pracovně nepříjemnou debatu o podnikání se svým tchánem. Teď si ten chudák myslí, že někdo odposlouchává jeho dům. I já bych si to na jeho místě myslel.“

John by rád rozhovor vedl jiným směrem. „Proč se pohádali kvůli tomu papouškovi?“

„Samantha si ho objednala coby domácího mazlíčka,“ netrpělivě odpověděl Andy.

„A kdo vyhrál?“

„Ona. Pták už je na cestě. Johne, jak krucinál tohle všechno víte?“

Tázaný chvíli váhal. Žádné jiné než pravdivé vysvětlení ho totiž nenapadalo, navíc měl pocit, že je-li někdo schopen akceptovat Maggiiny schopnosti bez ohledu na jejich bizarnost, je to právě Andy.

„Od Maggie, když jsme spolu byli v domě Mitchellových.“

Andy ani nemrkl. „Je tedy i psychotronička. Inu, vždycky jsem si myslel, že u ní půjde o něco takového.“

„Pořád o tom nejsem docela přesvědčený,“ pokračoval John. „Jenže musím uznat, že podala obdivuhodný výkon. Když procházela domem Mitchellových, držel jsem se krok za ní, a přísahám, že to, co cítila, ji totálně vyčerpalo. Prý fyzicky cítila doteky toho padoucha. Vnímala jeho tělo, ruce, a měla shodné pocity jako u předchozích obětí.“

„Panebože!“ zabručel Andy. „Jestli cítila tohle... pak musela cítit i to ostatní. Jejich bolest a panický strach... Věděl jsem, že je silná, ale že až tak, jsem netušil.“

John na něj přimhouřil oči. „Vy o tom nepochybujete? Myslím o tom, že cítí všechno, co tvrdí.“

„Ne, nepochybují.“ Andy se dlouze zhluboka nadechl a zvolna vydechl. „Zhruba přede dvěma roky jsme měli případ, který vypadal na útěk z domu. Normálně by nás k němu ani nebyli zavolali, ale rodiče té patnáctileté pubertářky byli známí politických špiček, proto se šéf rozhodl nasadit na vyšetření jejího zmizení své nejlepší lidi.“

Dali jsme se do toho, vyslechli desítky jejích kamarádů ve snaze zjistit, kdy a kam utekla. Maggie se účastnila všech výsledků, šéf ji totiž o to výslovně požádal, ale jedinou otázku nepoložila. Jenom mlčky poslouchala. Když jsme vyslýchání skončili, neměli jsme za mák ponětí, kde by ta holka mohla být, všechno ale – myslím tím dočista všechno – poukazovalo na útěk z domu. I naše cvokařka s tím souhlasila.“

„A?“

„Zabili jsme výsledky celé dva dny, načež se Maggie zeptala, jestli by se nemohla poprocházet jejich domem a zahradou. My jsme to tam už všechno pročesali, všichni z labáku se toho zúčastnili, nevkládal jsem tedy žádnou naději do možnosti, že Maggie objeví něco, co nám všem uniklo. Říká se tomu policajtská arogance.“

John se pousmál. „A objevila?“

„To si pište, že ano. Tehdy už jsem pravda věděl, že se prochází předpokládaným místem činu raději sama, proto jsem se držel stranou. Stál jsem u garáže a nevšiml si, že také vyšla ven, dokud jsem ji nezahlédl na dvoře. Šla jím co noha nohu mine a zdánlivě ničemu nevěnovala pozornost. Přišla na konec dvora a zůstala tam stát. Nedošlo mi hned, že brečí, až za hodnou chvíli.“

Myslel jsem, že jí prostě přišlo líto zmizelého děvčete. Nechtěl jsem ji ztrapnit, a tak jsem se vrátil do auta a čekal, až přijde sama. Přišla za několik minut a kromě zarudlých očí vyhlížela normálně. Zeptal jsem se, jestli něco objevila. Odpověděla, že ne. Pak, asi tak v půli cesty sem, začala mluvit o výsledcích. Prý se jí nezdá, co vypovídal jeden z mladíků. Že neví přesně, co jí v jeho výpovědi

vadí, ale každopádně by byla ráda, kdybych ho ještě jednou předvolal, aby mu mohla položit pár otázek.

Ani trochu jsem se netěšil na chvíli, kdy budu muset šéfovi oznámit, že nic nemáme, proto jsem souhlasil. Tomu hochovi už bylo osmnáct, čili jsme ho nemuseli vyslýchat za přítomnosti rodičů, ale poučili jsme ho, jak nám ukládá zákon, o právu žádat právníka. Prohlásil, že ho nepotřebuje. Položil jsem mu nějaké otázky, pak převzala výslech Maggie. Začala si s ním tiše povídat o škole, rodičích, nakonec o té dívce.“

Jelikož Andy se odmlčel, John za něj dopověděl: „Přesvědčila ho, aby se přiznal.“

Andy přikývl. „Trvalo to bezmála hodinu, a když se nakonec odhodlal říct pravdu, ronil krokodýlí slzy. To děvče se s ním mělo sejít v lesíku, jako už mnohokrát předtím. Jenomže ten večer se pohádalo s rodiči, a když kamsi odešli, rozhodlo se utéct z domova – k němu. Sbalilo si nějaké oblečení, nechalo rodičům dopis na rozloučenou a šlo na schůzku. Nepochybovalo, že ji vezme k sobě.“

Mladík ale neměl pražádnou chuť pověsit si na krk patnáctiletou romantickou husičku. Propadl panice. Pohádali se, on do ní strčil a ona upadla hlavou na kámen. Už se neprohrála. V autě měl lopatu, jejich zadní dvůr byl čerstvě upravený, půda ještě byla měkká. Byla hračka zakopat ji tam i s batůžkem.“

Andy vzdychl, pak pokračoval: „Bylo to kousínek od místa, kde jsem viděl Maggie brečet. Věděla to. Přesně věděla, co se té dívence stalo. Nebylo tam zhola nic nápadného, žádná známka kopání, a přesto to zjistila.“

„Neprozradil jste jí, že jste ji viděl brečet?“

„Ne. Říkal jsem si, že kdyby chtěla, abych to věděl, sama by mi to pověděla. S takovou schopností se žije hrozně obtížně, proto si vymýšlí všelijaká... logická vysvětlení, jak může to či ono vědět.“ Upřel zrak na Garretta. „Nevadilo mi to a nadále nevadí. Už tehdy jsem věděl, že se jí dá věřit, a upřímně řečeno jsem zvyška kašlal na to, jestli čte z čajových lístků nebo věští z křišťálové koule. Za těch pět let, co jsem tady, se jedinkrát nemýlila.“

„Ani jednou?“

„Ani jednou. Byly situace, kdy jí pravda zůstávala stejně vzdálená jako nám, ale pokaždé kdy měla to své tušení, jsem věděl, že případ vbrzku úspěšně uzavřeme.“

John zavrtěl hlavou. „Nevím, čemu mám věřit, jedno ale je jisté – ať už prožila cokoli, jí samé to připadalo skutečné. Proč to dělá? Proč se dobrovolně vystavuje bolesti a utrpením?“

„Už jste se mě na to ptal. Odpověď neznám, ale vsadím se, že až na ni přijdete, budete mít v ruce klíč k tajemství Maggie Barnesové.“

Kapitola devátá

Navzdory neurčitému slibu, danému Johnovi, Maggie neměla v úmyslu jít večer z domu, ne po tom, co zažila. Po několika hodinách odpočinku, horké lázni a polévce se však cítila mnohem lépe. Najednou se jí zůstat doma vůbec nechtělo.

Na samotu si dávno zvykla, třebaže ne docela. Její otec zemřel, ještě než se narodila, a Beauův otec rodinu opustil krátce po synově narození. S Alainou Barnesovou-Raffertyovou se nežilo právě nejsnáž jak jemu, tak jejím dětem.

Maggie ani Beau vůči ní nechovali zášť. Nikdy nepochybovali o jejích upřímných mateřských citech, avšak její talent a umělecké ambice jí byly víc ke škodě než k užitku. Jelikož umění věnovala většinu své energie i času, na děti jí obojího nezbylo. Zřejmě proto si Maggie s nevlastním bratrem byli i v dospělosti tak blízcí. V dětství totiž měli jen jeden druhého.

Jejich cesty se časem rozešly, někdy se neviděli i celé týdny. A protože policisté navíc mívají značně pružnou pracovní dobu, bývala sama tak často, až si na samotu zvykla. Obvykle jí nevadila, tento večer však tomu bylo jinak.

V naději, že práce ji na čas pomůže zapomenout na vlastní osamělost, zašla do svého ateliéru. Momentálně však neměla žádnou inspiraci, proto místo sáhnutí po uhlu či štětcí jen zamyšleně hleděla na plátno postavené na stojanu. Bylo téměř prázdné, črtal se na něm pouze neurčitý obrys obličeje s dlouhými vlasy.

„Haraší mi,“ zamumlala si.

Náčrt na plátně se shodoval s oním ve skicáři. Tvořilo ho pouze pár neurčitě naznačených linií, nedávajících žádnou představu o podobě. Po pravdě ani nevěděla, má-li ten chlap dlouhé vlasy. Načrtla je, protože Hollis i Ellen Randallová vnímaly na kůži dotek něčeho, co mohly být dlouhé vlasy. A stejný vjem měla i ona.

Zachvěla se, nato pustila rádio. Místností se vzápětí linuly tiché tóny příjemné hudby. Venku byla tma, osvětlení v ateliéru a hudba však dodávaly pocit tepla a bezpečí.

Alespoň prozatím.

Zamračila se, sundala plátno ze stojanu a nahradila je jiným, čistým. Poté přistoupila k pracovnímu stolu, nachystala si několik štětců a na paletu začala bezmyšlenkovitě vytlačovat z tub barvy.

Hotová s přípravou si stoupla před stojan, zahleděla se na bílé plátno, pak zavřela oči a zhluboka dýchala. Beau tvrdil, že to dokáže. Podle něj stačí dát naprostou volnost svému podvědomí, přestat se je snažit ovládat vůlí. Bylo to nesnadné a dosud pokušení ověřit si tohle tvrzení pokaždé odolala.

Jak tam však teď stála se zavřenýma očima, poslouchala tlumenou hudbu a snažila se na nic nemyslet, začalo se s ní dít něco podivného. Měla pocit, jako kdyby se pomalounku kamsi vzdalovala, jako kdyby usínala a začínala snít.

Ten sen byl mírumilovný, provázený nevtíravou hudbou v pozadí a zvukem vlastního dechu v popředí. Rozprostírala se nad ní nekonečná azurová obloha s malými shluky nadýchaných bílých obláčků. Zdálo se jí, že je velmi daleko a vzdaluje se čím dál víc, současně však pořád slyšela hudbu i vlastní dech a cítila vůni ateliéru.

Byl to prazvláštní pocit. Trval jen krátce, jí však připadalo, že uběhlo notně času, když s úlekem otevřela oči a zjistila, že stojí u stolu zády k plátnu. Paleta ležela na pracovní desce.

Pohlédla na své ruce. Měla je umazané od barev, světlých i tmavých, od špiček prstů až po zápěstí, dokonce i na svetru měla skvrny. Jako kdyby byla dlouho horečně malovala. Váhavě se umazaného místa na svetru dotkla – barva byla už zaschlá. Pravda akrylové barvy schnou rychleji než olejové...

Prsty měla zdřevěnělé a v zádech ji bolelo jako po dlouhém stání u stojanu.

V ateliéru neměla hodiny, proto si neobratně vyhrnula rukáv svetru, aby viděla na své náramkové hodinky. Ukazovaly čas po půlnoci.

Byla tam už několik hodin!

Zapotácela se, přidržela se hrany stolu. Uvědomila si, že dýchá nepravidelně a přímo bolestně vnímala stojan s plátnem za svými zády. Přepadl ji nepříjemný pocit, že co namalovala v stavu blízkém transu, se k ní naklání, natahuje k ní ruce...

Bála se otočit.

„Barvy na plátně,“ zašeptala si. „Nic jiného tam nebude, jen barvy. Nejspíš nějaké abstraktní čáry. Co jiného mohlo vzniknout, když jsem měla zavřené oči a nic nevnímala?“ Zhluboka se nadechla. „Nebude tam nic než barvy. Nic víc.“

Ani toto logicky znějící přesvědčení, několikrát opakované jako mantra, jí nijak nepomohlo, nezbylo jí tedy než se vzmužit, otočit a pohledět na své dílo.

„Panebože!“ vyhrkla zděšeně, zírajíc na bezesporu nejlepší obraz, jaký kdy namalovala.

Zcela hotový, převážně v odstínech černé, temně rudé a tělové, působil tak věrohodně, jako kdyby měl každým okamžikem ožít.

Což právě ale nemohl.

Žena na něm, zobrazená na jakémsi nezřetelném pozadí, tak tmavém, že její vlasy se od něj daly rozeznat, jen protože byly potřísněné krví, měla hlavu zvrácenu dozadu, jako kdyby vzhlížela k člověku nad sebou po vyslovení úpěnlivé prosby o pomoc, jež však nebyla vyslyšená.

V důlcích za nedovřenými oteklými víčky jí chyběly oči. Místo slz jí z koutků vytékaly stružky krve.

Rty měla pootevřené, opuchlé, s podlitinami po bití, po bradě i krku jí stékala krev. Na vystouplé lícní kosti měla temnou modřinu.

Byla nahá. Její tělo vypadalo téměř dětsky s drobnými pevnými nadry a malinko okrouhlým břichem. Na tom, co se jí však stalo, nebylo pranic dětského. I prsa měla samou modřinu. A od hrudní kosti po klín se jí táhla rudá rána. Ležela v louži krve s roztaženými nohama, v kolenou pokrčenými.

Kolem jednoho kotníku měla tenký zlatý řetízek s drobným srdíčkem.

Právě tento dojemný detail Maggie vytrhl z omráčení. Padla na kolena a urputně zápolila s nevolností. Nebyla v stavu odtrhnout zrak od svého díla – od příšerného surrealistického obrazu mrtvé ženy, již v životě neviděla.

Úterý 6. listopadu

Policisté mezi sebou odjakživa vtipkovali o pýše Luka Drummonda na skvostnou zasedačku na svém oddělení, s bytelným leštěným stolem, k němuž mohlo pohodlně, aniž by se soused mačkal na souseďa, zasednout dvanáct lidí a dát se do... prostě do toho, co se podle něj mělo v zasedačce dělat. Prozatím nikdo přesně nevěděl, co to má být.

Pravdou totiž bylo, že místnost převážně zela prázdnotou, jen občas si sem odskočili policisté na partičku pokeru v době noční služby. To se nyní mělo změnit. Andy se rozhodl využít zasedačku k něčemu, co by alespoň přibližně připomínalo kriminalistickou metodiku. Jelikož vyšetřování spolu s pátráním Scotta a Jennifer mělo za následek přibývání množství papírů, jež bylo nutno co nejprůhledněji uspořádat, dospěl k názoru, že právě v ní je pro ně místa dost. Proto si místnost bez ptaní přivlastnil a nechal do ní přenést vše, co se dosud vršilo na stolech detektivů vyšetřovací slupiny.

Technické vybavení tady bylo na slušné úrovni, tudíž nebyl problém s přeměňováním všech důležitých hovorů na jednu ze zdejších telefonních linek. Andy se sem prakticky přestěhoval.

„Kromě toho tady máme mnohem víc soukromí,“ zdůvodnil navíc Scottovi a Jenn, když za ním přišli krátce před obědem. „Nezakázal jsem sem vstup lidem, kteří se na vyšetřování nepodílejí, ale všem se dostalo důrazného upozornění, že veškeré materiály jsou přísně tajné.“

Jennifer si jazykem přehodila párátka do opačného koutku úst a ironicky prohodila: „Modleme se, aby si nemysleli, že nám přeskočilo. A pokud ano, tak aspoň aby nechtěli vědět jak moc.“

Andy zavrtěl hlavou. „Pochybuji, že by si tohle někdo myslel. Rozhodně ne po prohlédnutí tamhletoho.“ Hodil hlavou k nástěnce, kterou právě dokončil. „Portréty, fotografie a popisy čtyř obětí z třicátého čtvrtého roku se podobají našim obětem jako vejce vejci. To nemůže být náhoda. To musí něco znamenat.“

„Jenže co?“ vyhrkl Scott.

„Naším úkolem je zjistit to. Využijeme veškeré dostupné zdroje, které nám můžou být něco platné.“

„Rozhodl ses tedy požádat o pomoc Garretta?“ vyzvídala Jennifer.

„Jo. Drummond pořád trvá na nutnosti tajit mu některé fakty, ale o tajení úvah a vyšetřovacích hypotéz neřekl jediné slovo. Garrett není hlupák a má styky, které pro nás mají cenu zlata. Proto mu to povím, a Maggie rovněž. Zavolám je oba sem dnes odpoledne.“

Jennifer prstem poklepala po novinách ležících na stole před ní. „Jenomže jelikož o Garrettovi se dnes píše v novinách a reportéři horečně spekulují, jakým způsobem asi pomáhá policii, když jednou z obětí byla jeho sestra, počítám, že každou chvíli tě vezme na paškál nasršený Luke.“

Andy s povzdechem pokýval hlavou. „Já vím. Byla hrozná kravina pustit civila do domu, kde se činili hoši z labáku. Je mi jasné, že si to odskáču. Ovšem pokud se Drummondovi nelíbí, jak vedu vyšetřování, ať mi ten případ vezme a sám vyšetřování vede.“

Jennifer se netajila znechucením. „Ó kdepak! To by se mu zaručeně nechtělo. Mohl by si při tom poničit své pečlivě ošetřované nehty či umazat podešve krví. Jestli přesvědčivě zahraješ, že mu vážně míníš případ hodit na krk, nejmíň na týden se vypaří.“

„To není nejhorší nápad,“ s ušklíbnutím uznal Andy.

Scott se zachechtal, pak ale vzdychl: „Kdyby sakra aspoň ta má dřina k něčemu vedla. Slepé uličky zaberou hrůzu času.“

„Ještě se nic neví o chybějících spisech ze čtyřiatřicátého?“ zajímal se Andy.

„Zhola nic, ale pořád se nevzdávám. Jestli ty prokleté záznamy někde jsou, najdu je.“

„Jak to vypadá s pátráním po Samanthě Mitchellové?“ zeptala se pro změnu Jennifer svého šéfa. „Zjistilo se něco nového, zatímco jsme byli mimo? Od rána, co jsme se vrhli na třídění spisů, jsem o ní neslyšela ani ň.“

„Ne, pořád nic. Pročesáváme okolí, všechny hlídky ve městě mají oči na stopkách. Nikdo nic neviděl ani neslyšel. Jako by se do země propadla.“

„A co Maggie? Našly se v herně Mitchellových nějaké stopy?“

„Něco málo tam technici objevili. Na jednom místě koberece stopy chloroformu spolu s několika vlasy zmizelé. I nějaké známky,

že pachatel vnikl do domu oknem. Venkovní bezpečnostní systém byl zkratovaný, vyřazený z funkce.“

„I to zařídil on?“ zeptal se Scott.

„Pravděpodobně. Nejzajímavější na tom ale je Mitchellovo tvrzení, že jeho žena nikdy, absolutně nikdy nezůstávala doma sama, aby neměla zapnutý vnitřní bezpečnostní systém.“

„Kdo tedy vypnul alarm u dveří?“ dokončila místo něj Jennifer.

Andy přikývl. „Byl vypnutý na ovládacím panelu u vstupních dveří, tudíž pokud ho vypnul pachatel, musel buď znát kód, nebo na něj nějak přijít. Mimochodem nebyl z těch, co jsou hračkou pro hackery, zběhlé v kombinování pravděpodobných čísel – telefonního, dat narození, významných výročí a podobně. Náš odborník na elektroniku se vyjádřil, že ten chlap musí být profík. Anebo mít z pekla štěstí.“

„Jelikož víme, že si poradil i se špičkovým bezpečnostním systémem v domě, kde bydlela Laura Hughesová, dá se předpokládat, že o štěstí nešlo,“ soudila Jennifer.

„To je pravda,“ souhlasil Andy.

„Jak mohla Maggie vědět, že ta žena byla unesená z herny?“ nechápal zakaboněný Scott. „Vždyť technici tam nic nenašli?“

„Podal jsem si je kvůli tomu,“ procedil Andy. „Ohánějí se kdečím, pravda ale je, že se soustředili na hlavní vstupní body – přední a zadní dveře, dolní okna. Nemusím snad říkat, že propříště už takovou botu neudělají.“

Jennifer se uculila. „To věřím. Když tebe něco vytočí, Andy, dokážeš pohledem stahovat stromy z kůry.“

„A oni mě vytočili parádně,“ zabručel Andy.

„Aby ne.“

„Tak jak na to Maggie přišla?“ nedal se odbýt Scott.

„Instinktem,“ odpověděl Andy. „A chytrostí navíc, aby kromě pravděpodobného zkoumala i nepravděpodobné, tak jako vy dva. Pokračujte, ano?“

Scott nepřítomně přikývl, viditelně mu Maggie nadále vrtala hlavou. Andyho napadlo, že by byl velice špatným hráčem pokeru.

„Předchozí oběti byly nalezené do osmačtyřiceti hodin od únosu,“ připomněla Jennifer. „Pokud jde o téhož psychopata, zítra bychom měli mít jistotu.“

„Jo,“ přitakal Andy. „Otázka je, jestli bude Samantha Mitchellová živá, nebo mrtvá.“

Vyjádření, že Maggie spala nevalně, vůbec nevystihovalo skutečnost. Když v úterý ráno vcházela do Beauova domu, byla strašně nervózní. Bez zaklepání stiskla kliku a vtrhla do ateliéru.

Beau zvedl zrak od portrétu, jemuž se právě věnoval, a řekl: „Dej si kávu.“

Na stole už čekala konvice se dvěma šálky a mlékem, jak měla kávu ráda.

„Tys věděl, že přijdu,“ zamumlala, nalila si kávu a posadila se.

„Napadlo mě, že bys mohla.“

„Jo?“

„Jestli chceš, nazvi to tušením.“

„Hernajz, Beau!“

„Tak dobrá. Je to víc než jenom tušení,“ přiznal s úsměvem.

„Někdy bych tě nejraději roztrhla vedví.“

„Promiň, sestřičko.“

Dlouho mlčky seděla, upíjela kávu a sledovala bratra při práci. Pak se trhaně nadechla. „Je mrtvá, Beau. Samantha Mitchellová je mrtvá. I její dítě.“

Odtáhl štětec, utřel ho a smutně se na sestru podíval. „To je mi líto. Našlo se už její tělo?“

„Ne. ale najdou je.“

„Kdy?“

„To mi pověz ty.“ Přimhouřila oči.

Vrátil se k práci, zanedlouho však odpověděl: „Zítra. Najdou ji zítra časně ráno, nebo možná ještě dnes v noci. Těžko říct, kdy přesně.“

„Víš i kde?“

Beau mlčel.

„Třeba se mýlím. Třeba ještě nezemřela. Kdybychom ji našli –“

„Zemřela. Je mrtvá, a ty to víš,“ přerušil ji tiše.

Přestože to Maggie věděla, pořád ještě doufala. Dlouho mlčela, než znovu promluvila: „Když jsem včera chodila jejím domem, cítila jsem ji. Když ji pak chytil... byla na smrt vyčerpána. Bála se o sebe i o své dítě. Věděla, že ani ona, ano ono to nepřežije. Věděla to hned, jakmile se jí dotkl.“

Beau ještě chvíli maloval, pak se zeptal: „Věděla, kdo je to?“

„Nemá tvář ani jméno. Je čiré jednolitě zlo. Pohybuje se mezi námi a předstírá, že je člověk. Musím ho zastavit. Musím!“

„Ano.“

„Jenže nemám už moc času. Cítím to. Den ode dne má šance klesá. Jestli ho nezastavím co nejdřív, bude pozdě. Mám poslední příležitost, Beau.“

„To nemůžeš vědět.“

„A ty?“

„Ani já.“

Smutně se zasmála. „Kdybys věděl, řekl bys mi to?“

„Asi ne.“

„Už zase ta tvá oblíbená nezávislá vůle?“

„Tak. tak, nezávislá vůle.“ Konečně nechal plátno plátnem, vypral štětce, umyl paletu, nalil si kávu a posadil se k ní. „Děláš, co se dá, Maggie. Víc od sebe nemůžeš chtít.“

„Nestačí to.“

„Postačí to. Věř mi. Věř svým schopnostem a instinktům.“

Zahleděla se na něj. „Včerejšek byl opravdu... špatný den. Nejprve rozmluva s Hollis, pak Mitchellovic dům... a nakonec to nejhorší. Je to k nevíře, ale včera večer jsem se oprostila ode všech myšlenek, jak jsi mi radil, a namalovala něco příšerného. Temný obraz se spoustou krve, svíral mi srdce, tížil duši. Cítila jsem... jak ta žena umírá.“

Nedal najevo překvapení. Jen přikývl a řekl: „Čekal jsem, že se to jednou stane.“

„Ale takhle? Nevarovals mě nikdy, že to bude až tak hrozné!“

„Jsi malířka, myslíš tedy i cítíš obrazem, ne slovem. Je to přirozené.“

„Přirozené?! Co může být přirozeného na tom, že jsem namalovala mrtvolu umučené zmrzačené ženy? Ženy, kterou jsem v životě neviděla!“

Bratrův hlas zůstával klidný. „Musíš si od toho vytvořit odstup, Maggie. Jinak tě to zničí.“

Zhluboka se nadechovala ve snaze ovládnout se, aby nekřičela. „Už jsem ti řekla, že se bojím. Jako kdyby mě to... oslepovalo. Nebo něco podobného. Nevím, jak dál.“

Beau chvíli uvažoval, než znovu promluvil: „Nesmíš zapomínat, že tenhle boj není jenom tvůj. Přestaň chtít stačit na všechno sama, Maggie. Dovol jim, aby ti pomohli. Nech je, aby ti pomohli.“

Váhavě přikývla. „Pokusím se.“ Postavila šálek stranou a vstala.

Beau, zahleděný do svého šálku, jako kdyby duchem vzdálený, navrhl: „Možná bys ten obraz měla ukázat Garrettovi.“

Už jen z pomýšlení na to se jí dělalo nevolno. „Proč? Proč bych ho měla ukazovat právě jemu?“

„Jestli chceš, nazvi to předtuchou,“ odpověděl tajemně.

„...takže prozatím máme jen tohle.“ Quentin vrhl zamračený pohled na spoustu papírů a spisů na konferenčním stole v salonku apartmá a nato ho stočil na Maggie. „Není to kdovíco, ale dosud se nám víc zjistit nepodařilo.“

„Nemyslí to tak, jak to vyznělo,“ řekla Kendra.

Quentin překvapeně zvedl obočí. „Jak to vyznělo?“

„Arogantně,“ odpověděla. „Jsme tady sotva pár dnů a tvrdíme, že máme stejně informací jako poldové, co na tomhle případu dělají už celé měsíce? Nech si to projít hlavou, Quentine.“

„Jsi mnohem zábavnější, když datluješ na klávesnici,“ odsekl nadurděně.

„A ty bys neplácal takovéhle hlouposti, nemít v sobě nejmín deset káv. Pořád ti říkám, že kofein ti neprospívá.“

„Nejsem nabuzený.“

„Mám ti prozradit, kolikrát jsi za řeči přepochodoval místnost z jednoho konce na druhý?“

„Nevšímej si jich,“ požádal John Maggie. „Tohle je jejich způsob spolupráce.“

„Už jsem pochopila,“ přitakala Maggie. Usazená na opačném konci stolu poblíž okna si rukou mnula bradu. „Co kdybychom vyhlásili příměří? Andy chce, abych za ním odpoledne přišla spolu s Johnem. Je záhodno, abychom si teď společně všechno dohodli pro případ, že nás zahrne nečekanými otázkami.“

Quentin se na ni zašklebil. „Začíná tě hryzat svědomí, že hraješ na dvě strany?“

„Povězme, že bych byla klidnější, kdyby o našem souběžném šetření Andy věděl. Když už z jiného důvodu ne...“ Maggie nedopověděla, podrážděně zauvažovala, jak má vysvětlit vážnost situace.

„Když už z jiného důvodu ne,“ zopakoval John klidně a navázal: „tak proto, že on a jeho detektivové mají něco nového, co neprozradili ani tobě, ani mně.“

Pohlédla na něj. „Takže i ty sis toho všiml?“

„Na poldu má příliš čitelný obličej,“ odpověděl. „Anebo chce, abychom my oba hádali, co má, a dotírali na něj, aby nám to prozradil.“

Maggie chvíli dumala, pak zvolna přikývla. „Možná. Kdyby ho Luke Drummond nedržel tak zkrátka, určitě by využil všechny možnosti, aby tu bestii dostal za mříže.“

„Kdyby se podle vás mohl rozhodovat nezávisle, umožnil by nám přístup k vyšetřování?“ zeptal se Quentin.

„Jsem přesvědčená, že by mu zhola nevadilo, že mu za zády potajmu pracuje dvojice agentů FBI.“

„Neměl by pocít, že mu šlapeme na paty?“

Maggie bez váhání odpověděla: „Andy ne. Na rozdíl od Drummonda nemá politické ambice a je mu srdečně jedno, kdo vyřeší případ a sežne slávu. Záleží mu jedině na tom, dostat zločince za mříže. Je poldou do samého morku kostí.“

„Takoví jsou nejlepší,“ poznamenal Quentin.

„Právě proto si myslím, že nebude pranic namítat, až se o vás dvou dozví. Drummond je na něj jako sršen, ale současně je pevně rozhodnutý nepřijmout žádnou pomoc zvenčí, čili z Andyho hlediska je jenom dobře, že na tom děláte neoficiálně.“

„A kdyby se o vás Drummond dozvěděl, vezmu to na sebe,“ doplnil John. „Už tak je notně našťvaný, že jsem se do případu zapojil, a dnešní noviny mu na náladě zaručeně nepřidaly. Sehraji to tak, aby se vyvztekal čistě na mně a neseřval nikoho ze svých lidí.“

Quentin hodil okem po své partnerce.

„Je to jen na vás dvou, jestli se ale ten detektiv opravdu nebrání pomoci zvenčí, pak souhlasím, abyste mu o nás pověděli. Snadněji by se nám předávaly informace a z toho bychom mohli mít prospěch všichni.“

„Nemluvě o tom, že takhle bude vaše účast na vyšetřování mnohem stravitelnější i pro Bishopa,“ argumentoval John.

Maggie se zakabonila. „Kdo je Bishop?“

„Náš šéf,“ odpověděl Quentin. „Řídí naši jednotku z Quantica.“

Maggie se zakabonila ještě víc. Chvíli si Quentina měřila, pak přenesla pohled na Kendru a zeptala se jí: „Nejsi tak náhodou psychotronička?“

Kendra bez okolků odvětila: „Jsem takzvaný adept. Je to termín pro člena jednotky ještě ne dost zkušeného. Mám jen omezené telepatické schopnosti, projevují se spíš ve vnímání předmětů než lidí.“

„Tu vaši jednotku tvoří... adepty?“ zajímalo Maggie.

„Víceméně. Někteří, co vykonávají většinou pomocné práce, se tak nazvat nedají, ale většina těch, co pracují v terénu, má každopádně výjimečné schopnosti. Pravda nestejně kvality, ale využitelné k vyšetřování. Snažíme se, aby se o tom moc nemluvalo, alespoň ne na veřejnosti,“ vysvětlil tentokrát Quentin.

„Jistě chápeš proč,“ dodala Kendra.

Maggie s úsměvem přisvědčila: „Přirozeně. Není to nic, čím by se FBI chtěla chlubit, zvláště když si poslední roky dost pošramotila pověst různými přehmaty.“

„Přesně tak.“

„Navíc se nedá nevzít v úvahu skutečnost, že tomu málokdo věří. Telepatie? Předpovídání budoucnosti? To nejsou techniky, které by se vyučovaly v kurzech vyšetřovacích metod. Používáte naprosto nevědecké postupy, ale vaše schopnosti jsou většinou běžných smrtelníků nepochopitelné,“ uvažovala nahlas Maggie.

Quentin se opět zašklebil a prohlásil: „Často značně víc, než bys myslela. Musím tě někdy seznámit s jedním naším médiem – umí navázat spojení s mrtvými.“

„Už se nemůžu dočkat,“ zažertovala Maggie.

„Je ohromně přesvědčivá, věř mi. Ale jinak máš pravdu. Ano, veřejnost i poldové mají sklon odmítat vše, čemu nerozumějí, a to navzdory úspěchům, kterých jsme dosáhli. Proto ačkoli máme v pracovní náplni netradiční vyšetřovací metody, snažíme se co nejvíc držet tradičních vyšetřovacích postupů.“

„Čili předstíráte, že jste normální agenti, jen s trochu víc vyvinutou intuicí? Vsadím se, že tu a tam máte notný problém vymyslet si důvěryhodné vysvětlení, jak jste na to či ono přišli logickou cestou.“

„Někdy je to fakt těžké,“ připustil Quentin.

„A mně to prozrazujete, jelikož si myslíte, že jsem jako vy?“

„Chceme hrát s odkrytými kartami,“ odpověděla Kendra. „Ze zkušenosti víme, že psychotronici odjinud než z naší jednotky s námi spolupracují mnohem líp, když jim dáme najevo, že chápeme, jak je vnímají jiní lidé.“

Maggie pohlédla na Johna. Tvářil se neutrálně, vrátila se tedy pohledem ke Kendře. „Opravdu to chápete?“

„Po pravdě řečeno, tvoje schopnosti se vymykají oblasti našich zkušeností. Máme v jednotce empatika, zdaleka však ne tak silného jako ty,“ přiznala Kendra.

„Ani tak... vymezeně zaměřeného,“ doplnil Quentin. „Ty vnímáš jen záležitosti spojené s násilím?“

Maggie si s odpovědí dala na čas. Nakonec pokrčila rameny a odpověděla: „Vnímám je mnohem silněji, snad protože se dlouhá léta zaměřuji výhradně na ně. Zkoumám místa, kde došlo k násilným činům, mluvím s oběťmi, které prodělaly těžké trauma... Při vrcholném soustředění jsem schopná vnímat i jiné emoce – například radost – ty ale nikdy nejsou tak silné a ani mě... neovlivňují tolik jako bolest a násilí.“

„Když jsi na místě, kde došlo k násilí, vnímáš traumatické prožitky oběti, jako bys jí byla ty sama,“ poznamenal Quentin.

Maggie souhlasně pokývala hlavou. „Někdy mě vyčerpají jen trochu, jindy potřebuji deset, i dvanáct hodin spánku, abych se vzpamatovala.“

„Prostupuje to všemi tvými smysly? Cítíš totéž co prve oběti, vidíš jejich očima, vdechuješ tytéž pachy co ony, prožíváš to navlas stejně,“ pokračoval Quentin.

Maggie opět pokývala hlavou. Věděla, že John ji mlčky pozoruje. Sdělil jí, že Andy potvrdil vše, co cítila v domě Mitchellových, neprozradil jí ale, co to udělalo s ním.

„I při rozhovoru s nimi prožíváš, co se jim stalo?“ zajímalo Kendru.

„Jak kdy. Někdy mají mysl otupělou na vzpomínání, takže bolest není tak trýznivá, jindy mi síla jejich emocí brání soustředit se jak na otázky, které jim kladu, tak na odpovědi.“ Zhluboka se nadechla. „Není to nic příjemného.“

Quentin se otevřeně zeptal: „Proč to tedy děláš? Proč se vystavuješ utrpení, Maggie?“

„A proč ty děláš, co děláš?“ bryskně mu položila protiotázku.

Mdle se usmál. „Moje schopnosti mi neubližují, tedy obvykle ne. Já netrpím, kdežto ty ano. Proč se vystavuješ takové bolesti?“

Než se Maggie zmohla na odpověď, zazvonil Johnovi mobil. Ucitila jeho pohled na sobě, když tichounce šeptla: „Jsem zachráněná.“

John se ozval a chvíli poslouchal. Výraz obličeje se mu nijak nezměnil, zato v hlase zazněla ostrost, když odpovídal: „Dobrá. Hned vyrazíme.“

„Co se děje?“ chtěl vědět Quentin.

„Andy žádá, abychom se k němu okamžitě dostavili,“ odpověděl, upřeně zahleděný na Maggie. „Thomas Mitchell právě obdržel žádost o výkupné od únosce své ženy.“

Kapitola desátá

Andy je přivítal za svým stolem, hned ale je odvedl do zasedací místnosti, kde už čekali dva další detektivové. Představili se navzájem s Johnem, s Maggie se Jennifer Seatonová i Scott Cowan dávno znali. Pak všichni zasedli ke stolu.

Johna představování nezaměstnalo natolik, aby nepostřehl, že Maggie se snaží držet od něj co nejdál. K sezení si zvolila volnou židli mezi dvěma obsazenými spisy. Poté co všichni ostatní seděli, John jednoduše spisy z jedné židle přendal na další a posadil se vedle ní.

Vrhla na něj letmý pohled a pak oči upírala na prázdnou nástěнку, přichystanou zhruba metr od stolu. John netušil, nač myslí, jelikož ale dovedl rozpoznat psychicky zdeptaného člověka, od chvíle, kdy se ráno dostavila do hotelu, zhola nepochyboval, že se muselo přihodit něco, co jí silně otřásl.

Co to mohlo být? Snad poznání, že se spletla a Samantha Mitchellová není v rukou *Oslepovače*?

„Nasadil jsem na tenhle případ další tři detektivy,“ oznámil jim Andy, „prozatím ale se jenom snaží zjistit, jestli ta žádost není podvrh. A řekl jsem si, že je nejvyšší čas probrat s vámi několik věcí.“ Posunul k Johnovi papír chráněný plastickým obalem. „Chci slyšet, co si o tom myslíte vy dva.“

Žádost o výkupné byla napsaná tiskacím písmem na papíře zubatě vytrženém z poznámkového bloku. Její obsah byl stručný:

ESLI CHCEŠ EŠTĚ NĚKDY VYDĚT SVOJU ŽENU
BUDE TĚ TO STÁT 100 LITRŮ

Na papíře byly tři skvrny. Dvě z nich vypadaly na skvrny od černého prášku užívaného k snímání otisků prstů, třetí se zdála být od krve.

„Otisky?“ zeptal se John.

„Jo. Pár slušně zřetelných. Jeden z mých lidí byl právě s Mitchellem, když žádost dostal, postaral se tedy o ni předpisově. S největší pravděpodobností je tam nechal člověk, který ji psal.

Otisky se prověřují v státních i federálních registrech. Zatím výsledek žádný, ale teprve se začalo, neztrácejme tedy naději.“

John podal obal Maggie. „Je takový trouba, nebo tohle psal nějaký pošahaný amatér?“

„Právě o to jde. Mitchell je připravený zaplatit, my ale k tomuhle pochybnému výkupnému máme pár výhrad. Určitě uhodnete jakých.“

„Proč by únosce žádal od Mitchella tak směšně nízkou sumu,“ s příkřívnutím je hned začal uvádět John. „Proč by tak neopatrně zanechal na papíře své otisky prstů, když si dovede poradit se špičkovým bezpečnostním systémem a unést Samanthu Mitchellovou prakticky beze stopy?“

„Sto bodů,“ odpověděl Andy. „Přesně tohle jsem si říkal.“

Maggie odsunula žádost a utrousila: „Ale?“

Andy pokýval hlavou. „No právě, je tady jedno ale. Krev na papíře je stejné krevní skupiny, jakou má Samantha. Můžeme dát prověřit i DNA, to ale potrvá déle a můj nos mi říká, že než přijdou výsledky, budeme mít dávno ve věci jasno.“

„Jak mu byl ten papír doručený?“ zajímalo Johna.

„Někdo mu ho hodil do schránky. Nikdo u ní nebyl viděný kromě pošťačky, a ta přísahá, že ho neměla v rukou. Věřím jí, roznáší tam svědomitě poštu už patnáct let, jedinou absenci neměla, nebyla na ni jediná stížnost.“

John se zamyslel. „Nikdo nikoho u schránky neviděl... A co novináři? Ještě pořád obléhají dům?“

„Ano. Když jsme je chtěli vyslechnout, místo odpovědí se snažili dělat s mými lidmi interview. Také si nevšimli ničeho zvláštního. Což mě ovšem nepřekvapuje. Tolik se jich tam motá kolem branky, že pro člověka s fotoaparátem na krku musela být hračka přiloudat se ke schránce a nenápadně do ní strčit papír.“

Maggie se zavrtěla na židli a pochybovačně se zeptala: „Andy, pokládáš za možné, že Samanthu Mitchellovou ten člověk unesl kvůli výkupnému?“

„Nevím. Prozatím víme jediné, že její zmizení vypadá na *modus operandi* našeho pachatele. A jestli vůbec jsem si něčím jistý, pak tím, že ten na peníze zivsoka kašle.“

„Scott i já jsme stejného názoru,“ promluvila Jennifer. „Myslíme, že ji unesl *Oslepovač*, a ten by nám zaručeně nepomáhal otisky prstů na žádosti o výkupné. Ptejme se, kdo tedy ji poslal.“

„Někdo, kdo ho zná?“ nanesl John. „Nebo někdo, kdo četl o únosu v novinách a usmyslel si něco z toho vytlout pro sebe?“

Andy se zatvářil kysele. „To druhé mi připadá nejpravděpodobnější. Bože, v jakém světě to žijeme!“ vzdychl.

„A co krev?“ zeptal se John.

Scott pokrčil rameny. „Mohl si jednoduše píchnout do prstu a shodou okolností má stejnou krevní skupinu se Samanthou. Když se to tak vezme, až na obratné strčení toho papíru do schránky se nezdá být nejinteligentnější, nemám pravdu?“

„Je tu ovšem i jiná možnost,“ ozvala se Maggie, zahleděná na obal s papírem na stole. „Že ta krev je skutečně její. Člověk, co tohle napsal... mohl najít její tělo.“

Andy se do ní zabodl očima. „Myslíš, že je mrtvá?“

„Ano. Je mrtvá.“

Johna zamrazilo v zádech z jistoty Maggiina prohlášení. Ona si nejen myslela, že Samantha Mitchellová je mrtvá, ona to věděla!

Kendra spěšně vklouzla na místo spolujezdce a poručila: „Jed', dokud některého z těch chlapů nenapadne blíž prozkoumat můj průkaz.“ Sundala z krku fotoaparát a uložila do pouzdra.

Quentin hbitě vyrazil od chodníku ulice souběžné s ulicí Mitchellových. „Ten průkaz je náhodou vymakaný. Snese i podrobnější zkoumání.“

„Stejně netuším, proč chceš riskovat,“ odsekla.

„Dobrá, dobrá. Tak jak, zjistilas něco?“

„Novináři všichni do jednoho slupli hypotézu o únosu pro výkupné, ne ovšem nadlouho. *Oslepovač* je totiž mnohem vděčnější a zajímavější námět, takže teď svorně spekulují, že šlo jenom o pokus nabalit se na jejím zmizení.“

„Mají nějakou představu, kdo by to mohl zkoušet?“

„Ne, tedy přede mnou nikdo o nikom takovém nemluvil.“

„Chceš říct, že je neokouzlit tvůj šarm?“

„Očividně ne až natolik.“

„Nezabraly ani tvoje velké hnědé oči?“

„Zřejmě dávají přednost modrým,“ odsekla Kendra. „A co tvá úžasná flexibilní mysl?“ dál ji zlobil Quentin.

„Ta už pomalu neokouzluje ani tebe.“ Z kabelky vyndala malý černý notýsek a začala v něm listovat. „Potřebujeme někoho, kdo zná odvrácenou stranu Seattlu líp než my dva.“

„Zapomnělas, že Seattle je mé rodné město?“

„Jenže jak dlouho už v něm nežiješ? Dvacet let?“

„Přibližně, často se sem ale vracím,“ namítl.

„Přesto si myslím, že od časů, kdy jsi tady vyrůstal, se toho mnoho změnilo.“

„To je pravda. Proto právě udržuji spojení s lidmi, co tady žijí trvale. Například s Joeym. Je živým důkazem pravdivosti tvrzení, že jen dobří lidé umírají mladí. Kdyby totiž mladí umírali i ti nedobří, Joeyho život by skončil už v kolébce.“

„Myslíš, že tu žádost napsal on?“

„Ne. Příprava a provedení takového plánu by mu trvaly víc než několik hodin. Dej mu několik týdnů, a něco vymyslí, ale v pár hodinách zaručeně ne. Ale mohl by vědět, kdo to udělal. Pokud vůbec někdo tohle ví, pak on.“

„A ty čirou náhodou víš, kde ho najdeme?“

„Stačí mi deset minut,“ odpověděl.

Ukázalo se, že byl příliš optimistický, jelikož však Kendra svého partnera dobře znala, těch deset minut mu věřila a obětavě zůstala stát na nároží úzké uličky v pochybné čtvrti, aby jedním okem hlídala auto a současně byla připravená, kdyby Quentin potřeboval pomoc. Za tu půlhodinu – žádných deset minut – co byl pryč, zdvořile odmítla tři pozvání na rande a rázně odbyla místního pasáka, jenž se o ni začal živě zajímat.

Jakmile se Quentin vrátil, rovnou se ho zeptala: „To nároží jsi zvolil schválně?“

„Pořád se tady šlape?“ zeptal se s potměšilým zapitvořením.

„Sviňáku!“ zavrčela naoko zlostně. „Ale no tak! Věděl jsem, že se o sebe dovedeš postarat. Ber to jako kompliment,“ chlácholil ji.

„Pěkný kompliment!“ Probodla ho pohledem. „Jaká byla nejvyšší nabídka?“

„Ty si vážně myslíš, že ti řeknu, kolik mi nabídlo pár osamělých mužů za mé krásné tělo?“

„Jenom pár?“

„Přestaň, Quentine!“

Znovu se potměšile zazubil. „Kdoví jestli nebudeme někdy nuceni pracovat i mezi šlapkami. Bylo by užitečné znát dnešní ceny.“

„Jdi k šipku!“ odsekla. „Zjistils, kde ho najdeš?“

„Zjistil.“

„Tak jdeme!“

Chvilí nato se zavrtěla na sedadle spolujezdce a utrousila: „Pět set dolarů.“

Quentin zděšeně vykřikl: „Až tolik?! Propána, buď se tahle čtvrt' neskutečně změnila, nebo jsem silně podcenil inflaci.“

„Sviňáku!“ zopakovala, tentokrát s nehranou zlostí.

John sklapl složku s protokolem o prohlídce domu Mitchellových a fotografií nezvěstné ženy, s tázavě zvednutým obočím se obrátil k Maggie. Když zavrtěla hlavou, vrátil spis Andymu. „Díky, že jste mi do něj dovolil kouknout,“ řekl. „Bohužel jsem v něm nenašel nic, co by nám pomohlo.“

„U nezvěstných tomu tak bývá. Člověk se nemá čeho chytit. A v případě těchto žen toho není moc ani po jejich nalezení.“

Maggie, vědomá si, že poslední věta patřila jí, odpověděla: „Kéž bych ti mohla dát portrét toho netvora, Andy! Naneštěstí si dává náramný pozor, žádná z obětí z něj nic neviděla.“

„Já vím, Maggie.“

„Zkusím znovu promluvit s Ellen Randallovou. Chtěla jsem jí nechat pár dnů na jakés takés uklidnění po tom, co...“ zmlkla.

„Po tom, co jsem tě vyrušil,“ dopověděl místo ní John. „Opravdu mě to moc mrzí.“

Maggie přikývla. „Já vím. Včera ještě nebyla připravená se mnou mluvit. A pochybuji, že by nám řekla něco užitečného. Musím to ale zkusit. Zavolám jí, jestli by nebyla ochotná setkat se se mnou... třeba zítra.“

„Tady?“ zeptal se Andy.

„To nechám na ní. Možná bude mít za přijatelnější u ní doma.“

„Kdybys potřebovala nějakou místnost, stačí říct.“

„Jistě.“

Andy poklepal prstem po spisu Samantha Mitchellové. „Tedy ve vyšetřování zmizení Mitchellové jsme na tom momentálně takhle: Naši lidé se snaží zjistit, co se dá, o tom vyděrači, a další hledají ji samotnou – živou či mrtvou. Prozatím nic víc udělat nemůžu, čili mi nezbývá než probrat s vámi ještě jednu záležitost.“

John pohlédl na dvojici mladších detektivů a vrátil se zrakem zpět k Andymu. „Tušil jsem, že něco máte.“

„Netajil jsem to, protože jsem musel, ale protože je to, mírně řečeno, přitažené za vlasy.“

„V jakém směru?“

Andy se pohodlně opřel zády a pokynul hlavou Jennifer a Scottovi na znamení, aby se ujali řeči.

Jako první promluvila Jennifer: „Předpokládali jsme, že ten chlap si vědomě vybírá určité typy žen, jenže oběti nemají kromě věku nic společného. Nic nenaznačovalo, co ho vedlo právě k nim. A přestože byl aktivní zhruba šest měsíců, cvokařka nám nepřestávala opakovat, že jeho postup je příliš zaběhaný na krátkou půlroční praxi. A tak nám se Scottem napadlo, že *modus operandi* krade z nějakého zdroje, například ze starých nevyřešených zločinů.“

„Nepřipadá mi to přitažené za vlasy,“ prohodil John. „Právě naopak tahle úvaha se mi zdá rozumná.“

„Také že byla – vzhledem k tomu, co jsme našli, když jsme začali hrabat v starých spisech.“

„Co jste našli?“ vyhrkla Maggie.

John k ní letmo stočil pohled, a to mu stačilo uvědomit si, že z ní opět cítí souhlas. I tohle věděla.

„Objevili jsme velice podobnou sérii znásilnění a vražd v Seattlu v roce 1934. V průběhu roku a půl došlo k šesti, možná až osmi podobným vraždám.“

„Kopíruje tedy dávné zločiny?“ žasl John.

„V tom kopírování je přímo hrůzná podobnost.“ Jennifer vstala od stolu a obrátila jednu z nástěnek. Pod letopočtem 2001 se

nacházely v řadě fotografie Laury Hughesové, Christine Walshové, Ellen Randallové a Hollis Templetonové. Následoval letopočet 1934 a druhá řada tri portrétů a dvou fotografií.

„Všimněte si,“ pokračovala v řeči, „že portrét první oběti z roku 1934 se podobá Lauře Hughesové. Druhý je nepříliš zdařilý, policie podle něj nebyla s to identifikovat oběť, spolu s popisem ale se hodí na Ellen Randallovou. Zachovaná fotografie třetí odpovídá, jak vidíte, Hollis Templetonové. U čtvrté oběti máme k dispozici pouze fotografii místa činu, popis jejího vzhledu však odpovídá Christine Walshové.“

„Vybírá si je podle vzhledu,“ konstatovala Maggie.

„Pochybuji o čistě náhodné možnosti,“ promluvil Andy, „že se naše ženy staly obětmi obdobného zločinu jako jejich předchůdkyně před sedmdesáti lety.“

„Mohl mít *Oslepovač* přístup k policejním spisům?“ zeptal se John.

„Možná. O nevyřešených případech, spáchaných v tomhle městě, vyšlo i několik knih, nevíme proto, jestli čerpal ze spisů nebo z knih.“

„Ještě něco je tady,“ znovu si vzala slovo Jennifer, načež jim povyprávěla o záhadném lístku, nalezeném v svém autě. „Nemusím zdůrazňovat, že nevíme, kdo ho napsal a jak se mi dostal do zamčeného auta, ani proč si zvolil právě mě. Nevíme ani, jestli se nám pisatel snaží pomoci, nebo nás svést na scestí.“

„Dokud se neprokáže opak,“ znovu ji vystřídal v řeči Andy, „musíme předpokládat, že i rok 1894 je něčím důležitý. Naneštěstí zatím se nám nepodařilo objevit žádné záznamy z toho roku. Tomu se není co divit, jelikož Seattle byl založený jen o pár desetiletí dřív.“

„Může jít o... jiné město,“ váhavě prohodila Maggie.

„Snad,“ připustil Andy. „I kdyby tomu tak bylo, netuším, jak bychom zjistili, o které.“

Kendra neměla žádnou představu, jak Joey vypadá, přesto ji zaskočil, když ho nakonec objevili v jedné ze suterénních biliárových heren, těžko pojmenovatelné jinak než pajzlem. Když se Quentin zezadu přiblížil k zrzavému hromotlukovi shrabujícimu ze stolu

výhru, hráči horlivě předstírali, že ho nevidí. Prsty mu poklepal na svalnaté rameno.

„Zdravíčko, Joey!“

Obr se vmžiku obrátil s hrozivým výrazem v obličeji, že každý s jen špetkou zdravého rozumu by ihned couvl.

Quentin pochopitelně nejen necouvl, ale naopak se se sobě vlastním klamně nevinným úsměvem zeptal: „Jak se vede?“

Kendra zbraň netasila, byla však připravená kdykoli tak učinit. Byť schopností svého partnera plně důvěřovala, tenhle chlap jako hora byl očividně s to bez větší námahy mrštit přes celou místnost i profesionálním hráčem amerického fotbalu.

Kupodivu ucouvl Joey.

„Ahoj, Quentine! Dlouho jsme se neviděli.“

„Jaképak dlouho. Sotva pár měsíců,“ vesele ho opravil Quentin. „Pořád tak máme co dohánět, že jo? Co kdybychom odtud vypadli do zdejšího séparé a podebatovali o starých časech?“

Muž bez slova námitky překvapivě udělal čelem vzad a vykrácel na chodbu k neuvěřitelně zaneřáděnému pánskému záchodu. Kendra se nejen štítivě chránila čehokoli dotknout, dokonce zcela vážně uvažovala, neměla-li by ihned po opuštění téhle díry zahodit své boty. Šlapala jimi totiž v něčem čvachtavém. co neměla nejmenší chuť blíže zkoumat.

Joey nic nenamítal proti její přítomnosti. Nebylo ani divu, jelikož oči celou dobu ani na okamžik nespouštěl z Quentina.

„Vrátil ses?“ vyhrkl. Očividně toužil slyšet ne.

„Ale kdepak. Jsem tady jen na skok – jako obvykle. Jsi čistý, Joey?“ zajímalo Quentina.

„Jasně, Quentine,“ zahučel tázaný.

Quentin pochybovačně zvedl obočí.

„No dobrá, dobrá, sem tam se něco naskytne, ale nic vážného,“ neochotně připouštěl hromotluk.

„Nikoho jsi už neposlal na onen svět, vid' že ne?“

„Ne! Přísahám!“

„Jestli lžeš, přijdu na to. To dobře víš.“

Joey opět zkřivil rty do podivného šklebu. „Mluvím pravdu, Quentine. Nic takového jsem neprovedl. Zeptej se, koho chceš.“

„Zeptám, na to vem jed. Ale teď bych potřeboval jednu informaci.“

„Mluv,“ jevil přeochoťnost Joey.

„Víš o zmizení Samantha Mitchellové?“

Joey se zakabonil, málem bylo vidět, jak se mu otáčejí kolečka v hlavě. Pak přikývl. „Jo. Má to být další oběť *Oslepovače*.“

„Přesně tak. Někdo ale tvrdí, že ji unesl. Chce z jejího manžela vyrazit prachy.“

Joey rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. „Já jsem to nebyl, Quentine.“

„Tak kdo, Joey? Kterému hajzlovi se zachtělo rýžovat z neštěstí té ubohé ženy?“

„Nevím, Quentine. Fakt nevím.“

„Chci, abys mi to zjistil, Joey. A urychleně, rozumíš?“ Tiše vyslovená žádost zazněla ostře.

Joey přikývl. „Poptat se můžu. Pár mužských mi dluží protislužbu, někdo zaručeně bude vědět, kdo se chtěl nabalit.“

Quentin vylovil z kapsy svou vizitku a podal mu ji. „To potvrzené číslo je můj mobil. Zavolej, až něco zjistíš.“

Joey ji opatrně vzal do prstů. „Jasně. Dej mi pár hodin, uvidíme, co vyčenicím.“

„Ne že mě necháš čekat dlouho!“

„Jasně.“

„Jestli mi zavoláš hodně brzy, třeba ani nebudu mít čas zjišťovat, do čeho ses zase namočil.“

Joey znovu chvíli podumal, načež nadějným tónem prohlásil: „Dobrá. Rozumím. Brnknu ti, Quentine. Spolehni se.“

Nechali ho tam opřeného o upadanou zeď mezi dvěma špinavými umývadly. Nejevil snahu odejít a nevyšel, ani když se Kendra naposled otočila ode dveří herny.

„Tak tomu se dá říct do úzkých zahnaný obr,“ popíchla Quentina, když oba nasedli do auta. „Odpřísáhla bych, že se tě bál jako čert kříže.“

Quentin mlčky nastartoval.

Kendra do něj zabodla pohled. „Kdo je to? Další kamarád z dětství?“

„Spíš známý,“ odpověděl stručně.

„Aha. Něco bližšího mi o tom svém zajímavém dětství neprozradíš?“ vyzvíдалa obratem.

„Nebylo nijak zvlášť zajímavé. Upřímně řečeno spíš nudné.“

„Vážně?“

„Ovšem.“

„Nevím proč, ale nějak se mi nechce tomu věřit. Konečně na tom nezáleží. Komupak to Joey zabil?“

„Asi ses chtěla zeptat *kohopak*,“ opravil ji.

„Přestaň rýt do mé gramatiky a odpověz na otázku!“ naježila se.

„Rozkaz, madam. Joey zabil svého otce. Střelil ho brokovnicí rovnou do čela.“

„Propána, a je na svobodě? Naše justice skutečně nestojí za fajfku tabáku.“

„Jak se to vezme. Joeymu bylo tehdy pouhých jedenáct let. Otec právě nejméně posté do bezvědomí zmlátil jeho matku, když vešel do kuchyně. Došlo u něj ke zkratu, odešel do ložnice, nabil otcovu pušku, vrátil se do kuchyně a jednoduše otce zastřelil.“

Kendra se potočila, aby partnerovi viděla do obličejů. „Takhle vypovídal i na policii?“

„Nu, oficiální verze zněla, že pušku vzal proto, aby bránil svou matku, a když se na něj vrhl rozzuřený otec, jednal v sebeobraně.“

„Byly pro to nějaké důkazy?“

„Ty nalezené neodporovaly jeho verzi. Pomohl mu i svědek výpovědi v jeho prospěch.“

„Svědék?“

„Spolužák, co si k němu přišel půjčit učebnici. Tehdy se zdálo, že z Joeyho by mohl být o něco lepší člověk než jeho otec. Každopádně svědek potvrdil jeho výpověď, tudíž Joey dostal podmínku a povinnou ústavní psychiatrickou léčbu.“

„Kterážto mu příliš nepomohla.“

„Ne. Ze školy vyletěl, jakmile zjistil, že umí utíkat rychleji než jeho kurátor. Když vezmeme v úvahu genetické danosti a prostředí, v němž vyrůstal, dalo se to čekat. Jeho otec patřil k nejhorším ničemům, a děda údajně byl ještě větší grázl. Joey ale zdědil geny i po matce a dostal její výchovu, takže se z něj něco dalo vykřesat.

Podvede tě na všechny možné i nemožné způsoby, a když tě najde v bezvědomí nebo mrtvou, obere tě o všechno, ale své síly a výbušnosti se sám děsí. Nechce dopadnout jako jeho otec. Jsem rád, že se mu daří vyhýbat násilí.“

„Ale proč se tě bojí? Má snad strach, že i po letech prozradíš, jak to bylo ve skutečnosti?“

Quentin se maličko pousmál. „Nikdy bych to neudělal, ale připouštím, že tahle možnost ho drží na uzdě.“

„Přestože žiješ na opačném konci země?“

„Nu, snažím se sem aspoň jednou v roce zajet. Pokaždé ho vyhledám a vyzpovídám, v čem je namočený.“ Zasmál se. „Od té doby, co pracuji pro FBI, úzkostlivě se vyhýbá veškerým malérům. Patrně viděl několik hollywoodských fantasmagorií o všemocných federálních agentech.“

„Čili ho drží na uzdě i tvůj služební průkaz.“

„Joey zabil jen jednoho člověka, i to v afektu, a byl bych rád, kdyby na tom zůstalo. Je rozdíl mezi agresivitou člověka tak řečeno od přírody, a tím, že se dá cestou zločinu ze zjištění nebo zvrácenosti.“

Kendra na něj chvíli upírala pohled, pak prohodila: „Proč mám pocit, že tvá záhadná minulost zahrnuje hodně podobných zážitků?“

„Asi díky své bujné představivosti.“

Vzdychla. Jeho odpověď se dala čekat. „Tedy vzals mě do parádní špeluňky.“

„Promiň.“

Zahleděná na cestu zahydrovala: „Dlužíš mi nové boty.“

Jelikož se nedozvěděli nic nového, Maggie s Johnem souhlasili, že zůstanou ještě nějakou dobu na policejní stanici a budou pomáhat oběma mladým detektivům s probíráním krabic se starými spisy.

Do hodiny jimi zaplnili všechny dosažitelné židle, avšak s nulovým výsledkem.

V jednu, když Scott s Jennifer odešli na oběd, John využil příležitost a pověděl Andymu o Quentinovi a Kendře.

„A herdek!“ zanádal Andy, spíš překvapeně než zlostně. „Agenti FBI? Nevěděl jsem, že federálové podnikají něco i za zády policie.“

„Tihle dva jsou z nové jednotky, pro kterou platí o něco volnější režim. Dá se jim stoprocentně věřit. Ani v nejmenším nemají v úmyslu připravit vás o zásluhy, bez ohledu na to, kdo tenhle případ vyřeší.“

„I tak jste to přehnal, John.“

„Já vím. Pokud chcete, omluvím se vám. Ne za to, že jsem je sem zavolaal, ale za to, že jsem vám o nich dosud neřekl.“

„To je od vás opravdu velkomyslné!“ ironicky utrousil Andy.

John se tiše zasmál.

Andymu bylo proti srsti jen tak kapitulovat, obrátil se tedy k Maggie s otázkou: „I tys o nich věděla?“

Bez mihnutí brvou odolala jeho pohledu. „Kašlu na to, kdo sežne slávu, Andy. Vlastně vůbec na to, kdo nám pomůže. Mně jde jen o to, abychom tu bestii dostali za mříže, kam patří.“

„Drummond bude zuřit,“ vzdychl Andy. „Dnes už mě jednou sjel kvůli vám, John. Mohl byste mi prokázat tu laskavost, že nebudete svůj ksicht veřejně vystavovat na místech, odkud putuje rovnou na titulní stránky?“

„Vynasnažím se. Nikdo z nás nechce, aby se Drummond něco dozvěděl. Pokud se to přece jen stane, povím mu, že já sám jsem ty agenty přizval, bez souhlasu vás či kteréhokoli jiného jeho podřízeného.“

Andy si ho s útrpnou grimasou prohlédl. „Tak velice toužíte po smrti?“

„Drummonda se nebojím, s lidmi jeho druhu se stýkám už patnáct let,“ ujistil ho John s úsměvem.

„Má v tomhle městě náramný vliv,“ varoval Andy.

„Já také, jen jsem ho dosud nevyužil.“

„Dobrá tedy. Jsem rád, že si uvědomujete, že tím nebude nadšený. Pokud to nepadne na mou hlavu a mé lidi, je mi to jedno.“

„Nepadne.“

„V tom případě... kdy a kde mě seznámíte s těmi vašimi slavnými agenty? Rád znám lidi, se kterými mám spolupracovat.“

„Třeba v jejich hotelu, kdykoli se vám to bude hodit. Ted' právě jsou v terénu. Snaží se zjistit něco o tom podvodném výkupném. Nedomnívají se, že by za žádostí o ně bylo něco jiného, shodně s vašimi lidmi. Jenže jak správně podotkla Maggie, člověk, co ji poslal, by mohl o Mitchellové něco vědět.“

„Myslíte, že ti dva dokážou víc, než mí lidé?“ zapochyboval vyzývavě Andy.

John se pousmál. „Řekněme, že se nevyplácí sázet proti Quentinovi. Ať to dělá jakkoli, obvykle nachází, co hledá.“

Kapitola jedenáctá

Andy se rozhodl omezit na minimum počet těch, kdo budou vědět o zapojení agentů FBI do vyšetřování. S výjimkou Scotta a Jennifer o nich tehdy nikdo další neměl vědět.

„Všichni mí lidé jsou celí žhaví, aby případ vyřešili,“ vysvětloval Maggie a Johnovi, „tihle dva ale zatím jediní projevili vlastní iniciativu a schopnost tvůrčího myšlení. Navíc bezpečně vím, že je zasvěcení potěší, což u leckoho z ostatních nemusí platit.“

Scott s Jennifer přijali tuto zprávu nadšeně, zejména po tom, co je John ujistil, že oba agenti jsou specialisté na profily, Kendra i na kouzla s počítačem, a coby pracovníci federální instituce mají přístup ke všem bezpečnostním databankám.

„Třeba přijdou na záhadu, proč je důležitý i rok 1894...“ zadoufala Jennifer. „Andy, ráda bych odběhla do centrály. Jejich archivář si matně vzpomíná, že kdesi viděl bedny s prastarými spisy. Chci se přesvědčit, jestli mezi nimi nejsou ty chybějící naše ze třicátého čtvrtého. A možná objevím i nějaké starší.“

Andy přeběhl očima kupy spisů a s povzdechem svolil: „Jen směle do toho. Z tohohle tady nám nepomohlo zhola nic.“

„Mám jít s tebou, Jenn?“ chtěl vědět Scott.

„Nemusíš,“ odpověděla s úsměvem. „Zatím vrať všechny nepotřebné spisy, kam patří, a pokus se zjistit, kam se poděly ty, o kterých archivář ze severního okrsku přísahá, že se ztratily při stěhování.“

Scott se zatvářil znechuceně. „Dělat poskoka není kdovíco...“ Jakmile však s první plnou krabicí odcházel krátce po Jennifer, tvářil se docela vesele.

„Potřebují něčím zaměstnat,“ s povzdechem poznamenal Andy k Maggie a Johnovi. „Žádný z těch dvou není u nás ještě dostatečně dlouho, aby pochopil, že sedmdesát procent detektivní práce spočívá v sezení na zadku – ať už nad papíry při skládání zjištěných fragmentů případu, nebo při vleklých debatách, dokud všechno nezačne do sebe uspokojivě zapadat.“

„Občas i já mívám pocit, že právě tohle dělám celý život,“ přitakal John s kyselým pousmáním.

„Nedívím se jejich netrpělivosti,“ přidala se Maggie, stísněně zahleděná na nástěнку. „Je hrozné nemoci nic dělat než sedět a vyčkávat na zazvonění telefonu.“

Právě v tom okamžiku jeden zazvonil. Andy výmluvně zvedl obočí a sáhl po sluchátku. „Brenner,“ ohlásil se a pak poslouchal. Po hodné chvíli zabručel: „Kristepane!“, aby se ostatní připravili na špatnou zprávu.

Jakmile složil, John se zeptal: „Samantha Mitchellová?“

„Ne,“ ztěžka vydechl Andy. „Zmizela další žena.“

V centrálním archivu Jennifer našla spoustu spisů, přesněji spoustu spisů z devadesátých let devatenáctého století. Ani v jediném z roku 1894 však neobjevila nic zajímavého. Tehdy se stalo v Seattlu málo vražd a sériová žádná.

Po více než čtyřech hodinách marného hledání byla Jennifer od hlavy k patě zaprášená, podrážděná, třikrát říznutá do prstu a bolela ji příšerně hlava. Možnosti počítačů si uvědomovala a cenila podstatně víc, než když s nimi začínala pracovat. Jistě, také měly své záporné stránky, ale nepatřily mezi ně ani nutnost dýchat prach, ani se říznout do prstu o špagát či papír.

Vrátila se ze sklepení nahoru do haly a s kolou z automatu usedla na židli, aby pouvažovala nad vyhlídkami vyřešení případu. Nebyly růžové. Možnost, že Scott vystupuje spisy ztracené při stěhování, nepokládala za příliš pravděpodobnou. A pokud nechtěla prolézt sklady a sklepy všech policejních stanic ve městě – a že by je prolézala nerada, bylo nabíledni – nezbyvalo jí než se smířit s tím, že i oni dva uvázli ve slepé uličce.

Slepé uličky děsně nesnášela.

A tak si byla jistá, že ve starých spisech objeví něco důležitého! Před Scottem se sice tvářila neutrálně, avšak ve skutečnosti jí v krvi bouřil adrenalin hned od okamžiku, kdy uviděla portrét ze čtyřiatřicátého roku. Všechny její instinkty přímo křičely, že je na horké stopě. Měla pocit, že po dlouhých měsících přešlapování na místě se jí konečně podaří pohnout vpřed tím prokletým případem.

Jenže se nepodařilo. Zatraceně!

„Hej, Seatonová, copak pohledáváš v našich končinách?“

Jennifer zvedla hlavu a přiměla se k úsměvu na Terryho Lyncha, který si k ní přisedl. „Přišla jsem kouknout, jak vyhlíží život nižších vrstev.“

Změřil si ji, avšak pohledem značně pátravějším, než odpovídal jeho přátelskému výrazu obličeje. „Na nose máš černou šmouhu.“

„Protože máte v archivu děsný svinčík,“ odpověděla, otírajíc si obličej papírovým kapesníkem.

„To by tě nemělo překvapovat. Hledáš něco konkrétního?“

Předestřela mu zkrácenou verzi báje o ubožácích Drummondem nucených shánět staré spisy. Že jí Terry zhola nevěří, si celou dobu byla plně vědomá. Lhát bývalému partákovi bylo těžké, a bývalému milenci navíc ještě těžší.

Dobájila, on s vážným výrazem pokýval hlavou, ačkoli jeho oči jasně hovořily, že ji prokoukl, a lehkým konverzačním tónem prohodil: „Dostali jste se už na kobytku tomu grázlovi?“

„Ne.“

„Slyšel jsem, že unesl další ženu.“

„Ví se už najisto, že to byl on?“

Terry pokrčil ramenem. „Tvůj šéf to právě prověřuje. Víš přece, že když v tomhle městě zmizí nějaká žena, hned volají jemu.“

Jennifer se zamračila. „Jestli to byl skutečně on, pak nepříjemně zrychlil frekvenci.“

„Vypadá to tak.“

S další otázkou už neotálela. „Nezaslechlš něco, Terry?“ Její bývalý partner zůstal pochůzkářem, jelikož neuspěl v testech na post detektiva, ona je naopak zvládla levou zadní. Rána uštědřená tímto nezdarem jeho sebevědomí jejich vztah nezničila, ale když ji bezmála před rokem převedeli do jiného okrsku, rozešli se.

Obepjal svůj pohárek s kávou oběma dlaněmi a shrbil se. Neubránila se nostalgii z důvěrné znalosti této jeho proměny. Znamenala, že urputně přemýšlí.

„Ani ne.“

„Ani ne? Takže něco jsi zaslechl, ale nejsi si jistý, jestli je to důležité?“ vyzvídala.

Hořce se usmál. „Pořád ve mně umíš číst jako v otevřené knize. Ano, něco se skutečně vyskytlo. Chtěl jsem ti zavolat, jenže... Jenn, je to uhozené.“

„Tím se netrap. V tomhle případu je uhozené všechno,“ ujistila ho. „Oč šlo?“

„No, především jsme sebrali jednoho bezdomovce pro rušení veřejného pořádku. Však to znáš, namazaný v jednom kuse. Nesrozumitelně blábolil, ale mou pozornost upoutal až jedním omílaným tvrzením.“

„Jakým?“

„Že viděl ducha.“

„Zřejmě delirium,“ tipovala.

Terry pokýval hlavou. „I já jsem to tak zpočátku bral, jenže pak jsem chtěl nechtěl musel názor pozměnit. Nepřipadalo mi to jeho tvrzení už tak vyšinuté, jak by mělo. Ukázalo se totiž, že než toho člověka vyhodili z práce, byl počítačový expert. Pro problémy se svou sexuální orientací přišel o živobytí a skončil coby bezdomovec na ulici.“

„Smutné.“ konstatovala. „Bohužel nijak výjimečné.“

„Máš pravdu, ale to není všechno. Sbalili jsme ho dvě ulice od místa nálezu jedné z obětí. Jak jen se jmenovala... Hollis? Hollis Templetonová? Ukazoval směrem k domu, kde ji pachatel nechal, a bez ustání blábolil, že tam viděl ducha. To mě zaujalo.“

I Jennifer zbystřila pozornost. „Terry... kde je ten člověk? Nepověz, že už zase na ulici!“

Zatvářil se nešťastně. „Ano. Řekl bych, že dokonce v téže čtvrti, kde jsme ho sbalili. Nedaleko odtud je útulek, kam se tihle lidé chodívají vyspat a najíst. Můžeš zkusit poptat se po něm tam. Kdovíjak podrobně ti ho popsat nedovedu, na to byl příliš špinavý a otrhaný, jenom že je běloch kolem čtyřicítky, výška zhruba metr osmdesát, váha nanejvýš sedmdesát kilo. Oči i vlasy hnědé.“ Z kapsy vyndal notes, nalistoval čistý list, napsal název a adresu útulku a jméno bezdomovce, list vytrhl a podal Jennifer.

Vzala si ho, nevstala však hned, místo toho smutně řekla: „To tys navedl archiváře, aby mi zavolal, že ve zdejších starých spisech bych mohla najít něco, co by mě mohlo zajímat?“

Usmál se. „Víš, jakou rychlostí se šíří zvěsti. Scott Cowan obtelefonovává veškeré policejní stanice a podezřele nenápadně se pídí po starých spisech. Došlo mi, že dříve nebo později přijde řada i na nás, proto jsem požádal Dannyho zahrát, že to, co hledáte by mohlo být právě u nás.“

„A požádal jsi ho i o to, aby ti dal vědět, kdy přispěchám?“

„Chtěl jsem ti zavolat. Pak ale mě napadlo, že bys to mohla pokládat za záminku, abych se s tebou mohl zase vidět. A přijít odmítneš.“

„Mohls mi to říct hned, než jsem ztratila celé hodiny marným hrabáním v archivním prachu.“

„Jo. Mohl.“

S úsměvem vstala. „Čili jsi toho nevyužil jen coby záminky k setkání?“

„No... Ne docela.“

„Byla bych přijela, Terry.“

„Vážně?“

„Vážně.“ Letmo mu zasalutovala a opustila budovu. Úsměv jí zmizel, teprve když přicházela k svému autu. Není to jen další slepá ulička? Nenajde nakonec pouhou lidskou trosku, již už neslouží vlastní mozek?

Maggie se hrozně nechtělo navštívit bydlíště poslední nezávěsné ženy, žel věděla, jak je tlačí čas. Čím dříve zjistí, zda Taru Jamesonovou unesl *Oslepovač*, tím lépe. Proto neprotestovala, když Andy navrhl, aby šla s Johnem prozkoumat její byt, zatímco on bude vyslýchat jejího snoubence.

„Zase další budova s prvotřídním bezpečnostním systémem.“ trpce podotkl Andy. „Naše cvokačka si myslí, že ten chlap ho má za výzvu. Unáší ženy z důkladně zabezpečených míst, třebaže by měl mnohem snazší unést je, když jdou kupříkladu nakupovat.“

„Je to výzva,“ potvrdil John. „Tahle budova ale je starší. Vzpomínám si, že tady stála už před dvaceti lety.“

„Ale její bezpečnostní systém ale prodělal modernizační rekonstrukci.“

Maggie, která mlčky sbírala síly a snažila se držet si ode všeho aspoň jakýs takýs odstup, je poslouchala jen povrchně. Teprve když vešli do budovy, prošli vrátnicí a Andy se jí zeptal, kde chce začít, zbystřila všechny smysly.

„Její snoubenec čeká v bytě s jedním z mých lidí,“ dodal.

Porozhlédla se dobře osvětlenou halou. „Tady je to příliš na očích. Mají služební výtah?“

„Ano. Na konci chodby. Jako jediný jezdí až do suterénu. Zkontrolovali jsme ho, prohlédli záznamy bezpečnostních kamer u dveří do suterénu a v hale, ale nic podezřelého na nich nebylo. Jsou tady i vrátní.“ Rukou ukázal k vrátnici se dvěma uniformovanými muži, kteří si je zvědavě prohlíželi.

„I tak je to nejpravděpodobnější způsob, jakým se pachatel mohl dostat z budovy.“

„Máš pravdu.“

„Tak začneme jím. Jed'te nahoru zatím sami.“

„Já zůstanu s tebou,“ prohlásil John. Maggie neměla námitky.

„Je to osmé patro,“ udal jim Andy. „Byt osm set čtyři. Budu tam s jejím snoubencem.“ Vykročil k výtahům pro partaje.

„Jsi si jistá, že tam chceš jít?“ zeptal se John. „Proč bych neměla být?“

„Protože jsi byla nesvá už ráno, když jsi přišla do hotelu. A ještě pořád nepůsobíš vyrovnaně. Včera večer jsi byla spíš unavená než neklidná. Uvažuji tedy, co se přihodilo pak.“

Johnův postřeh ji překvapil. Buď se mu zostřilo vnímání, nebo nedovedla své napětí tajit tak dobře, jak si myslela. „Měla jsem... zlý sen. To proto.“

John měl pocit, že mu odpověděla vyhýbavě, aby nemusela lhát. Ještě na jeho zvědavosti přidal. Nenaléhal však, pouze řekl: „Dnes s sebou nemáš ani skicář. Poprvé tě vidím bez něj.“

„Neberu ho s sebou pokaždé,“ odbyla ho.

„Proč sis ho dnes nevzala?“

„Třeba jsem ho zapomněla.“

„A zapomněla?“

„Ne.“

„Tak proč?“

Chvíli na něj hleděla, pak zavrtěla hlavou. „Zapomeň na skicář, John. Momentálně je důležité jedině to, jestli se Tara Jamesonová opravdu stala šestou obětí *Oslepovače*.“

Vykročila k služebnímu výtahu a John ji následoval. „Mohlas mi klidně odseknout, že to není má věc,“ podotkl.

„To jsem mohla,“ zamumlala.

Rozhodl se zkusit štěstí a přitlačil na ni trochu víc: „Jenže nebyla by to pravda. Jsi příliš upřímná, než abys mi lhala. Takže, Maggie, je to i má věc? Máš na srdci něco, co bys mi měla povědět, jen se pořád nemůžeš odhodlat?“

Pohlédla na něj úkosem, zhluboka se nadechla a odpověděla: „Mám toho víc, jenže ne teď a tady, ano?“

John, pamětlivý Quentinova varování, ovládl svou zvědavost. „Dobrá.“

Kratičký výraz hluboké vděčnosti v jejím obličejí způsobil, že byl svému ovládnutí velice rád. Tím víc však dychtil zjistit, co ji tak rozrušilo. Očividně se netěšila na chvíli, až mu to sdělí.

Nedaleko výtahu zůstala stát. Bylo na ní vidět, že se připravuje na nejhorší.

John neměl ve zvyku podléhat předtuchám, tentokrát však překvapivě řekl: „Možná to nebyl dobrý nápad.“

Vážně se na něj zahleděla. „Proč? Protože bych si mohla představit něco strašného? Představivost přece podle tebe nemůže ublížit, nebo ano, John?“

Opatrně volil slova: „Po tom, co jsem viděl v domě Mitchellových, je mi jasné, že se nejedná o pouhou představivost. Prostě tě nechci znovu vidět trpět.“

Užuž k němu natahovala ruku, aby se ho dotkla. Strašně potřebovala cítit lidské teplo, ale nakonec nutkání potlačila. Doufala, že si nevšiml jejího vnitřního boje. A rázně prohlásila: „Jestli je Tara Jamesonová jeho šestá oběť, strašně trpí. Co budu cítit já, je jen... přechodné.“

„To neznamená, že to bude bolet méně.“

Maggie jeho námitku nepopřela, pouze ho ujistila: „Nic se mi nestane.“ A protože mu nechtěla dopřát čas na další námitky, rychle přistoupila k výtahu a stiskla tlačítko.

Dveře výtahu se otevřely. Než vešla, nechala svůj vnitřní šestý smysl prozkoumat vnitřek nevinně vyhlížející kabiny.

Zpočátku cítila jenom spleť útržkovitých obrazů a emocí, převážně podrážděných, sem tam protkaných obavami. V domě obývaném většinou uspěchanými a duševně vyčerpávanými lidmi to nebylo nic nezvyklého.

Pak ale, pouhým okrajem svého vnímání, zachytila cosi... co tam nepatřilo.

Temné. Hladové. Mrazivé... Tak strašně mrazivé...

Sílilo to a svíralo ji tak, že nebyla v stavu se nadechnout. Temnota kolem ní byla černá, kluzká, vazká jako motorový olej. Obklopoval ji chtivý hlad.

„Maggie?“

Zamžikala a pohlédla na Johna, pevně ji držícího za paži. Bezděky si pomyslela, že se zaručeně tváří podivně, když ho tak vyděsila. A současně jako kdyby se v ní zavřely – či naopak otevřely – nějaké další dveře, takže najednou vnímala jediné jeho. Jeho strach o ni, smíšený s jinými, méně vyhraněnými, ne však slabšími emocemi. „Nic mi není.“ zamumlala.

„Skutečně? Tak proč jsi to řekla?“ zeptal se.

„Co jsem řekla?“ Nepamatovala si, že by něco řekla.

„Zbav nás zlého. Znělo to jako modlitba.“

Vymanila se z jeho sevření. „Zajímavé. A přitom nejsem věřící.“ Znovu se snažila soustředit na temnotu a chlad vanoucí z kabiny, cítila však pouze Johna, byť se jí už nedotýkal. Jako kdyby se ony druhé dveře v ní zatvrzele odmítaly zavřít. Nejraději by se mu schoulila do náruče, nechala se obklopit jeho teplem a mužnou silou. Bylo to vábivější než cokoli, co kdy dosud cítila.

„Co se stalo, Maggie?“

Napadlo ji, že ani netuší, jak výstižně se vyjádřil. Stiskla knoflík osmého patra, a když se dveře zavřely, místo odpovědi se zeptala: „Uvažovals někdy o vnitřní povaze zla?“

John se nepřestával mračit pro strach o ni. „Ani ne. Proč? Cítilas něco takového? Cítilas zlo?“

Maggie přikývla. „Cítila jsem zlo. Stál ve výťahu. Je to... poprvé, co jsem dokázala cítit jeho emoce.“ Přirozeně měla za zbytečné mu vysvětlovat, že právě tohle ji vyvedlo z míry.

„Jak víš, že to byl právě on?“

„Jeho... chtivost byla nenormální. Jeho hlad nepocházel z tohoto světa.“

„Panebože!“

„Je mi líto, ale chtěls to vědět.“

John pevně stiskl rty, než se zeptal: „A co cítíš teď?“

„Nic.“ *Tebe.* „Byl to pouhý záblesk, útržek něčeho, co prožíval těsně před vejtím do kabiny.“

„Měl ji s sebou?“

Zamračila se, teprve teď, dodatečně, si uvědomila, že Tara s ním nebyla. „Asi ne. Víš... Ne, tady ve výťahu ji s sebou neměl. Jsem si ale jistá, že ji unesl, protože jsem cítila, jak... dychtivě se těšil na to, co s ní provede.“

„Ale výťahem ji s sebou nevezl?“

„Ne.“

Výtah zastavil v osmém patře, dveře se otevřely a John se zeptal: „Sakra, jak ji potom dostal z budovy?“

„To nevím.“

Cestou ke dveřím bytu číslo 804 se pozorně rozhlíželi kolem sebe. John mlčky ukázal na nainstalovanou bezpečnostní kameru. Snímala celou chodbu. Těžko tudy někdo mohl odnášet bezvědomou ženu, aby ho neviděla bezpečnostní služba a nezachytil videozáznam.

„Musel přelstít systém,“ soudil John. „Což ovšem nevysvětluje, jak ji dostal z budovy.“

Vtom Maggie zůstala stát, zasažená dalším zákmitem temnoty, tentokrát čišící rozhodností a námahou. „Bylo to... těžké,“ zamumlala. „Musel vynaložit větší námahu, než předpokládal.“

„Nač?“

„Na to, aby ji odtud dostal.“

„Jak to provedl?“

Zpomaleně otáčela hlavu, prohlížeje si chodbu. Viděla dveře ostatních bytů, vzrostlé pokojové rostliny v květináčích, sem tam nějaký stolek, zarámovanou grafiku, velké zrcadlo. Na stěnách visely

v pravidelných rozestupech hasicí přístroje a zasklená dvířka kryla požární hydranty.

...jsou tak zarezivělá, že se stěží dají otevřít...

Pohledem utkvěla na velkém zrcadle v pozlaceném rámu, visícím na zdi zhruba v půli vzdálenosti mezi výtahem a bytem Tary Jamesonové. Pomalu k němu vykročila. Když v něm spatřila svůj odraz, až se zděsila své bledosti a zvětšených zorniček. Vzápětí se vedle ní postavil John a ona se zahleděla na jeho odraz v zrcadle. Zmátlo ji, co viděla.

Ne, to nesedí. Byl přece...

...jsou tak zarezivělá, že se stěží dají otevřít...

„Maggie?“

„Za zrcadlem,“ vyslovila tiše.

Jemně ji odsunul stranou a rukou obalenou kapesníkem, aby nezanechal otisky, opatrně poodtáhl těžké zrcadlo od stěny, aby za ně mohl nahlédnout.

„Ten grázl! Je tam stará šachta na špinavé prádlo. Nepoužívaná a dostatečně velká.“

„Dvířka jsou tak zarezivělá, že je málem nemohl otevřít,“ nahlas řekla Maggie. „Nakonec se mu to podařilo.“

John vrátil zrcadlo do původní polohy a zatvářil se vážně. „Takže ji spustil šachtou dolů, kde měl pod jejím ústím přistavený prádelní vozík, a tím ji pak odvezl.“

„Pořád ale nechápu, jak je možné, že ho nezachytila jediná z kamer,“ pokračovala Maggie. Vtom se zapotácela. John ji vmžiku chytil za rameno. „Promiň. Jsem trochu unavená,“ zamumlala.

„Zavezu tě domů,“ navrhl.

„Nejdřív bych měla...“

„Takže nepochybuješ, že Tara Jamesonová je šestou obětí?“

„Nepochybují.“

„V tom případě nemáš proč chodit do jejího bytu,“ prohlásil.

„Ale mám. Co když tam vycítím ještě něco? A co když nám to něco pomůže konečně ho dostat?“

„Dosud u žádné oběti jsi nic takového necítila?“

„I tady teprve po otevření výtahu. Ale hrozně silně. Musím to zkusit,“ trvala na svém.

John v duchu zaklel, když však vykročila ke dveřím bytu, nesnažil se ji zastavit.

Andy je čekal, proto jim nechal dveře pootevřené. Jakmile jimi prošli, zaslechli ho mluvit se snoubencem nezvěstné.

Maggie vyprostila ruku z Johnovy dlaně, ustoupila od něj a soustředovala se. Její šestý smysl přijal vzápětí tak silné vjemy, že ji jejich nápor málem srazil na kolena. Pocítila brutalitu, hrůzu, ledové ruce držící ji zezadu a nepříjemný pach chloroformu.

A ještě něco navíc.

Onen temný, mrazivý, nepochopitelný a nepopsatelný hlad a... cosi podobného familiárnosti.

„Maggie?“

John ji už zase podepíral a tím vytrhával z hrůzných pocitů zpět do známého světa. Navzdory sevřenému hrdlu dokázala ze sebe vypravit: „Zná ji, Johne! On se s ní zná!“

Hollis!

Prudce se probudila a chvílku zápolila s panikou z leknutí, proč je taková tma a co ji to tlačí na očích, než se dočista probrala a uvědomila si, kde je. Usnula v křesle u okna.

Hollis!

„No jo. Už jsem vzhůru. Proč mě budíš?“

Nezbývá nám mnoho času, Hollis. Zkoušela jsem to, jenže ona mě k sobě nepustí.

„Kdo? O kom to mluvíš?“

Dobře mě poslouchej. Hollis. A věř mi. Musíš mi věřit.

„Vždyť ani neznám tvé jméno.“

Záleží na tom?

„Ano, záleží. Jestli si mám s tebou dál povídat nahlas, dříve nebo později mě někdo uslyší a nechá zavřít do blázince. Kdybys měla jméno, mohla bych tvrdit, že jsi má imaginární přítelkyně. Mám pocit, že jí opravdu jsi.“

Dobrá, Hollis. Jmenuji se Annie.

„Annie. Hezké jméno. Tak, Annie, a teď mi pověz, proč bych ti měla věřit.“

Protože jsi jediná, s kým se mi podařilo navázat spojení. A protože nemáme moc času. Už ji viděl a chce ji dostat.

Zamrazilo ji v zádech. „Mluviš... mluviš o tom, kdo mě znásilnil?“

Ano. Musíš ji zachránit, Hollis. Já k ní nemůžu, ale ty ano. Musíš varovat Maggie.

Hollis dlouho nehybně seděla, křečovitě svírajíc opěrky křesla. Pak násilně polkla a hlesla: „Jsem slepá, Annie. Jak můžu něco udělat?“

Pomůžeš mi?

„Ano. Jenom... jenom mi pověz jak.“

Cesta k domu na klidném předměstí, kde Maggie bydlela, jim trvala necelých patnáct minut. Protože k němu přijížděli za tmy, John se nezdržoval prohlídkou domu zvenčí. Rovnou bez otálení vešel za Maggie.

Sotva překročila práh, napřímila ramena, jako by z ní spadlo přetěžké břemeno. Quentin měl opět pravdu. Tohle místo bylo jejím útočištěm před zlem.

Obývací pokoj, do něhož ho uvedla, dokonale vystihoval její životní styl. Neměla v něm nic příliš drahého, všechno však bylo očividně kvalitní. Pohodlný nábytek spolu s knihami, časopisy a spoustou zeleně v květináčích působily dojem místnosti příjemné k odpočívání. Na stěnách viselo několik zarámovaných obrazů, i na krbové římsě stál jeden, impresionistický, okamžitě mu brkl na jeho hluboko skrytou, přesto nadále citlivou strunu.

„Máš to tady hezké,“ pochválil obdivně.

„Dík.“ Maggie si svlékla flanelovou bundu a přehodila ji přes opěradlo křesla. Přiléhavý svetr, který měla pod ní, Johnovi znovu připomněl její křehkost.

Nepochyboval, že účes i obvyklé vícevrstvé oblečení jí sloužily coby bariéra před okolním světem, měly budit klamný dojem o její statnosti.

„Dala bych si kávu,“ řekla s povzdechem a oběma rukama si odhrnula vlasy z obličeje. Ještě pořád byla bledá a hrozně unavená.

„A ty? Nabídla bych ti něco silnějšího, jenže alkohol nepiji, takže tady žádný nemám.“

„I mně by bodla káva.“ John si uvědomoval, že by ji měl nechat samu, aby si odpočinula, jenže ani trochu se mu nechtělo odejít.

„Hned to bude. Udělej si zatím pohodlí,“ vybídla ho a šla do kuchyně.

Vyкроčil za ní. „Nebude ti vadit, když zůstanu s tebou a budu ti dělat společnost?“

„Ne.“ Ukázala na tři pohodlné barové stoličky u jídelního pultu uprostřed kuchyně a přistoupila k lince naproti. „Posad' se. Když jsem se sem nastěhovala, předělala jsem jídelnu na ateliér. Ten totiž skutečně potřebuji, zatímco jídelna by byla jen zbytečně zabraným prostorem.“

„Tví hosté nejspíš stejně většinou sedávají tady.“ Svlékl si koženou bundu, přehodil přes jednu ze stoliček a přeběhl pohledem po prostorné kuchyni, stylem připomínající francouzský venkov.

„Většinou,“ přitakala Maggie.

John se posadil. „Není divu. Je tady velice útulně.“

Změřila si ho, než nasypala čerstvě pomletou kávu do kávovaru. „Myslela jsem, že dáváš přednost klasice.“

Ani se té poznámce nepodivil. Maggie byla přece umělkyně, tudíž dovedla odhadnout, jaký styl má kdo nejraději. „V jádru je to pravda, ale líbí se mi i moderní trendy. Například tahle kuchyně – je sice ve francouzském venkovském stylu, víc ale francouzská než venkovská.“

Usmála se na něj. „Pro drůbež a slunečnice zrovna nehoruji, pro květovanou bavlnu už teprve ne. Takhle mi to vyhovuje víc.“

John se na ni zahleděl upřeněji, než si uvědomoval. Nutkalo ho využít příležitosti a dozvědět se o ní co nejvíc. Měl pocit, že je to pro něj životně důležité, úvahami proč se ale nezdržoval.

Zatímco se káva vařila, Maggie vyndala z ledničky krabicové mléko, postavila je na pult a šla k lince pro šálky. „Když jsi Andymu vychvaloval Quentina a Kendru, pozapomněl ses zmínit o jejich mimořádných schopnostech,“ prohodila.

„Máš pravdu.“

„Pořád v ně nevěříš?“ zaryla.

„Spíš v tom u mě bude něco jiného. Chci, aby se vyšetřování drželo... při zemi.“

„Pevně zakotvené v realitě?“ poskytla mu nápovědu.

„V normálním světě. V předvídatelných věcech. Andy je sice přístupný novým myšlenkám, když zjistil, jak je to s tebou, ani brvou nehnul, kdežto u Scotta a Jennifer bych si tím nebyl docela jistý.“

Maggie mu rozuměla. Zmítaly jí pochybnosti a zároveň klíčila semínka víry. To klíčení postřehla už dříve, a právě proto se rozhodla povědět mu víc než ostatním. Možná mu ukáže i obraz, který namalovala.

„O to teď ale nejde, vid’?“ zeptala se.

„Jak to myslíš?“

„Řekls, že chceš, aby se vyšetřování drželo při zemi. Aby bylo jednání té zrůdy vysvětlitelné normálními, běžně pochopitelnými motivy. Jenže to právě nelze. Tohle dění vybočuje z mezí běžného lidského chápání.“

Kapitola dvanáctá

„Maggie –“

Přerušila ho: „Co je na tomhle případu normální? Všechno, co víme, je, že ten psychopat své oběti vybírá inspirovaný bezmála sedmdesát let starými spisy. Připadá ti to normální?“

„Ne,“ neochotně připustil John.

„Sám jsi sem přivolal člověka pokládaného za psychotronika. Vlastně hned dva takové lidi. Udělals to z přesvědčení, že by nám mohli pomoci. A ještě předtím jsi požádal o pomoc mě. Nepožádals o policejního kreslíře. Chtěls někoho s... intuicí. S paranormální intuicí.“ Na rtech se jí opět objevil trpký úsměv. „Hernajz, John, od prvopočátku jsi věděl, že na tomhle případu není nic normálního.“

John se nad jejími slovy zamyslel, a když začala nalévat kávu, musel jí přiznat pravdu. I on měl intuici, avšak pouze co se týkalo výběru nejvhodnějších spolupracovníků. To právě byl jeden z důvodů jeho úspěchu v podnikání. Proč by totéž nemohlo platit, i co se tohoto případu týkalo?

„Souhlasím,“ řekl, když před něj postavila šálek s kouřící kávou.

„Jsi ochotný jít ještě o krok dál? Jsi schopný uznat, že mezi nebem a zemí se vyskytují záležitosti rozumem nepochopitelné, a hledat pravdu neobvyklými způsoby?“

„Nevím,“ odpověděl upřímně. „Jsem ale ochotný zkusit to, ačkoli pochybuji o smysluplnosti toho pokusu.“

Maggie, třebaže už rozhodnutá obraz mu ukázat, chtěla být opatrná. Upila kávy, chvíli sledovala Johna, jak si do své přilévá mléko, a pak řekla: „Asi mi to musí stačit...“

„Doufám.“

Přikývla, nato se zhluboka nadechla a začala oklikou: „Mám bratra, přesněji nevlastního bratra. Měli jsme společnou jen matku. Je psychotronik jako Quentin. Pomohl mi pochopit některé mé zvláštnosti. Instinkty... Sny. Pocity a obrazy palčivě živé.“

„Jaké obrazy?“

Maggie zaváhala, pak zavrtěla hlavou. „To je... Ještě se k nim vrátím. Teď chci mluvit o něčem jiném. Oba jsme po matce zdědili

umělecký talent, ne ale téže kvality. Beau zdědil její genialitu, zatímco já... Já právě tolik nadání, kolik potřebuji k svému poslání.“

„A to obnáší co?“

„Malování zla.“

Zkoumavě se na ni zahleděl. „Andy tvrdí, že kdybys chtěla, uživila by ses jako malířka. Máš prý talentu na rozdávání. Podle Christinina portrétu, co jsi mi dala, s ním můžu jediné souhlasit,“ podotkl.

„Kdybch na sobě víc zapracovala, mohla bych být malířka,“ odpověděla a lhostejně pokrčila rameny. „To, co potřebuji udělat, vyžaduje ne ani tolik nadání, jako spíš intuici,“ vysvětlila.

„Míníš tím svou schopnost empatie?“

„Ano.“

Zamračil se, vzpomněl si totiž na jí prožívanou hrůzu, což viděl na vlastní oči. „Musíš tak hrozně trpět, abys byla schopná zobrazit tvář zla?“

Maggie odpověděla po chvíli otálení: „Jinak bych ji zobrazit nedokázala. Nikdo by to nedokázal. Na některé věci prostě nestačí mít dostatek vědomostí či představivosti. Zlo musíš cítit na vlastní kůži, osobně, jinak je nikdy nepoznáš.“

„Platí to pouze pro zlo?“ zeptal se.

„Především pro zlo,“ odpověděla pochmurně.

„Čili... ty hledáš tvář zla?“

Hořce se zasmála. „Znovu a znovu. I zlo ale má různé úrovně, tak jako všechno ostatní. Menší zlo má tvář vraha, co chladnokrevně zastrelí strážného v bance, aby se dostal k penězům. Nebo muž, co denně tluče a znásilňuje svou ženu z přesvědčení, že má na to právo. Nebo šilená žena, která otráví vlastní dítě v touze po publicitě. Pastor zneužívající ministranty, kteří k němu přicházejí s důvěřivou duší. Zdravotní sestra, která vraždí své pacienty z přesvědčení, že náklady vynaložené na jejich léčbu by lépe byly využity jinde.“

„Menší zlo? Maggie, s tímhle vším ses setkala za předchozích vyšetřování?“

„Ano.“

Ani představit si nedovedl, čím musela projít. Chápal však už, co znamená prožít zlo na vlastní kůži. I kdyby byl nejnadanější z

umělců zeměkoule, nedovedl by zlo namalovat. Ani ten na světě nejinteligentnější mozek s tou nejživější představivostí nebyl s to proniknout do některých jevů natolik, aby je pochopil, protože byly mimo lidské chápání, mimo jeho schopnost představit si nepředstavitelné.

Některé věci člověk musí procítit na vlastní kůži, aby je pochopil, uvědomil si nezvratnou pravdu.

Pohlédl přes pult do jejího klidného obličeje s hlubokýma očima. Konečně věděl, proč má soucit a vcítění přímo vryté do svých pravidelných, byť ne dokonalých rysů. Dovedla vnímat to nejhorší, čeho jsou lidé schopni. A vnímanému rozuměla způsobem, jemuž se on nikdy nemohl nejen naučit, ale ani ho pochopit.

Notně dlouho trvalo, než dokázal znovu promluvit: „Když tohle je *menší zlo*, co je potom větší?“

„Zlo, které nikdy neumírá. Zlo nesmrtelné.“

John nechápavě zavrtěl hlavou. „Nerozumím. Všechno živé dříve nebo později umírá,“ namítl.

Maggie chvíli mlčky bojovala sama se sebou, než promluvila: „Jestliže vyjdeme z předpokladu, že univerzum – tedy vesmír – existuje na základě rovnováhy, pak zlo je zápornou silou, protějškem dobra coby síly kladné, která je vyvažuje. Co se stane, když některá z kladných sil v určitém čase a na určitém místě nesplní, k čemu byla předurčená? Naruší se stabilita, rovnováha univerza. Chvilé zaváhání, a zlo už nemá svůj kladný protipól, jímž je vyvažováno. Nic mu už nebrání bujet, sílit a rozpínat se.“

„Dokdy?“

„Do dosažení meze, za níž už ho nezničí ani smrt.“

„Přestože tělo umírá, záporná energie v něm obsažená existuje dál? Tohle tím míníš?“

„Ano. Zlo přežije a jako cizopasník si najde jiného hostitele, v němž opět nabude hmotné podoby. Tak může dál ničit. Stává se zlem věčně živým. Jenže univerzum se snaží znovu nastolit rovnováhu, která je jeho přirozeným stavem. Proto neustále obrozuje i kladnou sílu, jejímž úkolem je negovat zlo, což na počátku cyklu neučinila, a pak už bylo pozdě.“

„Mluvíš o reinkarnaci?“ opatrně se zeptal John.

Maggie pokrčila rameny, nespouštějíc z něj zrak. „Mluvím o rovnováze. Záporná síla musí být vyvážená kladnou, aby se zachoval, či v tomto případě obnovil rovnovážný stav univerza. Je na to i vědecké vysvětlení. Každá akce přece zákonitě vyvolává reakci.“

John přikývl. „To zní logicky. Jenže teď mluvíme o nesmrtelném zlu.“

„Ano.“

„O věčném zlu. Ted' maluješ *větší zlo*? Zlo, které neumírá?“ Upřímně doufal, že z jeho hlasu není slyšet, jak silně o tom pochybuje, žel marně. Tohle bylo mnohem víc, než chtěl a byl ochotný akceptovat.

Maggie na něj dlouho mlčky hleděla, pak postavila šálek na pult. „Tvář věčného zla ti ukázat nemůžu, protože sama jsem ji ještě neviděla. Můžu ti ale ukázat... výsledek jeho působení.“

Uvědomil si, že právě proto ho sem přivedla. „Dobrá.“

Obešla pult a pokynula mu, aby ji následoval do ateliéru.

Byla to prostorná místnost, důmyslně pořízená přestavbou původního vnitřku domu, vyhlížející jak obvykle vyhlíží většina malířských ateliérů. Nacházel se tady velký pracovní stůl s malířskými potřebami a jednu stěnu lemovala řada polic s různými rekvizitami a materiály. Na zemi stály koše se svinutými plátny rozmanitých velikostí a o stěnu se opíral větší počet dokončených maleb – všechny rubem do místnosti, takže neviděl, co znázorňují. Jen na stojanu uprostřed místnosti byl vystavený jeden obraz.

Maggie ho nevarovala, proto šok způsobený pohledem na plátno byl mrazivě krutý, přímo fyzický.

„Kristepane!“ vyhrkl ochraptěle.

„Kéž bych ho mohla zničit!“ Opřela se o pracovní stůl, pažemi si objala hrud', jako kdyby jí byla zima, a bolestně se zahleděla na obraz. „Chtěla bych ho zničit, jenže ironií osudu je to ten nejlepší obraz, jaký jsem kdy namalovala. Zřejmě mám příliš mnoho uměleckých genů na to, abych byla schopná zničit své nejlepší dílo, přestože nahání strach a hrůzu.“

Násilím odtrhl zrak od obrazu, stočil ho na Maggie. pak přistoupil k plátnu, aby si je mohl lépe prohlédnout.

Maggie měla pravdu. Šla z něj hrůza. I v tom však měla pravdu, že po formální stránce byl obraz dokonalý. Čísela z něj tak nespoutaná dravost, jakou ještě nikdy v žádném díle neviděl. Nechtělo se mu věřit, že něco tak monumentálního se zrodilo z křehké Maggie s duší schopnou hluboce procíťovat bolest jiných.

Aby se odpoutal od svých myšlenek, zaměřil pozornost na mrtvou ženu na plátně, taktak přemáhaje nevolnost.

„Proto jsem věděla, že je mrtvá,“ promluvila Maggie. „Nechápal to, vid’? Teď už chápeš. Věděla jsem to, protože jsem namalovala tenhle obraz... Včera večer.“

John se na ni ohlédl a zeptal se: „Kdo je to, Maggie?“

„Samantha Mitchellová přece. Nikdy jsem ji neviděla, takže jak jsem ji mohla namalovat, kdyby to nebyla pravda?“

Znovu si prohlížel obraz, tentokrát ještě pozorněji než poprvé, a pak se otočil k Maggie. „To není ona.“

„Cože?“

„Viděl jsem její fotografii. Byla v spisu. Samantha Mitchellová vypadá jinak než tahle žena. Má krátké rezavé vlasy, pihy a nos nahoru.“

Vyjeveně na něj zírala. „Když to není ona, kdo tedy to proboha je?“

„Netuším, ale měli bychom to urychleně zjistit.“

Než Jennifer dorazila do útulku charitativního spolku *Fellowship Rescue*, setmělo se. Jelikož hrozila studená deštivá noc, lidé v nouzi už zabrali téměř polovinu lůžek. Jennifer stačilo jediné nahlédnutí do každé ze dvou velkých místností – jedné pro muže, druhé pro ženy – a bylo jí jasné, že ji čeká tvrdý oříšek.

Lůžka zabírala prostor místností ode zdi ke zdi, lidmi se tady jen hemžilo, a ona měla k dispozici pouze mlhavý popis hledaného. Proto uznala za moudřejší sehnat někoho, kdo útulek řídil.

Překvapivě mladou a klidnou ředitelku dobročinného útulku Nancy Frasierovou zastihla právě vycházet z jedné dveří v patře s náručí dek.

Krátkozrace přimhouřila oči na její policejní odznak, vyslechla, co od ní žádá, a zamračila se. „David Robson? To jméno mi nic

neříká, jenže spousta našich klientů nám své jméno ani neuvede, zejména když tady přespí jen občas. Říkáte, že byl před pár dny zatčený?“

„Ano. Zadržený pro rušení veřejného pořádku. O nic závažného ale nešlo. Do čtyřiaadvaceti hodin byl venku.“ Nato ředitelce poskytla popis, jenž měla k dispozici.

„A vy se ho snažíte najít kvůli...“

„Kvůli tomu, že byl možná svědkem zločinu nebo viděl něco, co by nám mohlo pomoci při vyšetřování,“ odvětila Jennifer.

„Ráda bych vám pomohla, jenže nejsem s to říct, jestli jsem ho někdy viděla. Jméno ani popis mi nic neříkají. Přirozeně můžete se poptat zdejších zaměstnanců, případně i našich klientů, byla bych ale ráda, kdybyste nerušila ty, co už ulehli k spánku.“

„Rozumím,“ zaševelila Jennifer.

„Ještě vás pokládám za nutné upozornit, že denně se tady několik lidí obmění, čili pokud ho nenajdete dnes, možná by stálo za to vrátit se za den dva.“

„Díky za radu,“ odpověděla Jennifer, potajmu doufajíc, že nebude třeba.

Po vyslechnutí asi deseti lidí, z nichž žádný neměl ponětí o existenci nějakého Davida Robsona, a tří dalších, nejistých si dokonce i tím, kdo jsou oni sami, měla všeho po krk.

Nechala ředitelce svou vizitku a poprosila ji: „Je to málo pravděpodobné, ale ocenila bych, kdybyste mi zavolala, jestliže přece jen zaslechnete jeho jméno.“

Ředitelka se s vizitkou v ruce zamračila a vyhrkla: „Nejde doufám o toho *Oslepovače*? Víím, že nedaleko odtud byla nalezena jedna z jeho obětí.“

Jennifer přikývla a odpověděla: „Ano, jde přesně o něj, a David Robson by o tom mohl něco vědět. Možná jde o falešnou stopu, ale prověříme každou.“

Ředitelka hodila hlavou k ženské místnosti. „Už několik týdnů k nám chodí skoro dvojnásobek žen než předtím. Hrozně se bojí. Dokonce i muži jsou z toho nervózní. Poptám se jich. Někteří klienti mi povědí, co by policii nikdy neprozradili. Pokud o tom člověku něco zjistím, hned vám dám vědět.“

„Děkuji.“ Jennifer vyšla ven. Jako vždycky všude, i teď tady ji deprimovali ubožáci pozbyli střechy nad hlavou, rodinného zázemí, někteří i rozumu. Většina jich si od života určitě zasloužila víc než jen úzkou postel v místnosti plné neznámých spolunocležníků.

Odemkla auto a pohledem zabloudila k hloučku vousáčů ve vyřazených maskáčích, kteří pokuřovali přede dveřmi útulku. Když jeden z nich zvedl z chodníku nedopalek a bez okolků ho vložil mezi rty, zašklebila se odporem.

A okamžik nato si uvědomila, že si tře zátylek. Zaskočil ji nenadálý nepříjemný pocit ohrožení. Co nejnenápadněji, s pouze přirozeně nutným pootáčením hlavy pozorně zrakem propátrala okolí ve snaze zjistit, co jí tak vyburcovalo smysly.

Lidí mnoho neviděla, a všichni se nacházeli před útulkem. Foukal vlhký studený vítr, na chodníku naproti přes ulici vířil smetí a hlasitě lomozil některou z uvolněných dopravních značek.

To bylo vše, co viděla. Nic z toho nevysvětlovalo onen nepříjemný pocit.

„Už se lekáš i vlastního stínu, Seatonová,“ pokárala samu sebe šeptem. „Vzpamatuj se!“

Nasedla do auta, ihned se v něm zamkla a chvíli zůstala nehybně sedět. Byla unavená a sklíčená. Myšlenkami zabloudila k Terrymu. Pohlédla na hodinky, krátce váhala, pak nastartovala a rozjela se ke své policejní stanici.

Později bude mít čas myslet na Terryho.

„Podle vašeho popisu to vypadá na Taru Jamesonovou,“ prohlásil Andy do mobilu po vyslechnutí Johnova popisu namalované ženy. „Ta podle fotografie, kterou máme, působí velice křehkým, až dětským dojmem. Má dlouhé rovné tmavé vlasy, trochu šikmé tmavé oči, vystouplé lícní kosti a něžné rty.“

„Jste v jejím bytě?“ zeptal se John.

„Ano.“

„Jak to vypadá?“

„Hoši z labáku našli v prádelní šachtě několik lidských vlasů, takže jste měli pravdu v tom, že ji do suterénu dostal šachtou. Zdola ji pak pravděpodobně vyvezl služebním východem, i když měl být

bezpečně uzamčený. Zámek není vylomený, ale otvíral ho někdo, kdo se v tom náramně dobře vyznal. Pořád ještě nevíme, jak oblafl bezpečnostní kamery. Mí lidé zkoumají nahrávky z posledních dnů a prověřují elektroniku. Zámek dveří jejího bytu je neporušený a alarm někdo vyřadil kódem. Zatím vše poukazuje na našeho psychopata.“

„Nevypátrali jste, kdo poslal Mitchellovi žádost o výkupné?“

„Ještě ne,“ odpověděl Andy a tlumeněji dodal: „Takže jestli na něco přijdou vaši přátelé z FBI, hned mi to oznamte.“

„Samozřejmě.“ odvětil John.

Jakmile schoval mobil do kapsy, Maggie se ho klidným hlasem zeptala: „Ta žena na mém obraze je Tara Jamesonová?“

Obrátil se k ní. „Podle Andyho to vypadá na ni.“

Zhluboka nabrala dech, pohlédla na něj a vydechla: „Myslela jsem, že je to Samantha.“

„Ona to určitě není. I teď, když tohle víš, si myslíš, že Samantha už nežije?“

„Nemyslím, vím to,“ odpověděla bez zaváhání.

Marně se snažil pochopit, kde bere tu jistotu, přesto ho napadlo, zda alespoň část toho, co Maggie tvrdí, není způsobeno mentální zátěží, kterou u ní předpovídali Quentin s Kendrou. Co když trpěla až příliš?

„Nepřeskakuje mi, John,“ řekla tiše. Když na ni překvapeně pohlédl, pousmála se. „Ne, nečtu ti myšlenky. Mám ale oči, tedy vidím, že si o mě děláš starost. Nemusíš. Jsem v pořádku.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Jsem unavená a vynervovaná, to nepopírám, ale jinak mi nic není.“

„A co ten obraz? Jak jsi mohla namalovat něco, co v té chvíli ještě nebylo?“

Opět se zhluboka nadechla a pozvolna vydechujíc, odpověděla: „Nevím. Sama tomu nerozumím. Jedině to vím, že jestli jí ještě neublížil, tak ublíží. Pokud ho nezastavíme.“

„Takže do budoucnosti nevidíš?“

„Ne, nevidím.“ Přiměla se usmát. „Ptala jsem se tě, jestli jsi schopný akceptovat neobvyklé věci a hledat pravdu neobvyklými metodami.“

„Jistě, jenže tohle?! Mluvíš o věčném zlu, o rovnováze univerza, kterou je nutno obnovit, a pak mi ukážeš obraz zohavené ženy namalovaný dřív, než byla unesena. Já nevím, Maggie. Prostě nevím, co si mám o tom všem myslet.“

Maggie mlčela. Rozuměla jeho pochybnostem.

„A koneckonců i o tvém spojení s tím. Když tedy nevidíš do budoucnosti a tvé psychotronické schopnosti jsou... řekněme omezené, jak si můžeš být tak jistá, že ten psychopat je nositelem věčného zla? Cítíš to?“

„Ano. Cítila jsem to už předtím.“

„Kdy?“

Chvilí přemítala, má-li vůbec nějakou šanci, že jí John uvěří, až mu tohle poví. „V třicátém čtvrtém.“

John dlouho mlčel, pak prohlásil: „Začínám litovat, že nemáš doma kromě kávy i něco silnějšího.“

„I já,“ špitla.

John zvolna vydechl a zeptal se: „Chceš říct, že žila i tenkrát? Snažíš se mi naznačit, že jsi byla jiná osoba a žila jiným životem?“

„Přesně tak,“ přitakala Maggie.

„I tehdy jsi cítila tohle věčné zlo?“

„Ubližoval ženám stejně jako dnes. To vím bezpečně. Když nám Andy ukázal portréty žen usmrčených v tom roce, hned mi to bylo jasné. Není žádný imitátor, napodobovač *modu operandi* někoho jiného. Je to on sám!“

„Protože jsi to cítila?“

Po přikývnutí Maggie vysvětlovala: „Nevím nic, co by mohlo popostrčit vyšetřování kupředu, najít ho a zastavit. Nevím, ani jak vypadá, ani jak se dnes jmenuje. Nevím dokonce ani to, proč si vybírá stejné ženy jako kdysi. Víím jen, že zlo, jehož je hostitelem, žije už velice dlouho... A mou vinou,“ dodala po odmlce. „Cože?!“ vybuchl John.

„Přirozený stav rovnováhy... vzpomínáš? Kladná síla musí vyvažovat zápornou. Nevím jak, ale měla jsem ho tehdy zastavit. V počátcích, kdy zlo ještě nenarostlo do současných obudných rozměrů, jsem měla šanci zkrotit ho, zastavit, zničit nebo aspoň

nasměrovat jinam. Nevím přesně, co jsem měla udělat. Nepamatuji si to. Jenom to cítím.“

„A co když to cítíš mylně?“

„Ne.“

„Jak si tím můžeš být tak jistá? Vždyť co říkáš, je... absurdní. I to je slabý výraz. Nepodařilo se ti zastavit vraha v minulém životě, a proto zlo obludně narostlo?“

„Ano, obludně narostlo, dá se ale nad nim zvítězit. Jenom zatím to nikdo nesvedl – v tom je háček.“

„A to teď máš udělat ty?“

Maggie znovu přikývla. „Vnímám to jako své poslání, když jsem selhala v minulosti. Nepostoupím dál, dokud nenapravím, co jsem pokazila. Mám silný pocit, že tohle je má poslední příležitost. Jsem přesvědčená, že každý člověk má omezený počet příležitostí napravit své chyby z minulosti a poučit se. Nevím. Jestli selžu i tentokrát, tuhle příležitost může dostat někdo jiný a já se budu muset vrátit, abych napravila své chyby nějakým jiným způsobem. Prostě... Prostě vím, že tentokrát leží odpovědnost čistě na mně. Musím ho porazit!“ zakončila rozhodně.

„Je to tvá karma?“

„Jestli to bude pro tebe pochopitelnější, můžeš to tak nazvat. Anebo jednoduše můj osud. Jsem s tím člověkem-nositel zla silně propojená. Něčím z minulosti. Stoprocentně vím, že když se jednou dotkneš zla – teď myslím opravdový, tělesný dotek – navždycky tě to změní. Svým způsobem s ním prolneš natolik, že se stane neoddělitelnou součástí tebe.“

„V tobě není žádné zlo,“ namítl.

„Ale je. Ne zrovna moje, ale i já je nosím v sobě. Ten obraz je toho jasným důkazem. Nosím je hluboko v své duši.“

John konečně pochopil. „Proto to děláš? Proto se obklopuješ obětmi a prožíváš s nimi všechny jejich trýzně. Je to pro tebe něco jako pokání?“

Maggie se poprvé vyhnula jeho pohledu. „Zpočátku ne. Vždycky mě ale přitahovala lidská bolest. Kdykoli jsem mohla pomoci trpícímu, pokaždé jsem cítila jakousi úlevu. Jak plynula léta, postupně jsem si uvědomovala, že se snažím dát něco do pořádku,

jako kdybych chtěla napravit nějakou svou chybu z minulosti. Dlouho jsem nevěděla, oč konkrétně jde. Pravda mě poprvé trkla až po zločinu na Lauře Hughesové.“

„Pravda?“ John už nedokázal nečinně sedět. Vstal a začal chodit místností sem a tam.

„Vím, zní to neuvěřitelně,“ hlesla Maggie.

„Slabý výraz,“ procedil.

„Johne, věř mi! Kéž bych se mýlila! Kéž by šlo jen o nějakého psychopata, co nadobro zešlel. Bylo by to pro všechny pochopitelnější i přijatelnější. Bohužel jde o jiné. I předtím šlo o jiné.“

„Božemůj, Maggie!“

„Je mi líto, ale musel ses ode mě dozvědět pravdu.“

Prudce se k ní obrátil, probodl ji pohledem a uhodil na ni: „Takže teď se od tebe dozvím pravdu i o Christine?“

Zaskočil ji, přímo vylekal. „Jak jsi...“

„Nemusím oplývat výjimečnými schopnostmi, abych věděl, že o její smrti víš víc, než jsi řekla. Proč bych tě tím jinak vytrvale otravoval? Takže, Maggie – co víš o její smrti?“

Než se zmohla na odpověď, zazvonil Johnovi mobil, a přesto se jí ani špetku neulevilo. Věděla, že John se tentokrát už nenechá odradit.

„Prosím?“ ozval se. Chvilí mlčky poslouchal, pak popošel k poznámkovému bloku ležícímu u telefonního přístroje a něco do něj načmáral. „V pořádku. Ano, mám to. Hned to oznámím Andymu. Neprovedte žádnou hloupost, jasné?“ Znovu chvilí mlčky poslouchal, pak řekl: „Poslechni Kendru a drž se stranou, jo? Andy se svými lidmi se sami postarají... Ovšem že to udělám.“

Jen ukončil hovor, zeptala se ho Maggie: „Pochopila jsem správně, že Quentin s Kendrou zjistili, kdo poslal tu žádost o výkupné?“

„Mají jméno i adresu.“ Zavolal Andymu na mobil a stručně mu vysvětlil, oč jde. „Quentin tvrdí, že ta informace je absolutně spolehlivá,“ ujišťoval Andyho. „Brady Oliver buď ví, kde je Samantha Mitchellová, nebo zná někoho, kdo to ví. Zatím není jasné, jestli žije, nebo je mrtvá... Ano... Ne, jsem u Maggie. Ještě chvíli

pobudu, ale kdybych tu už nebyl, zavolejte mi na mobil.“ Pozorně poslouchal, co mu Andy povídá, pak odpověděl: „Ano. Povím jí to.“ Nato sklapl kryt mobilu.

„Co mi máš povědět?“ zajímalo Maggie.

„Prý právě volal Jennifer, jestli tam nemá nějaký vzkaz, a ona mu řekla, že volala Hollis Templetonová. Chce s tebou co nejdřív mluvit.“

„Neřekla proč?“

„Ne. Jen že musí nutně mluvit s tebou.“

Maggie pohlédla na hodinky. „Než se tam dostanu, bude po návštěvních hodinách.“

„Andy povídal, že to v nemocnici zařídil, takže tam můžeš přijet, kdy se ti to bude hodit. Jestli ale jsi příliš unavená, určitě to počká do zítřka.“

O tom Maggie zrovna přesvědčená nebyla. „Kdyby to nebylo důležité, nevolala by. Raději tam zajedu hned.“

„Odvezu tě.“

Kapitola třináctá

Scottovi a Jennifer trvalo necelou hodinu nalézt Bradyho Olivera na udané adrese a předvést ho k výslechu. Ukázalo se, že je to drobný podvodník, chtivý většího sousta, než byl schopný strávit. Sesypal se dřív, než na něj Andy vyrukoval s možnými zákonnými následky fingovaného únosu.

„Já jsem ji neunesl, přísahám! Jenom jsem ji našel, tak proč bych na tom nemohl trhnout pár šupů? Jejímu starému zaručeně chybět nebudou a jí samé už to může být lautr jedno.“

Andy ho probodával vražedným pohledem, zatímco přemítal, jak krutý je dnes svět. Až mu z toho naskakovala husí kůže. Pokud ten grázlík mluvil pravdu, byla Samantha Mitchellová po smrti.

„Kde je. Brady?“

Bradyho krví podlité oči nervózně těkaly z místa na místo. „Nejprve musí být jasno ohledně toho únosu. Já ji neunesl. Jenom našel,“ zopakoval.

Andy se k němu naklonil a nebezpečně tiše ho varoval: „Tak teď mě hezky poslouchej. Brady! Co kdybych sem zavolal manžela Samanthy Mitchellové, abyste se seznámili? Můžeš to místo mně vysvětlovat jemu.“

„Proboha, jenom to ne!“ vykřikl zadržený.

„Tak kde je?“

„Chtěl jsem jenom...“

„Kde je?“

„Chci jenom...“

Andy výhruzně vstal.

„Dobrá, dobrá! Kousek od mého bytu stojí starý napůl rozpadlý barák. Město ho chtělo dát zbourat, ale asi se na to nenašly prachy či co. Byl jsem v něm párkrát hledat něco, co by se dalo střelit.“ Zmlkl a pak konečně s nešťastně protaženým obličejem vysypal adresu. „Leži vzadu v přízemí.“

„Mrtvá?“

„Jo. Ale já jsem ji nezabil, přísahám!“

Na Andyho rázem padla hrozná únava. „Mí lidé se tam zajedou podívat,“ řekl. „Ty do jejich návratu zůstaneš u nás.“

„Chci advokáta!“ zakňoural Brady.

„Nejsi z ničeho obviněný. Aspoň prozatím.“

„Tak potom mi postačí kola.“

Andy beze slova opustil vyšetřovací místnost, než mohl podlehnout nutkání zbavit lidský genofond jednoho primitiva, jehož případné potomstvo by mohlo být dědičně obdobně omezené.

Sotva za sebou zavřel dveře, z vedlejší místnosti vyšla Jennifer. „Všechno jsme slyšeli, Andy. Scott svolává lidi a zajišťuje techniky a labák. Opravdu ji ten kretén jenom našel?“

Andy přikývl. „Kdyby ji byl zabil, zalezl by někam co nejlouběji a ani necekl. A tady by otevřel klapačku, jediné aby si vyžádal advokáta. Věří, že se mu nemůže nic stát, protože ji jenom našel. Idiot.“

„Takže je mrtvá?“

„Ano, mrtvá. Jedu tam. Ty a Scott můžete jet se mnou,“ navrhl.

Z místnosti pro detektivy se na zavolání vyrojili ostatní a všichni společně vyrazili k vozům. Když Andy užuž nastupoval do svého auta, všiml si Jennifer. Zůstala stát a zamračeně se rozhlížela na všechny strany. Něco se jí očividně nezdálo.

„Co se děje?“ zeptal se jí.

„Neslyšels nic?“

„Slyším toho spoustu. Auta, hlasy, klaksony.“

Jennifer zavrtěla hlavou a popošla ke dveřím auta. Pořád se mračila. „Ne. Myslím něco kromě toho.“

„Ani já jsem neslyšel nic neobvyklého, Jenn,“ přidal se Scott. „Co to mělo být za zvuk?“

„Jako... Odpřísáhla bych, že mě někdo oslovil. No nic. Zřejmě se mi to jenom zdálo.“ Zachvěla se a nasedla.

Andy ještě chvíli rejdl pozornýma očima po okolí, nic podezřelého však nepostřehl ani nezaslechl. Nicméně nebral neklid Jennifer na lehkou váhu už jen z toho důvodu, že tuhle se někdo potajmu dostal do jejího zamčeného auta.

Naposled se rozhlédl a nasedl do vozu s předsevzetím urychleně zařadit vyšší bezpečnost okolí policejní budovy. Než však dojeli k udané barabizně, pustil to z hlavy.

Jelikož nechtěl zničit případné stopy, poručil celou parcelu uzavřít, aby ji mohli důkladně pročesat odborníci na zajišťování stop. Do domu vešel pouze se Scottem a Jennifer.

Ve světle svítilen uviděli špinavý vnitřek ve značném stupni chátrání. Musel být vydrancovaný už dávno. Stará ztrouchnivělá podlažní prkna jim vrzala pod nohama a po několika krocích zaslechli šramot.

„Co je to sakra?“ podrážděně vykřikl Scott. Za zaklení se neomluvil.

„Potkani.“ vysvětlil Andy. „Vy dva se držte za mnou. Nejprve nakoukneme do místnosti, kde ji Brady údajně našel.“

„Potkani?“ bezděky opakoval Scott a vtom se mu rozbřeslo. „Jestli tady ta žena leží déle –“

„Radši na to nemysli,“ rozčileně mu skočila do řeči Jennifer.

Andy se zarazil, chvíli zvažoval, neměl-li ty dva raději dovnitř nebrat. Oba už sice nejednou byli na místech vraždy, do tohoto případu se však vkládali víc než ostatní. Nakonec si řekl, že i tohle patří k práci policisty, a obezřetně vykročil jako první chodbou.

Byla dlouhá a zavedla je do zadní části domu s půltuctem místností bez dveří, po nichž zbyly jen rámy. Andyho mimoděk napadlo, že jen zázrakem se dům už dávno sám od sebe nezřítíl. Zůstával stát, svítil do místností, až zbývala poslední po levé straně.

V ovzduší byl jednoznačný pach krve.

Nemusel vejít dál než krok od prahu. Okamžitě ji uviděl.

„Kristepane!“ stísněně vydechl Scott.

Andy neřekl nic. Slyšel Jennifer za svými zády tlumeně vyjeknout a dokonale věděl, co ti dva cítí. Sám na tom nebyl líp. Přemáhala ho hrůza, odpor, bolest a bezmezný smutek.

Samantha Mitchellová ležela s roztaženými rukama i nohama na staré matraci v koutě. Její nahé tělo bylo samá modřina. Chyběly jí oči a krk měla podříznutý od ucha k uchu.

Daleko nejstrašnější však byl široce zející otvor v místě jejího podbřišku a schoulené tělíčko mrtvého dítěte mezi jejími stehny.

„Od první chvíle, jen jsme se seznámily, vzniklo mezi Christine a mnou zvláštní pouto,“ začala vyprávět Maggie. „Možná vlivem

skutečnosti, že jako první z obětí přežila. Nevím. Ať už vzniklo vlivem čehokoli, obě jsme je cítily. Byly jsme si okamžitě velice blízké.“

„Když jsem ji přišel navštívit, řekla mi tvé jméno,“ vzpomínal John, zahleděný na cestu před sebou. „Nic moc mi o tobě nepověděla, jen že pracuješ pro policii a bylas k ní hrozně milá. To byl jeden z důvodů, proč jsem se ptal Andyho na tebe. Vzpomněl jsem si, že jsem tě viděl i na jejím pohřbu.“

Maggie to překvapilo. Na pohřbu totiž velice dbala, aby si jí nikdo nevšiml. „Netušila jsem, že sis mě všiml,“ přiznala se.

„Jenom jsem tě na chvíličku zahlédl, těsně před koncem obřadu. Nevěděl jsem, kdo jsi, dokud jsem tě minulý týden nespátřil ve vyšetřovací místnosti.“ Raději pomlčel, že na něj zapůsobila tak silně, že se na ni okamžitě rozpomněl.

„Nestrávila jsem s Christine mnoho času,“ pokračovala. „Několikrát jsem ji navštívila v nemocnici a po jejím propuštění ještě třikrát nebo čtyřikrát u ní doma. Většinu sil vynakládala na zotavení a přípravu na další operace, které ji čekaly.“

John po ní zašilhal, v chabém světle pouličních lamp jí však neviděl dobře do obličeje. „Chtěla jít na plastickou operaci?“

„Ano. Brala svůj úděl realisticky. Byla si vědomá, že jí už nikdo nemůže vrátit dřívější podobu. Chtěla pouze, aby její kyselinou znetvořený obličej vypadal jakž takž přijatelně. Doslova mi řekla, že nechce, aby se jí na ulici lekaly děti.“

John po chvíli mlčení prohlásil: „To je pro mě další důkaz. Důkaz, proč si myslím, že nespáchala sebevraždu. Chtěla žít, Maggie. Vím to. Chtěla se zotavit a žít dál. Byla velice silná osobnost.“

„To je pravda. Byla mnohem silnější, než si myslíš.“

„Co tím chceš říct?“

Maggie se zhluboka nadechla k pokračování: „Po propuštění z nemocnice si dala k tomu geniálnímu počítačovému programu vytvořenému jejím manželem doinstalovat hlasové ovládání a předčítání textů, když si je sama nemohla číst z monitoru.“

„Ano. Nechtěla trpět úplnou odřezaností od světa, když ještě nebyla schopná ukázat se na veřejnosti. Naznačuješ snad, že počítač používala k pátrání?“

„Nemělo by tě to překvapovat,“ odpověděla. „Byla to přece tvá sestra. Potřebovala najít odpovědi na své otázky.“

„Čili na vlastní pěst pátrala po muži, který ji zohavil a znásilnil?“

„Měla všechny dostupné informace o Lauře Hughesové a svůj případ přirozeně znala lépe než kdokoli jiný. Byla přesvědčená, že existuje něco, co je dvě spojuje. My všichni ostatní jsme byli podle ní zavalení spoustou podružných detailů, proto nám unikala podstata.“

„A ona si myslela, že ji objeví? Navzdory tomu, že byla slepá a uvězněná ve svém bytě, věřila, že přijde na něco, co vám uniklo?“

„Celé dny o všem znovu a znovu přemítala, ničím jiným se totiž ani zaměstnat nemohla.“ Maggie vzdychla a pokračovala: „Věř mi, kdybych jen špetku tušila, že tím, co se chystá udělat, se vystaví nebezpečí...“

John náhle zabočil k chodníku, zastavil, otočil se čelem k Maggie, probodl ji očima a ostře se zeptal: „Tak spáchala Christine sebevraždu, nebo ne?“

„Ne.“

„Ne? Proč jsi mi to neřekla už dřív? Kristepane, proč jsi to nikomu neřekla...“

„Protože pro to nemám žádný důkaz,“ odpověděla klidně. „Všechny důkazy nalezené v jejím bytě bez výjimky ukazují na sebevraždu. Andy se svými lidmi to tam pročesali doslova centimetr po centimetru, to přece víš. Dokonce dvakrát, protože jsem je o to požádala. I ty sám jsi prošel její soubory v počítači. Našels něco?“

„Ne,“ přiznal. „Tedy nic zvláštního nebo překvapivého. Nebylo tam nic o vyšetřování jejího případu ani o první oběti. Neobjevil jsem jedinou známku, že by pátrala sama.“

„Totéž tvrdil Andy. Na jeho příkaz to prověřoval i počítačový expert, ani on však nic neobjevil. Pokud tam i nějaké záznamy před její smrtí byly, zmizely beze stopy. Nic neprozrazovalo, že by byl do jejího bytu někdo vnikl. Ani na záznamech bezpečnostních kamer se

neobjevil nikdo, kdo by vcházel do jejího bytu nebo z něj odcházel, dokonce i skutečnost, že dala na ten večer ošetřovatelce volno, poukazuje na sebevraždu. Soudní doktor vyloučil zavinění třetí osobou. Četla jsem tu zprávu právě tak jako ty. Christine podle ní měla nadiktovat do počítače dopis na rozloučenou, přiložit si pistoli k hlavě a stisknout spoušť.“

John se zhluboka syčivě nadechl. „Nevěděl jsem, že má zbraň.“

„Nemusels to vědět. Podle registrace si ji koupila v Los Angeles přede dvěma roky, když po ovdovění byla nucená žít sama. Potřebovala ji k své ochraně. A protože v Seattlu zbraň na její jméno registrovaná nebyla, nikdo z nás o ní nevěděl. Ale nemusíš mít výčitky svědomí. Kdyby tu zbraň nenašel, provedl by to jinak.“

„Jak tohle všechno víš, krucinál? Když veškeré důkazy jasně ukazují na sebevraždu, jak můžeš s tak neochvějnou jistotou tvrdit, že se sama nezabila?“

„Už jsem ti řekla, že mezi námi vzniklo jisté pouto.“ Maggie se odvrátila k oknu ve snaze za každou cenu zachovat klid. „Tu noc, kdy zemřela, jsem se probudila... na její křik. Slyšela jsem ji křičet, cítila její bolest. Trvalo to kratičký okamžik, jako záblesk, ale tak zřetelný, že na něj nikdy nezapomenu. Křičela hrůzou. Bránila se. Nechtěla zemřít. Zbraň přitisknutou na spánek nedržela její ruka.“

Jennifer seděla v zasedačce a procházela spis Davida Robsona, vyžádaný z centrální správy, když dovnitř vešel Andy. Vypadal unaveně.

„Království za hodinu klidu,“ zaskuhral.

„Kdybych mohla, dala bych ti ji,“ ujistila ho. „Jenže sám dobře víš, že do minuty poté, co tě spojovatelky nezastihnou na tvé lince, se rozdrnčí linky tady vzadu.“

„Jo, vím.“ S těžkým povzdechem klesl na židli. „Kolik hodin už jsi tady?“

„Nenárokuji si přesčasy.“

„Kvůli nim se tě neptám.“

Jennifer pokrčila rameny. „Nechtělo se mi domů, tak jsem si řekla, že se raději něčím zaměstnám tady,“ odpověděla.

„Jo? A čím pak?“

Poklepala prstem na spis. „Snažím se sledovat jistou stopu... hledám bezdomovce, který mohl něco vidět.“

Andy tlumeně zavyl. „Kde je Scott?“ chtěl vědět.

„Šel pro pizzu. Oba máme hlad a on potřeboval na chvíli na čerstvý vzduch.“ Zahleděla se na svého nadřízeného. Pod očima měl tmavé kruhy a lícní svaly se mu chvěly napětím. „Maggie se ti ještě neozvala? Myslím po rozmluvě s Hollis Templetonovou.“

„Zatím ne. Ačkoli je klidně možné, že jí ta žena v podstatě nemá co říct.“

„Vážně si to myslíš?“

„Ale ne, sakra!“

„To se mi ulevilo. Jako kdyby se celý náš život smrškl na tenhle jeden jediný případ,“ prohodila.

„Věřu, věru.“ Znovu vzdychl. „Soudní patolog mi slíbil, že obhlídku Samantha Mitchellové urychlí, jak jen to půjde, ale ani on, ani já si nemyslíme, že se dozvíme něco nového. Stačil mu jediný pohled na ni a dospěl ke shodnému závěru s naším – ten chlap jí podřízl krk, když ještě žila, čili vlastně vykrvácela.“

„A to s dítětem... udělal předtím, nebo potom?“

„Podle doktora až pak. Dítě ještě žilo.“

To bylo na Jennifer příliš. „Kristepane!“ vyjekla hrůzou.

„Nemusím snad zdůrazňovat, že veřejnosti to utajíme.“

„Ví to Mitchell?“

„Ne, a kdyby na mně záleželo, nikdy by se to ani dozvědět neměl.“

„Andy, neuniklo nám něco? Neměli jsme udělat něco, nač jsme zapoměli?“ vyhrkla otázku Jennifer.

„O ničem takovém nevím. Netrap se, Jenn. Neměli jsme prakticky žádné důkazy, žádné svědky, kteří by nám poskytl jakýkoli záchytný bod, alespoň do nynějška. Na jedinou stopu, která za něco stojí, jsi nás přivedla ty se Scottem.“

„Úžasná stopa!“ zabručela znechuceně. „Máme pár skic a fotografií obětí ze čtyřiatřicátého, ke kterým se možná dostal i pachatel, ale jediné, co můžeme s jistotou tvrdit, je, že si vybírá ženy, které se jim podobají.“

Než stačil Andy reagovat na její slova, zazvonil telefon. Odevzdaně zvedl sluchátko.

„Ano?“ Chvilí poslouchal nepřítomně zahleděný, jak Jennifer listuje v spisu, pak řekl: „V pořádku. Pověz mu, že jsem už na cestě.“

Složil a Jennifer se ho hned zeptala: „Luke?“

Andy vstával tak ztěžka, že se musel opřít o stůl. „Jo, sakra.“

„Pořád odmítá požádat FBI o pomoc?“

„Odmítal by, i kdyby mu hořelo pod zadkem.“ Znovu si vzdychl. „Podle mého názoru do toho musíme zapojit Johnovy přátele oficiálně. Už jsem rozhodnutý zavolat řediteli sám.“

„Nedělej to,“ varovala ho, kroutíc hlavou. „Oba víme, že Drummond nikdy nezapomíná ani neodpouští. Mohl by sis pěkně zavařit.“

„A co jestli na to zvysoka kašlu?“

Jennifer se usmála. „Ani tak. Pokud sis ještě nevšiml, jsme my dva se Scottem úplně stejného názoru. Souhlasím, že je nevyhnutelné podniknout radikálnější kroky. I bez vyjádření naší cvokařky je mi jasné, že jakmile začal své oběti vraždit, bude den ode dne surovější. Musíme ho zastavit, a to co nejrychleji. Neexistuje nějaká možnost obejítí Drummonda? Nejde ho vynechat, aniž bychom museli položit své hlavy na špalek?“

„Třeba něco vymyslím. Ale tak jako ty nesnáším pocit, že si sami nevíme rady,“ přiznal se. „A... neuvažuje Luke stejně?“ nadškrtl. Zahleděl se na ni. „Hernajz, máš pravdu! Člověk by předpokládal, že se za ty roky naučí volat o pomoc, když ji potřebuje.“

„Počítám, že John by ti s tím dovedl píchnout,“ povzbuzovala ho. „A Magie také, protože říd'a má pro ni slabost. Ti dva do toho půjdou bez váhání, jestli soudí, že tím vzroste naše šance zastavit tu bestii. Nejspíš se drží zpátky jen proto, že by ti neradi šlápli na kuří oko.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Andy.

„Nevím, jestli nám pomohou,“ pokračovala, „ale podle toho, co o nich povídal John, se specializují právě na takovéhle vyvrhele, navíc jsou oba specialisté na profily. Třeba nám povědí něco, nač

bychom nikdy nepřišli. Musíme dát slovo každému, kdo nám má co říct.“

„Máš naprostou pravdu,“ souhlasil Andy. „Nejdřív to zkusí Maggie, protože od ní to ředitel i Drummond spíš přijmou. Uvidíme, jak dopadne.“ Odvrátil se od konferenčního stolu.

Jennifer nechtěla před ním, koneckonců ani sama před sebou, připustit, jak citelně se jí ulevilo. Ne zrovna že by se obávala neschopnosti vlastní či svých kolegů odhalit ono monstrum, zato se obávala, že cena za hledání řešení bez cizí pomoci bude příliš vysoká.

Jelikož došlo k násilí už na šesti ženách, z nichž tři zemřely, už nyní byla příliš vysoká.

Maggie věděla, že nemá význam mluvit s Hollis hned ten večer. Předchozí den byl pro ni nevýslovným utrpením a ani dnešek neměla o mnoho lepší. Rozmluva s Johnem, za níž mu předestřela těžko uvěřitelná tvrzení, ji stála tak nesmírnou odvahu, že si po ní připadala dočista vyčerpaná.

S nepříjemným pocitem zranitelnosti zaklepala na dveře nemocničního pokoje, otevřela je a vešla dovnitř. Jako obvykle našla pacientku sedět v křesle u okna.

Sotva za sebou dveře zavřela, postěžovala si Hollis: „Sestřičky se na mě zlobí. Chtějí, abych ležela. Nechápou, proč se nesvléknu.“

„Proč vlastně?“ Maggie usedla na židli proti křeslu a otevřela skicář na prázdném listu.

„Protože takhle si nepřipadám tak nemohoucí.“ Hollis svírala loketní opěrky křesla, až měla kotníky prstů bílé. „Ta prokletá postel mi leze na nervy.“

„Rozumím. Všechno vám tady leze na nervy. Propustí vás domů, až vám ve čtvrtek sundají obvaz?“

„To mi neprozradili. Prý záleží na výsledku operace. Pokud uvidím, asi mě pustí. Když ne...“

Nemusela dopovědět. Zůstane-li slepá, bude potřebovat pomoc, aby si zvykla na svůj stav, pomoc tím nutnější, že vkládala do operace marnou naději.

Maggie kratičce otálela, než promluvila: „Nevím, jaký máte postoj k takzvaným paranormálním –“

Hollis se překvapivě rozesmála. „Je zábavné tohle od vás slyšet.“

„Proč?“

„Později vám to vysvětlím. Zatím postačí, když vám řeknu, že se před ničím takovým neuzavírám. Proč se ptáte?“

„Protože člověk, kterého znám a jemuž důvěřuji, se vyjádřil, že jestli budete nebo nebudete vidět, záleží jedině na vás. Ten člověk vidí do budoucnosti.“

„To zní záhadně.“ Hlas Hollis zněl neutrálně, nebyla v něm známka ani nevěřičnosti, ani důvěřivosti.

„Já vím. Sama jsem tomu zpočátku nerozuměla, ale čím déle o tom uvažuji, tím víc jsem přesvědčená, že operace sice může být úspěšná, avšak její výsledek závisí na postoji pacienta k ní.“

„Jako že mám v hlavě půjčené oči?“

„Ne půjčené, ale darované,“ opravila ji Maggie.

„Jsou to oči mrtvé ženy.“

„Jsou to oči ženy, která by si jistě přála, aby někdo jiný jimi viděl, až ona tady nebude.“

Hollis zvolna vydechla. „Ano. I já si tohle neustále opakuji. Pořád mě ale trápí, že netuším, co budu cítit, pokud jimi uvidím, a jestli při pohledu do zrcadla nespátřím úplně cizí ženu.“

„Bude to pořád váš obličej. Budete to vy.“

„Určitě ale ne taková, jako když jsem se na sebe dívala do zrcadla vlastníma očima. Hodně jsem se změnila. A když k tomu navíc připočtu cizí oči, jak mám vědět, jsem-li to vůbec já?“

Maggie vnímala bolest v jejím hlase, nahnula se k ní proto a dlaní jí přikryla ruku svírající opěradlo. „Budete to vědět, Hollis. Těma očima budete hledět vy, nikdo jiný –“

„Opravdu?“

„Ano.“ Maggie už málem stáhla svou ruku zpět, když vtom se jí hlavou mihlo cosi nepochopitelné, ale nepříjemné, mlhavý bolestný a nevýslovně smutný výjev. Než ho stačila rozluštit, zmizel, jen prapodivný pocit v ní zanechal, že v pokoji je kromě nich dvou ještě někdo další.

„Doufám, že máte pravdu,“ zamumlala Hollis.

Maggie se nejistě rozhlédla pokojem a zeptala se: „Proč jste mě volala Hollis?“ Ruka pod její dlaní ztuhla ještě víc.

„Tou zmínkou o paranormálních jevech jste se dotkla mého citlivého místa,“ oklikou odpovídala Hollis. „Poslední dobou je začínám brát dočista jinak než doposud, poněvadž od toho strašného dne slyším něco, co nelze pojmenovat jinak než paranormální.“

„Co je to?“ Maggie znovu zaskočil ten podivný zákmit. O nic delší, zato tak silný, jako kdyby viděla za Hollis někoho stát. Tak prapodivného něco dosud nikdy nezažila, ale nepolekalo ji to ani trošičku.

„Zpočátku jsem to měla čistě za své blouznění,“ pokračovala Hollis s rozpačitým pochichtáváním, ve snaze maskovat rozpaky. „Začalo to, když jsem... Začalo to hned po... napadení. Nějaký hlas mě nutil vyplazit se z domu, kde mě ten násilník nechal. Ten hlas znal mé jméno. Pomohl mi obnovit vůli žít a patrně mi i zachránil život. Později jsem se dozvěděla, že kdybych se z domu nevyplazila právě v tu chvíli, kdy se mi to povedlo, trvalo by celé hodiny, než by mě někdo našel. A do té doby bych byla vykrvácela.“

„Nepřipadá mi to jako blouznění.“

„Nedovedla jsem si to nijak vysvětlit. Ten hlas je ženský, tak zřetelný, že patří nepochybně samostatné bytosti, ne části mě samé.“

„Má i jméno?“

„Annie. Annie Grahamova.“

Jméno Maggie nic neříkalo, a přece jí připadalo nějak povědomé. Znovu se jí mihl obraz štíhlé postavy stojící za Hollis. Stačila si však pomyslet: Tmavé vlasy, smutný obličej.

„Maggie?“

„Promiňte, jen jsem se trochu... zamyslela.“

„Co myslíte, zešílela jsem?“ zeptala se Hollis. „Ne. Zaručeně ne. Víte, kdo je to, Hollis? Nebo odkud se vzala?“

Hollis chvíli mlčela, pak řekla: „Uvěřila jste tomu mnohem rychleji než já. Není jednoduché přijmout skutečnost, že s vámi hovoří duch.“

„To si dovedu představit. Já osobně jsem nikdy neměla schopnosti média pro styk se záhrobím, tudíž netuším, jaké to je.“

Cítla Hollisinu nejistotu, pochybnosti, mrazení ze styku s něčím nadpřirozeným a prapodivný pocit nahlížení do záhadného tunelu mezi světem mrtvých a živých.

„Schopnosti média? Jinými slovy schopnost rozmlouvat s dušemi mrtvých? To je hezké pojmenování.“ Po krátké odmlce pokračovala: „I vy máte paranormální schopnosti, Maggie?“

„Mám silně vyvinutou schopnost vcítění neboli empatie,“ trochu váhavě odpověděla Maggie.

„Tedy se vžíváte do bolesti jiných. Otupujete ji někdy nebo dokonce odnímate těm, koho sužuje?“

„Občas to dokážu.“

Hollis nečekaně vytrhla drženou ruku a naopak sama sevřela tu dosud ji držící. „Vědět tohle, nikdy bych s vámi nemluvila. Nikdy bych vás nenutila cítit mou vlastní bolest.“

„Já vím. Proto jsem vám to také dosud neprozradila.“

„Lituji vás, Maggie.“

„Nemusíte mě litovat. A k ničemu jste mě nenutila. Je to má práce. Mé poslání.“

„Vaším posláním je trpět?“

„Trpět a porozumět trpícím,“ s povzdechem odpověděla Maggie. „Je to v pořádku, opravdu. Teď ale mě víc zajímá Annie a co vám říkala. Kvůli ní přece jste mě sem zavolala, nebo ne?“

„Ano. Chce, abych vám něco pověděla. To ona mi řekla vaše jméno. Proč, to mi neřekla, jen trvala na tom, že mám mluvit jediné s vámi.“

„Lámala jsem si hlavu, jak můžete znát mé jméno, policie je veřejnosti pečlivě tají.“

„Annie mi je řekla. Navíc mě před několika hodinami... poprosila, abych jí pomohla.“

„S čím? Chce se se mnou spojit?“

„Chtěla, abych vás sem zavolala a řekla vám to.“

„Co mi máte říct?“

„Kdo bude další obět.“

Kapitola čtrnáctá

John čekal na Maggie na tomtéž místě co posledně – ve dveřích čekárny v nemocničním patře, kde ležela Hollis Templetonová. Panovalo tam obvyklé ticho, tudíž ho nic nerušilo v úvahách.

Skoro litoval, že ho nic neruší. Mělo by se mu ulevit po vyslechnutí, že jeho sestra nespáchala sebevraždu, že se v ní tedy nemýlil. Přesně tohle se od počátku snažil dokázat. Jestli má Maggie pravdu... Věří jí?

Připadalo mu to... k neuvěření, ačkoli dosud nezapomněl na bolest zračící se jí v očích i obličeji ani na emocionální reakce na místech, kde došlo k násilí. Na vlastní oči ji viděl trpět...

Viděl i jí namalovaný obraz brutálně ztýrané ženy, pravděpodobně Tary Jamesonové. Když Maggie ve stavu hrůzného transu malovala její znetvořené tělo, žena ještě nebyla ani unesená. Stačilo mu na obraz pomyslet, a zamrazilo ho do morku kostí.

Maggie nic nehrála, tím si byl jistý. I kdyby dovedně předstírala své neuvěřitelné schopnosti, neuměl si představit, jak by tohle mohla dokázat... Proč by šla do tak bolestných krajností?

Ne, ne, její schopnosti jsou zaručeně pravé. Minutu od minuty prožitých s ní v něm sílilo přesvědčení, že mluvila čistou pravdu, že skutečně ji její karma nutí pomáhat trpícím lidem.

A pokud k němu byla upřímná ve všem, proč by mu lhala o smrti Christine?

Po dlouhé úvaze dospěl k závěru, že jí věří i v tomhle. Přesvědčilo ho něco v jejím hlase, obličeji, ba vlastně už její neochota prozradit mu to. Věřil, že svým způsobem prožívala smrt jeho sestry.

Nu a protože uvěřil tomu, co viděl – jejím schopnostem, musel si přiznat, že věří i tomu dalšímu, včetně nepříjemných faktů.

Smrtí jeho sestry byl vinen někdo jiný, nejspíš tentýž ničema, který ji zohavil a znásilnil.

A Quentin opravdu vidí do budoucnosti.

Netvor, jehož všichni touží dostat za mříže, psychopat lovící ženy z důvodu normálnímu člověku nepochopitelného, zlo v lidské kůži, jež už v minulosti vraždilo.

Pro všechno na světě! Co si má počít s těmito rozumu se vymykajícími poznatky?

Celý svůj dosavadní život věřil jedině tomu, co mohl vidět na vlastní oči nebo ohmatat rukama, tomu, o reálnosti čeho nepochyboval. Nebyl věřící, víru pokládal za pověru a takzvané paranormální jevy za fantasmagorie opřádané pseudovědeckými zdůvodněními, aby působily přijatelně.

Nyní však, tváří v tvář realitě, musel uznat, že nerozumí podstatě skutečného světa. Svět, v němž žil, produkoval jasnovidce, psychotroniky, telepaty, empaticky, ale i lidská monstra znovu a znovu se rodící, aby mohla mučit další oběti, protože je kdosi nezastavil ve chvíli, kdy to univerzum žádalo. Začínal si přiznávat, že veškeré jeho dosavadní neochvějně jistoty stojí na písku.

Bylo to kruté zjištění, a přece na druhé straně překvapivě radostné a osvobozující. Mylně se totiž dosud domníval, že na světě neexistují nevyřešené záhady, jež by mohl probádat. Jeho podnikatelské impérium prosperovalo i bez něj, svou ctižádost dávno ukojil, cílů dosáhl, jeho život zapadl do kolejí stereotypu, prozatím sice ne úplně nudného, vzrušujícího ovšem také ne. Když se nad sebou zamyslel, musel uznat, že vede fádní život.

Nepamatoval, kdy naposled pocítil takový příliv energie, takovou provokativnost situace jako nyní.

Konečně pochopil, proč se dal Quentin přemluvit k práci pro FBI. Ne protože by se pokládal za policistu. Tomu on nikdy nevěřil, poněvadž příliš dobře znal přítelovu samostatnou, nezávislou, často až lehkomyšlnou povahu včetně jeho černého humoru. Nebylo to ani proto, že měl doktorát práv a nevěděl, kde ho uplatnit co nejlépe. Ne, do FBI nastoupil proto, protože Noah Bishop verboval lidi s paranormálními schopnostmi, aby z nich vytvořil speciální vyšetřovací jednotku. Tohle Quentinovi zlávalo. Oslovovalo to jeho vrozenou zvědavost, cit pro spravedlnost a potřebu využít svůj talent, v nějž zbytek světa nevěřil anebo se ho dokonce bál. I ti, kdo v něj věřili, nebyli s to ho pochopit.

O Quentinově povaze hodně vypovídalo i to, že mu zůstal věrným přítelem, neurážel se a neztrácel na humoru ani po všech

těch letech, kdy mu jasně dával najevo, že jeho schopnostem nevěří. Kdoví, možná je pouze nadměru tvrdohlavý.

Kdoví...

„Johne?“

Odlepil se od dveřního rámu, zaskočený, že neslyšel Maggie přicházet. Okamžitě jí vyšel naproti. „Co je? Co se stalo?“

Vložila si skicář pod paži a vyndala mobil. Usmívala se, byla však viditelně napjatá. „Hollis si na něco vzpomněla, jenže nebylo to nic, co bychom už nevěděli.“ Tahle lež se jí docela zdařila, pro jistotu však hned pokračovala v řeči, aby něco nevycítil. „Mám ale o ni obavy. Ona a Ellen Randallová jsou jediné žijící oběti. Ellen je slepá, od ní tedy nehrozí tomu netvorovi žádné nebezpečí, kdežto Hollis bude možná opět vidět, a to by mu mohlo vadit natolik, že si na ni opět počíná. I když se chirurg i nemocniční personál zavázali k mlčenlivosti o operaci, dříve nebo později se o ni veřejnost stejně dozví. Asi bychom ji měli dát hlídat pro případ, že se to pachatel dozví.“ navrhla.

„Dobrý nápad,“ souhlasil John.

Maggie vyťukala číslo. „Andy? Tady Maggie. Chystáš se pro dnešek už skončit? Víím, víím, i já raději pracuji, než bych se marně snažila usnout. Poslyš, nemohl bys někoho pověřit hlídáním Hollisina pokoje? Nechci ji vystrašit, ale měli bychom jí myslím poskytnout ochranu... To ne, ale jestli se prozradí, že má šanci zase vidět... ano, mohla by pro toho netvora představovat hrozbu. Dohodni se s nemocnicí, ano? Dík.“

Chvíli poslouchala Andyho, pak zavřela oči, a když je opět otevřela, měla v nich smutek. „Rozumím. Neztrácíš s nimi čas. Taru Jamesonovou musel unést jen pár hodin po smrti Samantha Mitchellové. Je to úplně nová situace... Ne, John je tady se mnou, takže přijdeme spolu. Jasně.“

Zase chvíli poslouchala, nato se zeptala: „Slyším dobře? I Luke je tam?“ V obličeji se jí objevil napjatý výraz a zvláštním hlasem – John si ho pamatoval z jejich prvního setkání – požádala: „Udělej pro mě jednu laskavost, ano? Řekni mu, že bych ocenila, kdyby se zdržel, dokud nedorazím. Nutně s ním potřebuji mluvit... Ano... Dík, Andy.“

John počkal, až schová mobil do kapsy, a pak se zeptal: „Myslíš, že ho přesvědčíš?“

Maggie nepřipadalo divné, že se jí nezeptal, o čem potřebuje s Drummondem mluvit. „Zásadovost je jedna věc, ale tohle už zašlo příliš daleko na to, abychom se nechali brzdit jeho ješitností.“

„To by měl pochopit i on. Z tvého hovoru s Andym jsem nabyl dojmu, že se našlo tělo Samantha Mitchellové.“

„Ano.“ Přerývaně se nadechla. „Podřízl jí krk.“

John se na ni zahleděl přimhouřenýma očima. „Pak je nejvyšší čas spojit síly a vrhnout se na to společně.“

„Má řeč,“ přitakala Maggie. „Ať už se to Drummondovi bude líbit, nebo ne.“

„Jsem pro a myslím, že nás podpoří i Andy.“

„Pro jistotu se ho nejprve zeptám a pak ode mě milý Luke vyslechně několik krutých životních pravd. Jestli nebude vyhnutí, půjdu i za ředitelem a dám si náramně záležet, aby si to Luke slízl,“ zavyhrožovala.

„Přítomnost Quentina a Kendry můžeš klidně hodit na mě,“ navrhl. „Tak se bude moct dosyta vyzužit na mně a vám dá pokoj.“

„Jsi si tím jistý?“

„Naprosto. A pro případ, že bys potřebovala něco navíc k jeho uzemnění, zmiň se mu, že mi guvernér pořád dluží protislužbu.“

„Opravdu?“

„Jo. Nechával jsem si dluh v rukávu pro případ, že by se Luke rozhodl vypoklonkovat mě z vyšetřování. Nastal čas vyložit všechny trumfy.“

Maggie znovu přikývla. „Dobrá. V krajním případě to použiji,“ souhlasila.

John ji objal paží dílem pro její očividnou vyčerpanost, dílem z touhy dotýkat se jí. „Pojďme,“ zavelel.

Scott vešel do zasedačky a usedl na volné místo naproti Jennifer. „Ať se propadnu, jestli vím, co se děje, ale zdá se to být vážné. Andy si šušká s Johnem a Maggie je u Drummonda. Za zavřenými dveřmi, ale i tak je skrz ně slyšet jeho řev.“

Jennifer se zapitvořila. „Jestli je tak navztekaný, že řve už i na Maggie, musí to být fakt vážné. Před ní si obvykle dává pozor na jazyk.“

„Protože ji říd'a zbožňuje.“

„Správně.“ Jennifer koukla na hodinky. „Už je skoro jedenáct. Andy nařídil, že jestli tady chceme ještě zůstat, musíme se zapsat.“

„Nemám nic proti tomu,“ prohlásil Scott. „Stejně doma jenom čumím do stropu a lámu si hlavu, jak s tím pohnout.“

„Tak tohle znám taky.“

„Jak to vypadá s pátráním po tom bezdomovci?“ chtěl vědět Scott.

„Zatím nijak. Obvolala jsem další útulky, nikde ale nemají ponětí o nikom, na koho by seděl popis, a žádný z nocležníků se nezapsal jako David Robson,“ odpověděla a vzdychla.

„Myslíš, že ten chlap fakt viděl ducha?“

„Něco bezpečně viděl. A musel to pro něj být silný zážitek, když o tom pořád blábolil.“

„To říkal jenom Terry Lynch.“

„Je to dobrý polda, Scotte.“

„O tom nepochybuji. Jen tak uvažuji, co mohl vidět opilý bezdomovec. Kouř? Světlem pod jistým úhlem ozářený chuchvalec či cár mlhy? Anebo člověka oblečeného v bílém?“

„Každá z těchto možností je pravděpodobná,“ soudila. „Jenže co když viděl něco jiného? Z toho mála, co o té bestii víme, je jasné, že si na obličej nasazuje plastovou masku. Něco takového by mohlo člověka pěkně vyděsit i v střízlivém stavu.“

„To jo,“ připustil.

Jennifer si vzdychla. „Vím, že je to na dlouhé lokte, jenže co ztratíme, když ho prověříme?“

I Scott vzdychl. „Zhola nic.“

„Přesně tak.“ Sáhla po telefonu. „Mám na seznamu ještě pár útulků, kde by mohli zvednout sluchátko i v takhle pozdní hodinu. Kromě toho občas se stává, že vyjde právě to, co se zdá být nejnepravděpodobnější.“

„Ne ale když na to sázíš,“ namítl Scott.

„Nesnáším, když se mě někdo pokouší zastrašovat, Maggie.“ Drummond už opět ovládal hlas, třebaže před chvílí řval, až drnčela okenní skla.

Maggie, stojící před jeho stolem, se předklonil a oběma rukama se opřela o stolní desku. „Skutečně? Tak k tomu nikoho nenut', Luke. Vymklo se nám to z rukou, a kdybys byl schopný upřímnosti alespoň sám k sobě a nesnažil se paličatě zavírat před skutečností oči, přiznal by sis to.“

„My můžeme –“

„My hrajeme naprosto jinou ligu. Andyho lidé do poslední nohy jsou skvělí poldové, jenže dosud nikdy neměli co do činění s takovou zrůdou. Nic z toho, čemu se naučili, je na tohle nepřipravilo,“ bryskně mu vzala slovo.

„Kdybys ho nakreslila...“

Vzpřímila se, ironicky uchechtla a vyzvala ho: „Prima, klidně to hod' na mě. Kašlu na to! Pověz těm nahoře, že ho nemůžete dopadnout, jelikož nedovedu řádně dělat svou práci.“

Luke měl v sobě přece jen tolik slušnosti, že zrudl, ale uraženě se tvářit nepřestal. „Děláme všechno, co je v našich silách. I ředitel se mnou souhlasí. Proč volat agenty FBI, když není důkazový materiál, s nímž by mohli pracovat?“

„Poslyš, jsi nimrod, zkus tedy na to hledět z tohoto úhlu. Co bez cavyků uděláš, když ti v revíru řadí škodná? Najmeš si zkušené lovce. Je-li škodnou medvěd, seženeš lidi se zkušenostmi lovců medvědů.“

„Zločince loví policisté. Možná tomu nebudeš věřit, ale my je zneškodňujeme.“

Maggie záměrně ztlumila hlas a konverzačním tónem bez známky hrozby i emocí odpověděla: „Ano. Děláte to. Jenže tohle není ledajaký zločinec. Právě v tom jsi chybně odhadl situaci. Je to lidská nestvůra schopná jakéhokoli zvěrstva. K ulovení někoho takového potřebuješ lovce specialistu.“

„Někoho z FBI,“ doplnil kousavě.

„Někoho ze *speciální jednotky* FBI,“ suše upřesnila a opatrně přitvrdila: „Z party odborně školených, zkušených a zanícených lidí, kteří kašlou na to, čím jméno se zaskví v bombastických novinových

titulcích, až pátrání skončí. Je jim ukradené, kdo z toho vytluče politický kapitál. Jim záleží jedině na tom, aby dostali vraha tam, kam patří – za mříže.“

Drummond znovu zrudl, tentokrát po její nepokryté narážce na jeho politické ambice. Když se odmlčela, zabručel: „O takové jednotce jsem nikdy neslyšel.“

„Tomu věřím. Jak už jsem řekla, publicitě se vyhýbají.“ Nechala ho strávit tuto informaci, pak teprve pokračovala: „Kdybys ale nahlédl do věstníků rozesílaných FBI policejním sborům, určitě narazíš sem tam na větičku o *Jednotce zvláštních případů*, zkráceně *JZP*. Vznikla na pomoc vyšetřovacím orgánům s řešením obzvlášť závažných zločinů. Seznam úspěchů jednotky je skutečně úctyhodný. Mají zákaz zasahovat do práce policejních orgánů, pomoc smějí poskytovat pouze v případech, že jsou o ni požádání.“

„Jak to, že o nich tolik víš?“

„Mám známého, kterého do té jednotky před několika lety málem přijali,“ odpověděla Maggie spolu s pokrčením rameny. „Ujišťuji tě ale, že jsou dobří. Velice, velice dobří,“ zdůraznila přesvědčivě.

„Pořád ale nechápu, co by oni mohli dokázat, a my ne,“ namítl nabručeně Drummond.

Maggie jistá si už, že jakkoli nerad, nakonec přece jen sklapne, pokračovala v nátlaku bezmála úředním tónem: „Specializují se na lov takové zvěře. Možná si na náš případ posvítí z úhlu, který by nás vůbec nenapadl. Vraždou Samantha Mitchellové podstatně vzroste tlak veřejnosti na nás, to je ti snad jasné. Začnou padat otázky, co jsi mohl udělat a neudělal, abys dopadl toho brutálního vraha. Když povoláš odborníky na tento druh zločinu, budeš se mít čím bránit,“ končila domlouvavě.

„Krucifix!“ Zle zamračený se opřel v křesle, až pod ním zavržalo.

„Určitě to bude správné rozhodnutí, ba co víc, i šikovné. Před pár dny jsi mě požádal, abych se snažila nakreslit portrét vraha. Nu, upřímně ti teď říkám, že to nedokážu. Rozhovory se slepými oběťmi nikam nevedou. Nutně potřebuji pomoc. Pomoc lidí schopných přivést mě k pochopení, jak ten netvor smýšlí.“

„To proto ses poslední dny tak sblížila s Garrettem?“ zeptal se kysele.

Na tuhle narážku odpovědět nemínila. „John se už před několika dny rozhodl, že pokud my se na FBI neobrátime, udělá to sám. Dobře víš, že chce za každou cenu vědět, kdo zmrzačil jeho sestru, ať to stojí co stojí. V té jednotce má přítele, momentálně je v Seattlu. Dostavil se sem i s přítelkyní, ovšem na vlastní pěst. Právě jim dvěma můžeme děkovat za tak rychlé nalezení těla Samantha Mitchellové.“

Maggie bezpečně věděla, že poslední věta mu nedovolí opět vybuchnout, a pochopitelně se nemýlila. Pro jistotu mu však dopřála trochu času k jejímu strávení.

„Nikdo ti nesáhá na pravomoci, Luke. Všichni sledujeme tentýž cíl. Prostě chceme tu nestvůru zastavit dřív, než znovu zaútočí. Buď předvídavý politik i dobrý polda a požádej o spolupráci FBI. Slibuji, že toho nebudeš litovat.“

„To doufám,“ zavrčel. „Pošli mi sem Andyho!“

Maggie se vrcholně ovládla, aby se jí v obličeji neobjevil sebeslabší náznak triumfálního úsměvu, raději však hbitě opustila kancelář. V tuto večerní dobu bylo v místnosti detektivů podstatně méně lidí než ve dne, přesto na sobě intenzivně cítila kradmé pohledy. Zamířila rovnou ke stolu, u něhož na ni čekali Andy s Johnem. Nebylo divu, že jí všichni přítomní věnovali pozornost. Drummondův řev byl slyšet v celém patře.

„Chce s tebou mluvit,“ vyřídila Andymu. „Chvíli ještě bude pěnit, ale určitě ustoupí.“

„Muselas mu slíbit své prvorozené dítě?“ zeptal se Andy cynicky.

„Ne, zato mám pocit, že do noci budu vytrásat síru ze všeho oblečení včetně bot, tolik jí na mě nadštil.“

Andy s pousmáním odhodlaně vykročil k Drummondově kanceláři.

„Skvělá prácička,“ vyslovil obdiv John. „Posaď se.“ Zamlčel, že Maggie vypadá unavené a že si o ni dělá starost.

Klesla na židli pro návštěvy. „Raději bych vyslýchala deset svědků, než se přela s Lukem. Je paličatý jako mezek.“

John se uchechtl. „Přesvědčilas ho, a to je nejdůležitější.“

„Doufám.“ I Maggie se pousmála. „Myslíš, že Kendra a Quentin budou ještě vzhůru?“

„Určitě. Jsou noční ptáci, zvláště když dělají na případu. Jsi si jistá, že to vyjde?“

Maggie přikývla. „Nemáme času nazbyt.“

Středa 7. listopadu

Než se všichni sešli v zasedačce, bylo po půlnoci. Drummond odešel se slovy, že se „s těmi federály“ setká až zítra, a pryč byla už i většina detektivů – buď jim skončila služba, nebo se v terénu sháněli po informacích o Taře Jamesonové.

Quentinovi a Kendře se tedy představilo pouze jádro vyšetřovací skupiny – Andy, Scott a Jennifer. Neztráceli čas a hned se dali do práce.

Quentin se věnoval prohlížení fotografií, kreslených portrétů a čtení popisů na nástěnce, zatímco Kendra mluvila o prohledávání všech dostupných databank, nenalézají-li se v některé podobné zločiny spáchané v minulých šesti a více měsících. Nic, co by naznačovalo, že pachatel začal s únosy dříve než před půl rokem, se nevyskytlo.

Quentin poklepal prstem na nástěnku. „Neuvěřitelné. Kdo to vyhrabal?“

Andy ukázal hlavou na Scotta a Jennifer. „Tihle dva.“

Scott krátce vysvětlil z úvah zrozený nápad, že *modus operandi* zločince se zdál být promyšlený a do detailu prováděný jako podle vzorníku.

Když domluvil, Quentin se ho zamyšleně zeptal:

„Coby dítě jste dokresloval obrázky i mimo předkreslená pole omalováněk, vidíte?“

Scott na něj chvíli nechápavě zíral, pak s rozpačitým úsměvem přisvědčil: „No, ano.“

„Nepřekvapuje mě to. Máte velmi kreativní myšlení. Jestliže na náš případ pohlédneme prizmatem známých faktů, zdá se být takový úsudek zcela logický. Dnes se imitátoři vyskytují tak často, až z toho má jeden málem depresi. Náš vrah se zřejmě rozhodl vypůjčit si

modus operandi od někoho jiného. Stala se jím série nevyřešených případů z minulosti.“

John střelil pohledem po Maggie, ta však s vážným výrazem poslouchala Quentina a nijak nenaznačovala, že by ho chtěla přerušit. Ani John to neměl v úmyslu. I kdyby měla pravdu se svým neuvěřitelným tvrzením, že mají co dělat se ztělesněným zlem, které se znovu a znovu rodí v nových tělech, nijak by jim to nepomohlo. Spíš by to vyšetřování zašmodrchalo ještě víc – pravda kdyby tomu někdo vůbec uvěřil.

Každopádně pátrali po vrahovi z masa a kostí. A byť by byl zároveň i něčím jiným, jejich cílem bylo chytit zrůdu v tělesné podobě.

„Jenn se snaží vystopovat svědka, který údajně něco viděl nedaleko místa, kde byla nalezena Hollis Templetonová,“ promluvil Andy. „Je to bezdomovec, čili najít ho nebude snadné. Další novinka je, že podle Maggie pachatel Taru Jamesonovou znal.“

Jennifer se na ni zakabonila. „Jak jsi na to přišla?“

Maggie zašilhala po Andym, pak pokrčila rameny a odpověděla: „Někdy ledacos cítím. Jestli chceš, můžeš tomu říkat šestý smysl. Někteří to nazývají totální empatie.“

„Právě díky tomu dovede Maggie kreslit tak výstižné portréty a... komunikovat... tak plodně s oběťmi. Když říkáš, že víš, jak se cítí, myslíš to doslovně, vid', Maggie?“

„Obvykle ano. U některých lidí silněji než u jiných. Oběti zločinů jsou... značně traumatizované, tudíž i jejich emoce jsou výraznější,“ vysvětlovala.

„To jakože víš, co teď cítím?“ vyzvíдалa Jennifer.

Maggie znovu pokrčila rameny. „Zhruba ano, bez tělesného kontaktu ale je to jenom jakési mlhavé tušení – nepříliš odlišné od toho, jaké můžu získat sledováním výrazů vašich obličejů nebo posloucháním vašich hlasů.“

„Dopověz jim zbytek,“ zabrumlal Quentin.

Pohlédla na něj, pak pohledem oběhla ostatní. „Emoce jsou jistý druh energie. Na některých místech tato energie... nějakou dobu ulpívá, jako kdyby vsákla do stěn či předmětů. Když se procházím po místech, kde došlo k násilným činům, někdy se... dovedu napojit na

pocity oběti nebo pachatele. Tehdy cítím hodně toho, co tam prožívali.“

„Proto jsi věděla o hádkách a zranění v domě Mitchellových,“ spíš konstatoval, než se ptal Andy, a po jejím přikývnutí shrnul, co všechno tam zjistila, aby i ostatní věděli, o čem je řeč.

„Každou událost, kterou jsem tam zachytila, oba Mitchellovi prožívali velice emotivně. Hádky kvůli papouškovi byla notně ostrá – stejně jako spor mezi Mitchellem a jeho tchánem. Na rozbitém zrcadle si Samantha pořezala ruku.“

„I v téhle budově dochází občas k násilným emocím,“ prohodila Jennifer. „I je cítíš?“

Maggie se zamyslela. „Občas mi i tady naskakuje husí kůže – jako když je v ovzduší příliš mnoho statické elektřiny. Totéž cítím v nemocnici.“

„Nic jsi nám nikdy neřekla,“ zavýčítal jí Scott.

„Pročpak bych měla?“ Mávla rukou. „Převážně to vnímám jenom jako šum někde v pozadí, jako tiché jiskření energie těsně pod hladinou vědomí. Obvykle je to tak, jen tu a tam se stane, že některý z jemů je silnější.“

„Například?“ V Jenniferině otázce byla výzva.

Maggie opět krátce pohlédla na Quentina a on jí s přikývnutím pomohl: „Musí se proti nim obrnit. A mlčet. Vždycky je to tak.“

„Přesně.“ Maggie viděla Jennifer zrudnout, odpověděla však, jako by si nevšimla hozené rukavice: „Například dnes ráno – vlastně včera – jsme tady měli podezřelého z vloupání. Detektiv, který ho vyšetřoval, tuším Harrison, je přesvědčený, že ten člověk se vloupal do domů několika vysoce postavených rodin. Provedl u něj domovní prohlídku, pátral na všech pravděpodobných místech, a nic nenašel.“

„Ano,“ přikývl Andy. „A dál?“

„Nu, když ho pak znovu vyslýchal večer, muž trnul strachy, abychom neobjevili sklad, který si pronajímá na jméno svého bratra.“

„Páni!“ zvolal Scott. „Nejraději bych to hned běžel říct Harrisonovi, ale bojím se, že zatím o něco přijdu.“

„Řekneš mu to později,“ rozhodl Andy. Nato se zeptal Maggie: „Máš ještě nějaké další informace, které bys nám ráda prozradila?“

„Ano. Ta postarší dáma, podezřelá z vraždy svého manžela, není pachatelka.“

„Vážně?“

„Vážně. Jenom se zbavila jeho těla. Zakopala ho v lese za domem.“

„Proč to dělala, když ho nezabila?“

„Nebyl pojištěný a ona potřebuje, aby jí nadále vypláceli jeho sociální dávky.“

Nastalé ticho v místnosti přerušil opět Quentin: „Někdy mě žere vědomí, že zastupuji stát.“

Scott se zhluboka nadechl a řekl: „Navrhuji dávat Maggie plat za to, že bude celý den sedět u výslechů.“

Usmála se na něj. „Proč? Abych vám sdělovala informace, které se dříve nebo později stejně sami dozvíte?“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ namítl Andy. „Ale i kdybys byla ochotná to dělat, museli bychom vymyslet, jak ty tvé... pocity... zlegalizovat a uplatnit coby normální stopy. Patrně by to nebylo jednoduché.“

„Tak to máte pravdu,“ ujistil ho Quentin. „Mám s tím zkušenosti. A kdyby proniklo na veřejnost, co tady provádíte...“

„Nastaly by problémy s ochranou soukromí,“ dokončila místo něj Maggie. „A možná i mnohem horší potíže. Kromě poldů, kteří se snaží rozlousknout těžký případ, by nikdo nebyl nadšený představou, že v něm někdo čte jako v otevřené knize a bez jeho vědomí či svolení soudu mu leze do soukromí. Každopádně ale díky tomu jsem zjistila, že se ten násilník zná s Tarou Jamesonovou,“ vrátila se k případu. „Když ji unášel, cítila jsem u něj mnohem větší důvěrnost, než když svou oběť znal pouze z vidění.“

Andy přeběhl zrakem po přítomných a přikývl. „Mně to stačí. Víím, je pozdě, ale stejně si myslím, že bychom se měli vrhnout na všechno, co se dá vypátrat o životě Tary Jamesonové. Potřebujeme proklepnout její rodinu, přátele, kolegy... Však to znáte. Jestli bude nutné, vzbud'te je. Jestli je sebemenší šance, že ji najdeme dřív, než ten netvor bude pokračovat ve svých krutostech, pak ji musíme využít.“

S tím souhlasili všichni přítomní.

Kapitola patnáctá

Pro Beua Raffertyho nebylo neobvyklé pracovat v ateliéru ještě i po půlnoci, neobvyklé zato bylo, že maloval se zavřenýma očima.

Malování poslepu neměl rád. Nesáhl by k němu, nemít naléhavý důvod. Když si naposled takhle počínal, výsledný obraz ho na dlouhé týdny připravil o klidný spánek. Bylo to jediné jeho dílo, které kdy zničil.

„Nejsou to jenom šmouhy, že ne?“ ptal se spíš sklesle než s nadějí.

„Ne, žádné šmouhy.“

„Kéž by byly!“

„Já vím.“

„Víš toho nějak příliš.“

„Co ale nevím, je, jak dokážeš malovat a současně diskutovat.“

„To ani já nevím, a upřímně se přiznám, trochu mě to děsí. Připomíná mi to jeden starý horor o klavíristovi, který si opatřil nové ruce – cizí.“

„Teď děsíš ty mě.“

„Rád bych věřil, že jsem toho schopný. Bohužel jsi viděl příliš mnoho, než aby tě mohlo vyděsit cokoli, co dělám.“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ namítl návštěvník.

Beau k němu pootočil hlavu, oči však neotevřel. Štětec se mu v ruce jen míhal. Zamračeně se zeptal: „Dokážu na to koukat, až skončím?“

„Ne.“

„Můžu už skončit?“

„Nevím. Můžeš?“

„Ne, kruci! Pořád cítím něco...“ Zaskřípal zuby a maloval dál. Tohle nesnášel. Tisíckrát raději by měl nějakou vizi, třebaže by ho z ní bolela hlava. Rozhodně by byla přijatelnější než stav, kdy mu hlavou samovolně probíhaly útržky informací. To první totiž uměl zvládnout. Kdežto tohle... Tohle bylo děsivé. Nejednou přemítal, zda ho při malování poslepu vede jenom vlastní mysl. Když pak viděl hotová díla, musel uznat, že je to strašná možnost. Ještě strašnější

ovšem byla možnost, že prostřednictvím jeho malířského talentu promlouvá někdo jiný, kdo se snaží předat svůj vzkaz světu.

Přímo z pekla, sám sobě dodával v duchu.

„Copak jsem jediný s těmito schopnostmi, koho znáš?“ zeptal se naléhavě. „Proto chodíš za mnou?“

„Jsi ze všech, které jsem dosud objevil, nejlepší. Máš umělecké nadání spojené s telepatickými schopnostmi. Dnes jsem ale nepřišel kvůli tomu.“

„Tak proč?“

„Využívám každý nástroj, který mám k dispozici.“

„A je ti zhora jedno, co mě to stojí.“

„Jsi dostatečně silný.“

„I to víš, Galene?“

„Jo.“

Beau po chvíli mlčení prohodil: „Maggie konečně objevuje své poslání.“

„Viděl jsem její obraz.“

„Byls v jejím domě?“

„Jo. Oba byste měli investovat do ochrany svých příbytků.“

„Nepochybně.“ Beau ještě chvíli maloval, pak se mu ruka zachvěla a klesla podél těla. Odvrátil se od plátna, otevřel oči a přešel k pracovnímu stolu, o který se opíral Galen, aby vypral štětky a umyl paletu.

„Už je to skoro za námi, Beau.“

„Jestli si myslíš, že se mi pak uleví, jsi na omylu.“

„Nic víc nemůžu udělat.“

„No jasně.“ Po důkladném utření rukou do hadru Beau prohlásil: „Jdu postavit na kávu.“

„Na kofein už je pozdě, nezdá se ti?“

„Jestli si myslíš, že tuhle noc dokážu usnout, pak ti zřejmě přeskočilo. Až s tím obrazem skončíš, zakryj ho, ano?“ Aniž čekal na odpověď či pohlédl na obraz; vyšel z ateliéru.

Galen za ním chvíli hleděl, pak se odlepil od stolu a bezmála se strachem popošel k obrazu. Kousek od něj zůstal stát, založil paže na hrudi a zahleděl se na malbu. Byla tak realistická, až bylo k nevíře, že autor ji maloval se zavřenýma očima. Jenže...

Na rozdíl od jiných Beauových impresionistických děl z tohoto nevyzařovalo světlo, nýbrž čiřela temnota. Už samo jeho pozadí, převážně tmavých odstínů šedé, hnědé a kaštanové, působilo znepokojivě. Z pozadí vystupovaly znetvořené obličejy a postavy.

Na jednu z nich hleděl mnohem déle než na ostatní. Byla totiž, byť zkřivená bolestí, identifikovatelná. Z dokořán otevřených očí jí vyprchával život. Mimovolně zaťal zuby a procedil: „Zatraceně!“

Maggie nikdy nepodléhala strachu o sebe, když ji ale John přivezl k domovu, musela vynaložit všechny své síly, aby ho nepožádala o doprovod. Marně se přesvědčovala, že za to může nedostatek spánku, nic to nepomáhalo, jenom připomnělo, že si musí odpočinout – pokud možno bez obavy o vlastní bezpečnost.

Strach člověku nikdy nepomůže. To dobře věděla.

Kromě toho, kdyby John znal pravdu, chtěl by s ní být neustále. Jeho společnost jí sice byla příjemná, jenže potřebovala být nějakou dobu sama. a on by ji chtěl nechtěl rozptyloval. Musela načerpat novou energii a promyslet, jak dál.

Tohle všechno si opakovala cestou do tichého domu. Než vešla nadlouho pod horkou sprchu, pečlivě zkontrolovala všechny dveře i okna. Pak se snažila usnout.

Usnout se jí ale nedařilo, většinou jen dřímala a několikrát se s trhnutím probírala, aby napjatě poslouchala, neozve-li se v domě nějaký podezřelý zvuk. Žádný nezachytila.

Jakmile se rozednilo, snahu o spánek vzdala a oblékla se, byť odpočínutá se vůbec necítila.

Posnídala, vědomá si, že jíst musí, a šla obezřetně do garáže pro auto. Dokonce i když už seděla za volantem a měla dveře auta zamčené, nebyla s to se uvolnit.

Bude toho vůbec ještě kdy schopná?

Když o něco později vešla do Beauova ateliéru, s údivem ho našla místo v pilné práci sedět s nohama nataženýma na stole. Objednaný portrét manželky místního podnikatele, nachystaný na

stojanu uprostřed místnosti, nejevil známky, že by bratr držel od její poslední návštěvy v ruce štětec.

„Udělal jsem si den volna,“ oznámil jí, než se ho sama mohla zeptat. „Dej si kávu. Je čerstvá.“

Nalila si šálek, usedla proti bratrovi a zamračeně si prohlížela jeho andělsky krásný obličej. „Ne zrovna že by to bylo na tobě vidět, ale přísahala bych, že i tys probděl dnešní noc.“

„Probdl,“ přiznal se. „Pozdě večer jsem ti volal, ale nebylas doma.“

„Kolem půlnoci jsme měli něco jako bojovou poradou, zdržela jsem se tam málem do svítání.“ Stručně mu vylíčila, co se událo od jejich minulého setkání. Jako obvykle, ani tentokrát nevěděla, co z toho už ví. „Před pár hodinami jsem se šla domů osprchovat a prospat, tak jako většina ostatních,“ končila.

„Většina?“

„Andy určitě zůstal. I Quentin s Kendrou vypadali čile.“

Beau, znající většinu sestřiných kolegů alespoň jménem, protože mu o nich často vyprávěla, přikývl. „U Andyho mě to nepřekvapuje. A co se těch dvou federálů týká, soudím, že nevšední výdrž je v jejich jednotce spíš pravidlem než výjimkou.“

Zamyšleně se na něj zahleděla. „Dodnes jsi mi nevysvětlil, proč jsi odmítl Bishopovu nabídku, když tě do jednotky zval.“

„Skutečně?“

„Chci to slyšet, Beau. Nevykrucuj se. Quentin s Kendrou o tom neřekli ani ň, ale vsadím se, že o tobě a mně vědí už hezkou řádku měsíců. Sám jsi říkal, že Bishop má přehled o všech psychotronicích mimo své jednotky pro případ, že by je někdy potřeboval.“

„Jo. Tohle tvrdil.“

„Čili ti dva o tobě věděli, už když sem jeli.“ Zavrtěla hlavou. „Musím uznat, že jsou vrcholně diskrétní. Patrně to neřekli nikomu, dokonce ani Johnovi.“

„Jak znám Bishopa, určitě má mlčenlivost za základní předpoklad jejich práce. Jeho předním cílem bylo postarat se o dobré jméno jednotky v odborných kruzích, než se o ní cokoli doslechne veřejnost.“

Maggie pokývala hlavou. „To je logické. Tak proč tedy ses k nim odmítl přidat?“

„Nemám právnické vzdělání.“

„Nepotřeboval bys je. Bishop vytvořil skupinu lidí s výjimečnými schopnostmi, kteří spolupracují při vyšetřování těžkých případů. Umělec by jim zaručeně bodl – zejména takový, který má jméno.“

„Příliš mnoho času trávíš s poldy, začínáš myslet jako oni.“

„Nesnaž se zamlouvat. Proč jsi odmítl? Muselo tě to přece lákat,“ nedala se odbýt.

Beau pokrčil rameny a znovu se vyhnul přímé odpovědi. „Řekněme, že nabídka přišla v nevhodnou dobu.“

Maggie se zamračila ještě víc. „Nebylo to kvůli mně doufám?“

Jako vždycky, byl-li pod tlakem, odpověděl upřímně: „Ne docela. Bishop by ve své jednotce uvítal především tebe. Empatická kreslířka s dlouholetými zkušenostmi? Ideální kombinace. Já jsem ovšem věděl, že nejprve musíš splnit jiný úkol, a jelikož jsem to věděl já, musel to vědět i on.“

„Musí být silný telepat.“

„Dnes ještě silnější než dřív, protože, jak jsem se dozvěděl, se oženil s velice nadanou psychotroničkou Mirandou.“

„Kde ses to dozvěděl? Ve věsteckém věstníku? Mně se nic takového nedoneslo.“

Beau se na její ironickou námitku zašklebil. „Snažím se ti vyložit, že rozmanitých spojení existuje spousta.“

„No jasně. To je to tvé řetězové propojení,“ ušklíbla se.

„Přesně tak. Jelikož znám tebe, znám tím pádem i všechny, které znáš ty. Všechno je se vším pospojované. Jako řetěz.“

Maggie si nikdy nebyla jistá, jsou-li bratrovy zajímavé teorie čistě jeho výmysly nebo fakty, jimž rozumí, protože vnímá svět jinak než běžní smrtelníci.

„Hm... dobrá.“

Znovu se zašklebil. „Nic si z toho nedělej. Jaké máš plány na dnešek?“

„Zhruba za hodinu se chystám znovu vyslechnout Ellen Randallovou. Chci skočit i za Hollis, abych měla jistotu, že je v

pořádku. Pak půjdu za našimi na stanici. Jsem zvědavá, co zjistili o Taře Jamesonové.“

„Neměla bys nikam chodit sama.“

„Tak se mi pracuje líp. To přece víš.“

„Jenže teď je to jiné. Tentokrát to může být velice nebezpečné,“ varoval ji.

„Dávám si pozor.“

„Jen aby.“

Nasadila úsměv v naději, že ho jím uklidní. „Neboj. Navíc sám dobře víš, že schováváním si nepomůžu. Musím udělat všechno, co je v mých silách, abych ho zastavila. Musím.“

„Jistě, ne ale sama.“

„Najednou jako kdyby byly mé schopnosti k ničemu.“ Zamyšleně sklopila zrak na zavřený skicář. „Je ironií osudu, že co jsem dostala do vínku, mi teď vůbec nepomáhá. Nevidím ho. Jsem právě tak slepá jako jeho oběti.“

„I pro to musí existovat důvod.“

„Chce mě snad osud rozčilit k nepřičetnosti?“ vyhrkla uštěpačně.

S úsměvem odpověděl: „Možná. Vždycky jsem měl pocit, že má zvláštní smysl pro humor.“

„V tomhle případě prazvláštní, Beau. To vůbec nebylo vtipné.“

„Já vím. Jenže ty nesmíš zapomínat, Maggie, že ať se sebevíc soustřeďuješ na zastavení té bestie, vesmír je nekonečný a strašně složitý. Všechno kolem nás se skládá z bezpočtu vláken utkaných do komplikovaného vzoru, přičemž každíčké z těch vláken je pro celek nezbytné. Nejde tedy jen o to monstrum, jeho oběti či úsilí policie.“

„Ale i o mne,“ domyslela se.

„Ale i o tebe,“ přitakal.

„Díky za varování, ó Mistře!“

„Nemáš zač.“

Maggie se musela usmát. „Nu, když vezmu v úvahu nekonečnost univerza, nezbyvá mi, než se vrhnout do práce na tom kousínku z něj, který mi určilo k životu. Nemáš nějakou dobrou radu?“

„Po každém jídle si vyčisti zuby.“

„To mělo být jako že vtipné?“

„Copak nebylo? Inu, dělám co můžu.“

„Zbytečně,“ odsekla.

„Jsi mrzutá, protože nedostáváš náš věštecký věstník.“ Úsměv mu však pozvolna mizel z obličeje. „Poslyš, Maggie, v Johnu Garrettovi jsem se nemýlil, vid’?“

Vstala, chvíli na něj mlčky hleděla, pak se uculila a odpověděla: „Ne. Nemýlil ses.“

„Je tvůj osud?“

„Je. Ahoj, Beau.“

Beau ještě dlouho po odchodu Maggie seděl a zíral do prázdna, než konečně neochotně, obzvlášť zdlouhavě vstal a šel k obrazu opřenému o stěnu a zahalenému těžkým plátnem, aby ho ani Maggie, ani nikdo jiný neviděl.

Vzal ho, postavil na druhý stojan, kousek od něj poodstoupil a vnitřně se připravoval na to, co uvidí. Pak se zhluboka nadechl a rázně obraz odkryl.

S nelibostí viděl, že malba je technicky dokonalá, a uvědomil si i nepříjemný fakt, že hledí na nejlepší dílo, jaké kdy vytvořil. V rozplizlých postavách a obličejích poznával týrané ženy, uvězněné v temném pekle utrpení, většinou bez očí, se zoufale vztaženými rukama němě prosící o záchranu.

Viděl i ruce, které je zmrzačily. Držely nože a provazy a sápalý se po ženách, aby je stáhly do pekel.

Dlouho nehybně stál zahleděný na obraz, vstřebával každičkový jeho detail, každý tah štětce. Úporně potlačoval sílící nevolnost a neodtrhl zrak, dokud celý ten výjev neměl dokonale uložený v paměti.

Pak šel pro nůž na řezání plátna a systematicky proužek po proužku rozřezal nejlepší dílo svého života.

„Tentokrát ne.“ brumlal do ticha ateliéru. „Sakra tentokrát ne!“

„Vždycky nakonec skončím v nějaké otřesné policejní zasedačce,“ stěžoval si teatrálně Quentin. „A to máme tak skvělý hotel...“

„Aspoň ti pýcha nestoupne do hlavy,“ sjela ho Kendra.

„No jasně,“ procedil.

Vzápětí vešel do místnosti John. „Neozvala se vám Maggie?“ zeptal se.

„Naposled mluvila s tebou,“ odpověděl Quentin. „Říkals, že šla vyslechnout Ellen a pak se chtěla stavit v nemocnici u Hollis.“

„Ano, to mi povídala,“ přisvědčil John.

„Ještě neuběhlo dost času, aby obojí stihla. A kdes byl ty?“

„Dopřával jsem Drummondovi, aby se na mně vyvztekal,“ odvětil John.

Quentin se útrpně zašklebil. „Když byl k nám dnes ráno tak přezdvořilý, tuším jsem, že dříve nebo později vybuchne jako sopka.“

John pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že pro nás pro všechny bude lepší, když se vyvzteká na mně.“

„Děkujeme za pomoc,“ suše utrousila Jennifer.

„Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi to bylo dvakrát příjemné, ale jinak nemáte zač.“ John byl viditelně nervózní. Koukl na hodinky a posadil se ke stolu. „Andy pořád hučí do soudního patologa, aby si pospíšil, ale výsledky pitvy Samantha Mitchellové dostaneme až kvečeru.“

„Není divu,“ prohlásil Quentin, už nějakou dobu přecházející mezi dvěma nástěnkami. „Ve městě došlo k několika požárům... jsou mrtví i ranění. Mají tudíž víc práce, než mohou zvládnout.“

„Ale i tak –“

„Jen trpělivost,“ přerušil Johnovu námitku Quentin. Dál přecházel sem a tam, až teprve když ho Kendra probodla nevrlým pohledem, konečně usedl proti Johnovi. Současně na půl úst poznamenal: „Navzdory tomu, že má flexibilní mysl, dovedou ji podráždit i nejtriviálnější maličkosti.“

„I mě to tvé přecházení už štválo,“ přiznal se John.

„Mě rovněž, nechtěla jsem ale nic říkat,“ přidala se Jennifer.

„Tak proč to říkáš?“ zavrčel Quentin.

„Protože to řekl už někdo přede mnou.“

Quentin vzdychl. „Dobrá, dobrá. Co mám dělat, když jsem neklidný? V podstatě tady můžeme jenom sedět jako pecky, listovat v lejtrech a čekat, kdy ten zpropadenec provede něco dalšího.“

Postřehl opětovný Johnův pohled na hodinky a dodal: „Jak se zdá, nejsem tady jediný nervózní.“

John jeho poznámku ignoroval a zeptal se: „Scott vyslýchá kolegy Tary Jamesonové, že?“

Quentin přitakal. „Kendra prověřila veškerá jména, která jsme sehnali, ale zatím se všichni zdají být čisti jako lilie. Pro snoubence to platí dvojnásob, jelikož má i spolehlivé alibi. Ve městě nežijí žádní její příbuzní. Andy poslal několik lidí ještě jednou prohledat budovu a já mám za sebou dvě hodiny prohlížení záznamů videokamer.“

„Nic se nenašlo, je to tak?“

„Mám podezření, že proto na nich není nic pro nás zajímavého, jelikož je pachatel na dobu únosu patrně vyřadil z provozu. Nevím, jestli se to dá, protože nejsem specialista na elektroniku.“

„V tom případě bychom měli nějakého sehnat.“

„Má řeč.“

„Bezpečnostní firma je navýsost pobouřená,“ připomněla jim Jennifer. „Všichni její zaměstnanci bez výjimky přísahají, že kamery nikdo nevyřadil – je prý vyloučeno, aby to uměl udělat někdo nepovolaný. Pravda nemají žádné vysvětlení pro zmizení Tary Jamesonové z údajně perfektně zabezpečené budovy. Tváří se kyseleji než okurky naložené do octu.“

„Podal Andy oficiální žádost o ověření kamerového systému?“ chtěl vědět John.

Jennifer přikývla. „Právě se na tom pracuje. Naši technici jsou už připravení, jakmile je dostanou do rukou, vrhnout se na jejich prověření.“

„Čili nám nezbývá nic jiného než čekat,“ vzdychl Quentin. „Nesnáším čekání!“ Stočil zrak k jedné z nástěnek. „Kendro, nenašlas v databankách něco z roku 1894?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. A není divu, vždyť od té doby uběhlo přes sto let. Tak staré záznamy FBI nevede.“

„Když se to tak vezme,“ prohodila Jennifer, „vlastně ani nevíme, jestli ten letopočet něco znamená. Přestože byl uvedený na tom záhadném lístku, nemusí nic znamenat. Neznámý informátor nás klidně mohl tahat za nos.“

Quentin se na ni pobaveně zahleděl a nato suše prohlásil: „Ten lístek jsi napsala ty, Jenn.“ Vytřeštila na něj zrak. „Cože?!“

„Koukni do svého notesu,“ poručil jí klidným, téměř něžným tónem. „Najdeš v něm vytržený list a otřep shodný s papírem, který jsi našla v mém autě.“

Nejprve to vypadalo, že ho Jennifer neposlechne, pak ale přece jenom otevřela černý notes a začala v něm listovat. Všichni viděli, jak se náhle zarazila a prstem přejela po zbytcích vytrženého listu.

Když Maggie odpoledne odcházela z domu Ellen Randallové, byla na smrt vyčerpaná. Zabočila na první odpočívadlo a zastavila na něm tak, aby viděla z místa kol dokola. Motor nechala pro jistotu běžet, třebaže už dvakrát zkontrolovala uzamčení všech dveří.

Několik minut nehybně seděla, pátrajíc zrakem po okolí. Nic zvláštního neviděla. Byl nevlídný všední den a odpočívadlo prázdné. Navzdory tomu nebyla s to se uvolnit a co chvíli vrhala pohled ven i po otevření skicáře s náčrtem.

Ellen jí nepověděla nic, co by už byla nevěděla. Bolest, již s ní sdílela, byla tak silná, že se nebyla v stavu na nic soustředit. Přiměla se k větší snaze.

Dlouhé vlasy. Oválný obličej – možná. Těžko říct, když na něm měl plastovou masku. Oči? Kdovíjakého tvaru a barvy. Stejně tomu bylo s jeho nosem. Nikdo neměl ponětí, má-li ho rovný či křivý, má-li masité či tenké rty, vysoko nebo nízko posazené uši.

Ani jediná z obětí ho nezahlédla. Nedovolil jim sebekratší pohled na svůj obličej. Cítily jediné, co s nimi dělal. Cítily na sobě jeho tělo, ruce, jimiž se jich dotýkal.

Jeho ruce... cítila jsem, jak mi drží zápěstí...

Bezmála nevědomky obrátila list a na další čistý začala pomalu, váhavě kreslit. S očima přivřenýma si vybavovala z paměti tichounké hlasy a utrpení, ještě i nyní ji působící bolest.

„Bobby... Ne, Bobby. Prosím. Promiň. Nemyslela jsem to tak...“

Maggie sebou prudce škulba, když zaslechla ten podivný, úpěnlivý hlas. Chvíli jí trvalo, než pochopila, že to vyslovila ona sama. Třaslavou rukou si otřela slzy z tváří a bleskurychle se

rozhlédla kolem dokola, jednak aby si byla jistá, že se k autu nikdo nepřikradl, jednak z nutnosti vrátit se do reality.

Nikde nikoho neviděla. Přímo před ní se rozprostíral park, v toto středeční odpoledne liduprázdný. Byl listopadový, chladný a vlhký den, jinak docela normální a bezpečný.

Bezpečný? Kdoví, v dané chvíli jí však, sedící v zamčeném autě, nic nehrozilo. Alespoň prozatím.

Přesto notně dlouho, celé minuty trvalo, než se zbavila tíživého pocitu viny a strachu, dech se jí ustálil na normálu a po tvářích jí přestaly stékat slzy.

Až pak teprve měla dost síly podívat se, co nakreslila.

Ruce... Na papíře byly mužské ruce, natahující se po něčem nebo někom s agresivní, brutální silou. Z jejich chorobného, lačného hladu se zvedal žaludek. Byly velké, šlachovité, ohyzdné. Porostlé černými chlupy až k posledním článkům prstů s podlouhlými, avšak okousanými nehty. Protože si je okusoval.

Protože si je okusoval...

Letmá, neuchopitelná vzpomínka se rozplynula jako dým a zbyly jí jen ruce, které nakreslila. Byly tak výrazné, že vidět je doopravdy, okamžitě by je poznala. Jinak však na nich nebylo nic, co by napomohlo identifikovat vraha – až na... prsteny!

Na pravé ruce se mu skvěl velký zlatý prsten s nějakým kamenem.

Na levé měl snubní kroužek.

Dlouze se zahleděla na náčrt rukou, které ztýraly, zohyzdily a zavraždily tolik žen. „Bobby!“ šeptla.

Kapitola šestnáctá

„Jak jsem to mohla napsat, aniž bych si toho byla vědomá?“ bránila se užaslá Jennifer. „Na nic si nevzpomínám, kromě toho, že jsem papír našla ve svém autě.“

„Netvrdím, žeš to udělala vědomě, Jennifer,“ chlácholil ji Quentin.

Zakabonila se. „Jak jinak jsem to mohla udělat, když ne vědomě?“

„Nazývá se to automatickým psaním. Je to způsob, jak uvolnit své podvědomí a napojit se na vlastní vzpomínky a schopnosti.“

„Chceš říct, že jsem ty letopočty měla v podvědomí?“

„Ne. V tvém případě bych spíš řekl, žeš zmobilizovala schopnost, která v tobě dřímala.“ Vyměnil si s Kendrou nenápadný pohled. „Nevíme přesně, jak k automatickému psaní dochází, je nám ale známo, že se občas vyskytne ve velmi vypjatých situacích, v případech extrémně silné naléhavosti. Řídíš se svou intuicí, vid’?“

„Občas,“ hlesla Jenn.

„Obvykle tomu tak bývá. Člověk s dobrou intuicí dokáže často využít i jiné nečekané schopnosti, které se v něm skrývají,“ vysvětloval Quentin.

„Podle tebe mám telepatické schopnosti?“

„Nevím. Řekněme, snad kdyby se v prvních letech tvého života vyskytl správný impuls, mohlas je začít využívat už dávno. Podle jedné z teorií má většina lidí mimosmyslové schopnosti, jen o tom neví. Možná nám zůstaly ještě z prehistorických dob, kdy je lidstvo potřebovalo k přežití.“

„Tohle jsem už někde slyšela,“ připustila.

„V našem případě jsi zoufale prahla po výsledku nebo aspoň něčem, co by tě navedlo správným směrem, a tak ti pomohlo vlastní podvědomí. Zachovalo se jako anténa a zachytilo cizí myšlenky. A myšlenky jsou koneckonců energie – jsou elektrickými impulsy mozku.“

„Moje podvědomí zachytilo myšlenky někoho jiného?“ žasla.

„Přesněji řečeno, zachytilo jejich podstatu.“ Zakabonil se na lístek s dvojicí letopočtů. „Holou podstatu.“

„Byly to myšlenky pachatele?“

„Život mě naučil, že náhody jsou velice zřídka. Už celé měsíce po tom zločinci pátráš. Máš ten problém takřčeno zažraný do mozku. Věda teprve zkoumá pochody v lidském mozku, ale je docela pravděpodobné, že energie našich myšlenek je právě tak jedinečná jako otisky našich prstů. Pak ovšem nemůžeme vyloučit možnost, že někdo tuto energii dovede zachytit, byt ne vědomě.“

„Vystopovalo ho tedy mé podvědomí?“

„Musíme to vzít v úvahu. Dnes už víme, že zdroj, z něhož čerpá automatické psaní, je překvapivě konkrétní.“

„Už ti někdo řekl, že na agenta FBI mluvíš podivně?“

„Nejednou.“

„Nedívím se.“

„Ale jinak mu to myslí docela logicky,“ ozval se John. „Aspoň podle mého názoru. Kromě toho nikdo z nás nepřišel s lepším vysvětlením, jak se ten papír mohl dostat do tvého auta.“

Jennifer zavzdychala. „No prima! Fakt skvělé. Nejen si povídám sama se sebou, ale moje podvědomí odposlouchává i myšleni jiných lidí.“

„Pouze je-li pod extrémním tlakem,“ upřesnil Quentin.

Rázně vstala. „Odcházím! Jdu si popovídat – nahlas popovídat – s normálními poldy, co hlídkují kolem místa nalezení Hollis Templetonové.“

„Pořád hledáš toho bezdomovce?“

„Najdu ho, kruci! Najdu ho i bez pomoci svého podvědomí,“ vybuchla.

„Smím jít s tebou?“ projevila zájem Kendra. „Nevím, jestli ti nějak pomůžu, protože to tady neznám, ale každopádně by se mi sešlo trochu pohybu na čerstvém vzduchu. Jestli nepřestanu na čas civět na monitor počítače, buď usnu, nebo se pominu.“

Jennifer bez váhání souhlasila: „Samozřejmě. Budu ráda, když mi budeš dělat společnost.“

„Nezapleť se do žádných patálií, Kendro!“ varoval ji Quentin.

„Bez tebe?“ namítla posměšně. „Jak bych mohla?“

„A jeje,“ zasmál se John.

„Dovede být pěkná ježibaba, když se nevyspí,“ sdělil Quentin Johnovi.

Kendra mu pohrozila prstem a odešla za Jennifer.

Quentin si s povzdechem postěžoval: „Mám dojem, že Jennifer mi to vysvětlení s automatickým psaním neuvěřila. Někdy zapomínám, jak těžké je pro lidi přijmout, čemu nerozumějí.“

„Vážně jsi přesvědčený, že to napsala sama?“ ověřoval si John.

„Stoprocentně,“ rozhodně potvrdil Quentin.

„Čili ten parchant musel být nedaleko, když se na něj... naladila?“

„Jsem rád, že ti to došlo,“ s úsměvem ho pochválil Quentin. „Ano, byl patrně blízko. Možnost zachytit myšlenky jiného člověka s rostoucí vzdáleností rapidně klesá. Proto s ní šla Kendra. Nedomníváme se totiž, že ten člověk patří k lidem, co se potloukají kolem policejních stanic, protože je fascinují poldové. Ne, ne. Jestli tady byl, tak zaručeně někoho sledoval.“

„Jennifer?“

„Možná. Mohla se mu v chorém mozku zrodit ‚geniální‘ myšlenka, že unést policajtku by bylo jeho parádní číslo.“

„Ale mohl sledovat i jinou ženu, která vcházela do budovy nebo z ní vycházela, ne?“

„Jistě. Stejně jako kteroukoli z žen náhodně se vyskytujících poblíž budovy.“

„To беру.“ John opět vrhl letmý pohled na hodinky a neklidně řekl: „Uvědomuji si, že jste neměli dostatek času, přesto, jak to vypadá s tím vaším profilem? Už máte představu o chodu toho jeho šíleného mozku?“

Quentin prstem poklepal na zápisník na stole. Otevřená strana byla popsána jeho hustým písmem. „Nějakou ano.“

„Povídej!“

„Vyžívá se v tom, co dělá.“

„Na to jsem přišel už sám. Ale odpověz mi na tuhle otázku: proč současné oběti násilí přežily, zatímco ty ve čtyřiatřicátém ne? Snaží se přece napodobit tytéž zločiny.“

„Dobrá otázka. Třeba předpokládal, že tak jako tak zemřou. Každou přece nechal na opuštěném místě, kde měly minimální

naději, že je někdo najde, než vykrvácejí nebo zemřou na podchlazení, zvláště v tuhle roční dobu. Faktem je, že zápasily o život ze všech zbylých sil zřejmě mnohem houževnatěji, než předpokládal. Proto poté, co jeho násilí přežily tři oběti za sebou, pro jistotu Mitchellové podřízl krk.“

„Když ale předpokládal, že zemřou, proč je oslepoval?“

„Aby neviděly – možná jeho obličeje, možná něco jiného. Nechtěl, aby ho sledovaly a viděly, co s nimi dělá a jak náramně si to vychutnává.“

John stáhl obličej odporem. „Zrůda!“

„Rozhodně to není žádný dobrák od kosti,“ zabručel Quentin.

„Pojem *dobrák od kosti* by mě v téhle souvislosti nikdy nenapadl.“ John se mlčky zahleděl na fotografie a skici na nástěnce, pak se zeptal: „Věříš na osud, Quentine?“

„Ano.“

„Páni, to byla rychlá odpověď.“

Quentin se zasmál. „Když člověk dělá to co já, musí mít v těchhle věcech jasno. Že věřím na osud, na to můžeš vzít jed. Věřím i v reinkarnaci, jelikož tyhle dvě záležitosti spolu navzájem souvisejí. Kdyby ses mě zeptal, jestli se na náš život vztahuje nějaký karmický zákon, odpovím ti, že i na to můžeš vzít jed.“

„A co nezávislá vůle?“

„Přirozeně i ta existuje. Pořád nechápu, proč si lidé myslí, že tyhle dvě záležitosti se navzájem vylučují. Podle mého názoru není celý náš život dopodrobna předurčený, jen některé jeho základní prvky – jisté události, které zažijeme, křížovatky, na nichž se musíme rozhodnout, jak dál. Možná jsou to zkoušky, které mají ověřit, jak se vyvíjíme, vospíváme. Vždycky ale máme na vybranou. Naše volba nás může zavést na zcela jinou, nečekanou cestu.“

„A podle tebe tak můžeme změnit svůj osud?“

„Ano. Podle Bishopa – a já mu věřím, ne ale že mu to vybreptáš – něco je prostě předurčeno, aby se nám přihodilo v určité chvíli. Ať zvolíš kteroukoli z cest, ať se rozhodneš, jak chceš, tyhle klíčové body jsou dané a neměnné. Možná představují jakousi zkušenost, poučení, zkoušku nutnou v životě podstoupit.“

„Dané a neměnné... Záležitosti, k nimž se musíme postavit čelem, ať chceme nebo ne. Povinnosti, kterým musíme dostát, chyby, které musíme napravit,“ brumlal si John zahleděný na nástěnku.

Quentin ho chvíli pozoroval, pak na něj uhodil: „Tak takhle je to! Proto Maggie trpí. Chce něco odčinit?“

„Tvrdí... tvrdí, že jejím zaviněním zlo žije dál. Prý ho nezastavila, když měla.“

„Takže ten netvor není žádný napodobovač starých zločinů. Je to člověk posedlý zlem, které se neustále znovu a znovu převtěluje, aby mohlo páchat zvěřstva.“

John se k němu prudce obrátil. „Tebe to vůbec nepřekvapuje?“

„Není to poprvé, co se setkávám s něčím takovým,“ klidně odpověděl Quentin.

„Se znovuzrozeným vrahem?“ nevěřícně vyhrkl John.

„Ano,“ přisvědčil Quentin s hořkým pousmáním. „Znovuzrozeným, ožvlým, nazvi si ho, jak chceš, každopádně vytrvale zápolícím s dobrem. Zlo je úžasně odolné.“

„Chceš říct, že Maggie za to skutečně může?“

„Z hlediska univerza za to může nést odpovědnost, ovšem pouze částečnou. Možná se právě proto ocitla na tomhle místě a v tomhle čase, a se schopnostmi, se kterými se narodila.“

„Aby trpěla? Aby platila bolestí za chybu, které se dopustila za minulého života?“ Johna překvapila tvrdost vlastního hlasu.

„Všichni platíme za své chyby – v tomto životě nebo v tom, který teprve přijde. Ano, Maggie v tomto životě trpí. Zároveň však pomáhá jiným, odnímá jim část jejich utrpení. Ať už je tady proto, aby napravila svou chybu, nebo prožívá další stádium vývoje své duše, řečeno současnou terminologií, právě získává body k dobru.“

John se musel pousmát, byť nerad. „Čili ji za to v příštím životě čeká sladká odměna?“

„Možná už v tomhle,“ tajemně odpověděl Quentin.

„Jestliže se jí podaří napravit chybu z minulých životů?“

Quentin pokrčil rameny. „Kdoví. Na druhé straně je docela možné, že si už svůj účet s univerzem vyrovnala, byť nadále cítí obrovskou odpovědnost. Nikdo přesně neví, co lze od něj očekávat.“

„Dokonce ani jasnovidci?“ zašpičkoval John.

„Ani ti.“

Po krátkém mlčení John prohlásil: „Tak to je fakt bída.“

„Ani mi nemluv,“ zahučel Quentin.

Po odchodu Maggie Hollis ještě dlouho zůstala sedět na svém obvyklém místě, obličejem k oknu. Slyšela policistu za dveřmi zavrtět se na židli, bzučení výtahů na konci chodby. Slyšela tlumené zvuky televize puštěné v sousedním pokoji. Zvenčí, o hodně pater níž, slyšela svištění automobilů. Napadlo ji, zda jí po zítřku, po sejmutí obvazu z očí, zůstane takhle citlivý sluch.

Asi ne, nijak zvlášť ji to přirozeně netrápilo. S radostí vymění zostřený sluch za obnovený zrak. Jenže... bude schopná opět vidět? A jestli ano, proč právě ona? Měla-li Maggie pravdu o osudu či údělu každého člověka, pak pro to musel být nějaký důvod. Co tak významného udělala, že si to zasloužila?

Anebo... co významného teprve má udělat?

Tiše špitla: „Annie? Jsi tady?“

Jsem.

Odpověď zazněla tichounce, málem jako ševel, i takové však byla po dlouhých hodinách mlčení ráda. „Ještě jsi mi toho hodně neřekla, vid’?“

Ne, neřekla.

„Proč? Nedůvěřuješ mi?“

Musela jsem být opatrná, hlavně zpočátku. Předtím... Ti, které jsem dosud chtěla varovat, nepřijali mé poselství. Já... jsem je děsila. Nechtěla jsem vyděsit i tebe.

„Neděšíš.“

Já vím Prozatím.

„Tak už mi pověz, co mám udělat, abych pomohla Maggie. Ona mi pomohla víc, než si uvědomuje. Od bolesti a strachu. Navíc... bojuje za nás za všechny. Musím jí pomoci. Pověz mi jak, Annie.“ Chvilí se zdálo, že se odpovědi nedočká, až konečně tichá, tišší než předchozí slova a trátící se kamsi do neznáma, přišla.

Brzy. Už brzy, Hollis...

Johnovi se konečně podařilo dovolat Maggie na mobil. Co nejklidněji se přiměl zeptat: „Kde jsi?“

„Byla jsem za Hollis. Právě odcházím z nemocnice.“ Její hlas zněl klidně jako vždycky, ale přece jen v něm vycítil napjatý podtón. „Proto jsem teprve teď zapjala mobil.“

„Jedeš sem?“

„Přijedu, ne ale hned, nejprve ještě musím něco udělat.“

„Co?“

„Projít se budovou, kde byla nalezena Samantha Mitchellová. Možná tam přijdu na něco důležitého. Můžeš mi říct adresu toho domu?“

John bryskně prohlásil: „Sama do něj nepůjdeš. Jedu tam a počkám na tebe.“

„Dobrá. Jaká je ta adresa?“

John vyhledal mezi spisy hustě rozesetými po stole spis Samantha Mitchellové a nadiktoval jí žádanou adresu. „Jestli tam dorazíš dřív než já, počkej na mě v autě, ano?“

„Ano.“

Položil mobil a zavrčel na Quentina: „Neměla by tam jít sama.“

„Řekl jsem něco?“

„Chtěls.“

Quentin se pousmál a hned nato tiše, málem šeptem dodal: „Musí jednat po svém, už jsem ti říkal přece. Jenže ty to víš sám, vid', Johně?“

„Řekněme, že mi to došlo. Měl jsem možnost ji už poznat a zjistit, co ji žene vpřed, tedy z mého hlediska. Od počátku jsem tvrdil, že její motivace, kvůli které se vystavuje kruté bolesti tolika obětí, musí být nesmírně silná. Pokání, náprava... Ať už jí univerzum přidělilo jakýkoli úkol, ona sama vidí jen jediný způsob nápravy vlastní chyby. Musí zastavit zlo tady a teď. Je odhodlaná učinit cokoli, aby toho dosáhla, bez ohledu na cenu, kterou za to bude muset zaplatit.“

„Vypadá to tak. Ale nezabráníš jí udělat, co podle svého přesvědčení musí udělat.“

„Jak to můžeš vědět?“

„Ptáš se mě, jestli vím, co přinese budoucnost?“ John viditelně strnul, pak odpověděl: „Vlastně ano. Můžu ji ochránit?“

„Ne.“

Po notně dlouhé chvíli John nabral dech a tiše se zeptal: „Nebudeš mít nic proti tomu, když se o její ochranu aspoň pokusím?“

„Nic jiného od tebe nečekám,“ zabručel Quentin.

John přikývl a spěšně odešel.

Jakmile Quentin v zasedačce osířel, tiše si zamumlal: „Ani osud od tebe nic jiného nečeká, John. Jsem děsně zvědavý, kdy si tohleto konečně uvědomíš.“

Když po několika minutách vešel do zasedačky Andy, našel Quentina uvelebeného na židli s nohama nataženýma na stole a prsty propojenými na břicho. Mračil se.

Ačkoli Andy tohoto podivného agenta znal teprve krátce, vzhledem k letité policejní praxi spolehlivě dovedl rozpoznat, že není ve své kůži. „Bojíš se o Johna?“

Quentin na něj zaraženě zamžikal.

„Ptal jsem se, jestli se bojíš o Johna. Před chvílí jsem ho viděl odcházet. Vypadal rozčilený.“

Quentin přikývl. „John neumí skrývat své pocity.“

„Šel za Maggie?“ položil mu Andy další otázku.

„Ano.“

Andy nasadil výraz nesmírné trpělivosti. „Proto si o něj děláš starost?“

Quentin znovu zamžikal a zavrtěl hlavou. „Ne. Nedělám. Nemá smysl trápit se něčím, co je předem dáno.“

Andy se užuž zeptal, jak to myslí, vtom si však uvědomil, že to raději nechce vědět. „Tak co tě žere?“

„Neměls někdy nutkavý pocit, žes něco přehlédl?“ odpověděl mu otázkou Quentin.

„Tu a tam,“ připustil Andy. „A?“

„Nu... Obvykle jsem zjistil, že jsem něco skutečně přehlédl.“

„I já.“ Quentin se zahleděl na stůl plný papírů. „Někde mezi těmhle lejstry je drobnost, které jsem měl věnovat větší pozornost.“

„Nemůžeš ji maličko upřesnit?“

„Ne... Kruci!“ Složil nohy na zem, protáhl se a zakaboněný sáhl po jednom ze spisů. „Ale chystám se to napravit, protože mi to nedá.“

Andy stoicky pokrčil rameny. „Dej mi vědět, až na tu drobnost přijdeš.“

John dojel k opuštěné zpuště budově, v níž bylo nalezeno tělo Samantha Mitchellové, a musel konstatovat, že stejně zpuště vyhlíží i její okolí. Nebyl právě nejpříjemnější den – sychravo, z šedivého nebe co chvíli krápolalo. Tuhle čtvrt' by nikdy nenazval vlídnou. Naopak. I těch pár domů na dohled, ještě neodsouzených k stržení, mělo okna bez záclon a železné mříže na dveřích, takže vypadaly jako pevnosti, obrněné proti všude zde přítomnému nebezpečí.

Maggie seděla v autě před budovou. Když John zaparkoval, vystoupila a zůstala stát na chodníku.

„Nedá se říct, že by to tady vypadalo dvakrát vesele,“ poznamenal John.

„Věru ne,“ souhlasila. Jako obvykle i nyní tiskla k hrudi skicář, svůj tradiční pancíř. Studeným větrem jí zružověla špička nosu a dlouhé vlasy jí povívaly kolem obličeje, jako kdyby žily vlastním, nezávislým životem. „Až se zdá, že místa, kde se zbavuje svých obětí, záměrně volí pro jejich bezútěšnost. Jako kdyby chtěl, aby se ty ženy cítily... všemi opuštěné.“

„Máš pravdu. Jeho pokřivená mysl schválně izoluje oběti od okolního světa.“

Maggie se zachvěla. „Ano,“ přitakala.

„Možná bychom měli počkat s tou prohlídkou,“ navrhl váhavě.

„Potřebujeme všechny informace, které se nám podaří získat, to přece víš.“

„Jistě, jenže ani od nejpožadovačnějšího univerza není spravedlivé očekávat od tebe, že dobrovolně podstoupíš takové peklo.“

„Ještě ti nikdo neřekl, že život nebývá vždycky spravedlivý?“

Zahleděl se na ni, pak tiše odvětil: „Poslední dobou to zjišťuji neustále.“

Maggie jako kdyby najednou upadla do rozpaků. Spěšně hodila skicář do auta. „Nemá smysl brát ho s sebou,“ řekla. „Na místě činu obvykle stejně nic nenakreslím.“

Vrátila se k Johnovi a on ji vzal za paži. „Určitě se na to cítíš? Po noci málem celé strávené na policejní stanici jsi zaručeně vyčerpaná.“

„Pochybují, že ostatní jsou na tom líp. Ty jsi copak svěží?“

„Ne, jenže já nejsem empatic, drcený tíhou utrpení jiných.“

Maggie se na něj široce usmála. „Umíš si představit, že bys něco takového vyslovil před týdnem?“

John se musel zasmát. „Ne. Rozhodně ne.“

„Celý život se učíme.“ Maggie vykročila po vydrolené příjezdové cestě k hlavnímu vchodu budovy.

John jí šel v patách. „Neodpovědělas mi. Jsi opravdu přesvědčená, že chceš jít dovnitř?“

„Už nemáme moc času.“

Bezprostředně před schody ji chytil za ruku a přinutil zůstat stát. „Cítíš to, nebo víš?“

„Obojí.“ Opětovala jeho upřený pohled tak pevně, jak jen byla schopná. „Tara Jamesonová už může být mrtvá, a i kdyby ne, zaručeně hrozně trpí.“

„Ne tvou vinou, Maggie.“

Nechtěla se s ním přít. „Jestli neudělám všechno, co je v mých silách, abych ji našla a zastavila tu bestii, budu si to do smrti vyčítat.“

Zaváhal, pak nejistě, jakoby proti své vůli zvedl ruku a odhrnul jí z obličeje pramen vlasů. Letmo se při tom dotkl její tváře. „Když ničemu jinému, tak tomuhle rozumím, Maggie. Ta bestie mě připravila o sestru. Andy a jeho lidé už celé měsíce žijí jen tímhle vyšetřováním. Quentin s Kendrou riskují život, aby monstra tohoto druhu dostali za mříže. Třebaže necítíme bolest obětí tak fyzicky jako ty, určitě s nimi soucítíme.“

Maggie zhluboka nabrala dech. „Máš pravdu. Promiň. Jenom nejsem zvyklá...“

„Pracovat v týmu?“

„Nepověz, že ty ano.“

Usmál se. „Většinou jsem na řídícím postu, tedy ani pro mě to není lehké. Dokud ale cítím, že je to pro dobro věci, dovedu se vyrovnat s tím, že se musím podřídit.“

„Já bych řekla, že to tady řídíš hned od první chvíle, kdy jsi k nám přišel,“ podotkla suše. „Jen dost netradičním způsobem.“

„Andymu ale nic neříkej. Ani Quentinovi,“ požádal ji s úsměvem.

„Pokud si myslíš, že to nevědí, jsi na velkém omylu,“ ujistila ho.

John si uvědomil, že ji stále drží za ruku, a přiměl se ji pustit. „V tom případě se ke mně chovají opravdu velkodušně. Tak jak... jdeme?“

„Možná nezjistím nic nového. Možná tady pobyl stejně krátce jako na místech nalezení ostatních obětí. Zkusit to ovšem musím.“

„Dobrá. Postůj chvíli. I venku je šero, takže uvnitř určitě budeme potřebovat svítilny.“

Maggie počkala, až z auta přinese svítilny, a pak společně vešli do domu.

Ve světle svítilen viděli vnitřek budovy značně podobný onomu, kde pachatel nechal Hollis Templetonovou – samá špína, zařízení vybrakované včetně instalace. Pod nohama jim vrzala prkenná podlaha a oba slyšeli šustivý úprk potkanů.

„Fuj!“ zhnuseně vyhrkla Maggie. „Nenávidím potkany.“

„Ani já je nemám v lásce. Podle policejní zprávy tady nejsou krvavé stopy jako předešle. Samanthu našli na konci téhle chodby vlevo,“ sdělil jí John.

Maggie chvíli nehybně stála, sbírajíc síly a pomalounku otvírajíc dveře svým vnitřním smyslům. Vzápětí ucítila pach krve. O nic slabší než minule – i tentokrát ji bezmála dusil. Násilím potlačila nevolnost a přinutila se vnímat i něco jiného než jen nasládlý pach, z něhož se jí zvedal žaludek. „Maggie?“

„Jsem v pořádku, jenže... je to tady nějaké jiné.“

„V jakém smyslu?“ zeptal se.

„Zatím nevím.“ Pomalu vykročila dlouhou chodbou do zadní části domu s púltuctem místností zbavených dveří a dveřními rámy prapodivných úhlů jako na kresbě dítěte neznalého perspektivy.

„Je to tady strašidelné i pro normálních pět smyslů,“ stísněně zabrumlal John.

Maggie nutkalo odpovědět mu, že při využití smyslu navíc je to nepoměrně strašidelnější, vtom však její pozornost upoutal otvor po dveřích a rámu po levé straně. Neodolatelně ji přitahoval. Pach krve sílil a současně ji přepadaly zákmity temnoty, podobně jako na místě, kde ležela Hollis. Temnota, bolest, hrůza a... Proč se jí náhle tak těžko dýchá? Pocítila nějakou tíhu, jakousi... bytost naklánět se nad ni, tisknout se na ni...

Vůbec neslyšela, že Johnovi zazvonil mobil.

Kapitola sedmnáctá

Scott se vrátil ke Quentinovi sedícímu v zasedačce a s vítězoslavným výrazem v obličeji přišpendlil na nástěnku další dvě fotografie obětí z roku 1934. „Vyhrabal jsem je v severním okrsku,“ hlásil. „Byly to oběti číslo tři a sedm z toho roku.“

Quentin se přestal mračit na spisy na stole a vzhlédl k novým snímkům. „Jedna je celá Samantha Mitchellová a druhá vypadá jako Tara Jamesonová,“ konstatoval.

„Věru. Máme tedy šest tehdejších obětí shodných s našimi šesti. Klidně mě měj za blázna, ale stejně tvrdím, že tohle je jasný důkaz imitátorství pachatele,“ prohlásil Scott.

Andy, jenž vešel vzápětí za Scottem, souhlasil: „Myslím si totéž.“

„Dá se spolehnout, že v tamtom roce bylo celkem osm obětí?“ zeptal se Quentin.

Scott přikývl. „Aspoň podle knihy, kterou objevila Jennifer. Po policejních spisech o posledních dvou obětech ale není ani stopa. Musím prověřit ještě dvě možnosti – první z nich obnáší probrat obrovskou bednu neroztříděných spisů, které se nějakým záhadným způsobem dostaly na radnici.“

„Názorný důkaz, jak se pracuje za naše daně,“ zabrblal Andy. „Nu, nevíme jestli a jak nám pomohou fotografie těch posledních dvou obětí, ale nemůžeme ani tvrdit, že jsou k ničemu.“

„Už padám!“ Scott, povzbuzený úspěchem, odspěchal z místnosti.

Andy se posadil za stůl a oběma pěstmi si unaveně drhl tváře. „Jsem jen o deset let starší než on, a mám pocit, jako bych byl starší nejmíň o dvojnásobek. Po pětaticítce to u všech jde s energií takhle dolů z kopce?“

„Ani my jí nemáme nadbytek,“ ujistil ho Quentin. „Také jí už musíme šetřit. Já sám například si rád přes den tu a tam na pár minut zdřímnu.“

Andy si ho změřil. „Kolikrát sis zdříml dnes?“

„Brzy se snad dopracuji k prvnímu.“ Quentin se znovu zakabonil. „Pořád pátrám po tom detailu, co mi nedopřává klid.“

„Zhola netušíš, co by to mělo být?“

„Ne, určitě ale vím, že je to někde tady.“ Sáhl po dalším spisu. „Něco, o čem se při výslechu zmínil přítel nebo příbuzný oběti. Anebo něco v pitevní zprávě či na fotografii z místa činu? Nevím.“

Než Andy mohl něco říct, zazvonil Quentinovi mobil. Sotva se ozval, z minireproduktoru se začal hrnout tak ryčný hlas, že ho slyšel i Andy na opačném konci stolu. Jako by řval obrovský medvěd v malé jeskyni.

„Quentine? Slyšíš, Quentine?“

„Slyším tě, Joey.“ Quentin s bolestivou grimasou odtáhl telefon kousek od ucha. „Co je?“

„Hele, Quentine, trochu jsem čmuchal, že třeba narazím na horkou stopu.“

„Joey...“

„Jeden známý mi odpřisáhl, že před pár týdny viděl starý černý cadillac, jakým jezdíval můj táta, parkovat na místě, kde našli jednu z těch ženských. Myslí si, že ho viděl už i někdy předtím. V noci.“

Quentin vmžiku věděl, co mu chce Joey říct, a v duchu zaklel. „Dobrá, Joey, ale nemůžeš –“

„Ten známý myslí, že to auto viděl i tu noc předtím, než našli tu Mitchellovou. Mohla v něm být ta svině. Zjistím ti to, Quentine. Třeba se mi podaří ten kaďour vystopovat.“

„Joey, můžeme –“

„Dám ti vědět, až něco budu mít. A neboj, dám bacha. Slibuju.“

„Joey! Joey?“ Quentin pomalu odložil mobil. „Hergot!“ zavrčel.

„Hádám správně, že to byl ten tvůj informátor, od kterého jsme se dozvěděli o údajném únosci Samantha Mitchellové?“ zeptal se Andy.

„Jo.“

„Myslíš, že přišel něčemu na stopu?“

Quentin vstal, přešel k mapě města upevněné na jedné ze stěn zasedačky. Několik malých červených praporků zapíchnutých do ní označovalo místa nálezu obětí. „Mluvil o starém černém cadillaku, viděném před pár týdny blízko místa nalezení Hollis Templetonové. Jestliže totéž auto viděli i nedaleko místa, kde jsme den nato našli Samanthu Mitchellovou...“ Ukázal na dva praporky blízko u sebe.

„Ta dvě místa jsou od sebe vzdálená něco přes tři kilometry. Joey by to měl zaručeně za jednu čtvrt'. Ano, možná na něco narazil.“

Andy vstal. „Měli bychom tedy urychleně v registraci dopravního inspektorátu prověřit všechny staré černé cadillaky. Netušíš, o jaký model mohlo jít? Starý je široký pojem.“

Quentin se vrátil ke stolu s čelem zkrabatělým urputným přemýšlením. „Joeyho otec zemřel před pětadvaceti lety. Pokud mě paměť neklame, jezdil v cadillaku z roku sedmdesát dva. Pro jistotu hledejme ročníky, řekněme, sedmdesát až sedmdesát šest.“

„Dobrá.“ Andy se zamyslel. „Pětatřicetiletých pojízdných cadillaku nemůže být zase až tolik, aspoň ne v Seattlu.“

„Doufejme, že se nemýlíš.“

Andy užuž odcházel, přece jen však poznamenal: „Už zase vypadáš ustaraně.“

„Však také jsem. Joeyho mlčenlivost a opatrnost se dá přirovnat k příslovečnému slonovi v porcelánu.“

„Takže jestli ten cadillac najde...“

„S velkou pravděpodobností se neovládne a nebude mu stačit, že mi jenom zavolá,“ dokončil zachmuřený Quentin.

„V tom případě bychom to auto měli najít dřív než on.“ Jen to Andy dopověděl, odchvátal z místnosti.

Quentin osaměl se svými myšlenkami, z nichž jediná nebyla příjemná. Netušil, odkud mu Joey volal, a věděl, že má jen mizivou šanci najít ho dřív, než na svou iniciativu doplatí. Toužil tu bestii polapit, ale přesto zadoufal, že se Joeyho stopa ukáže být falešná nebo že pachatel nebude dost rychlý.

Vycházel ze svých zkušeností a znalostí. Věděl, že Joeyho prostoduchost a síla, byť obří, si neporadí s absolutním zlem, na něj může narazit. Byl sice darebák a rváč, zdaleka však neměl na to, aby byl schopný úspěšně bojovat s něčím, co nemohl pochopit rozumem. Pokud nebude mít obrovské štěstí, v tomto duelu prohraje. A Joey štěstí zrovna nemíval.

Na Quentina dolehla tíha odpovědnosti za už příliš mnoho mrtvých...

Znovu zaklel, znepokojeně pohlédl na telefon. Strašně si přál, aby Joey zavolal ještě jednou, ale dobře věděl, že to neudělá. Ne

protože by mu to prozradily jasnovidecké schopnosti, ale protože svého chráněnce dobře znal. Věděl, že je odhodlaný za každou cenu dostat toho zloducha, aby splatil svůj starý dluh. On však si přál toho dluhu využívat i v budoucnu, držet jím Joeyho nad vodou a bránit mu namočit se do vážnějšího maléru.

Dodatečně zalitoval, že ho raději nenechal zavřít.

Nakonec uznal za moudřejší netrápit se něčím, co stejně nemůže změnit, a znovu se snažil rozpomenout, co vlastně mu to vrtá v hlavě.

Než se stačil znovu soustředit, vrátil se Andy.

„Máme zprávu soudního doktora o pitvě Samantha Mitchellové,“ oznámil Quentinovi spokojeně. „Přišla o několik hodin dřív, než jsme čekali.“

„Je v ní něco, co ještě nevíme?“ okamžitě se zajímal Quentin. převzal od něj složku a ihned otevřel.

„Ani ne. Aspoň nic, čeho bych si všiml,“ odvětil Andy.

Quentin se začel a krátce nato strnul. „A hrome!“ zachraptěl.

Polekal Andyho. „Co je?“

„Ona tam zemřela? Samantha Mitchellová zemřela na místě, kde se našlo její tělo?“

„To jsme přece věděli,“ nechápavě odpověděl Andy.

Quentin sáhl po mobilu a horečně hledal číslo. „Ne všichni!“

John nedovedl určit, proč pociťuje takovou nejistotu.

Možná protože si ani představit neuměl, jaké to je, když člověk osobně prožívá pocity a vjemy jiných lidí, byť už celé dny, ba týdny staré, získávané čistě tím, že se prochází místem, kde k zločinu došlo. Možná za to mohla tahleta tmavá, studená, strašidelná budova, anebo se u něj začínala projevovat rostoucí vnímavost na emoce. Na vlastní... A Maggiiny.

„Je to tady strašidelné i pro normálních pět smyslů,“ zabručel jen proto, aby něco řekl.

Maggie se k němu napůl obrátila, vtom však upřela zrak na otvor po bývalých dveřích a vykročila k němu.

Zápolil s nutkáním zastavit ji, zadržet za rameno, aby mohl... co vlastně?

Náhle do mrtvého ticha zazvonil jeho mobil a on leknutím až povyskočil. Maggie naopak, jako kdyby zvonění vůbec nevnímala, kráčela dál, už překročila práh. Šel za ní a současně tahal mobil z kapsy. Hlas z něj uslyšel, ještě než stačil mobil přiložit k uchu.

„Johne? Okamžitě s ní odejdi!“ poroučel Quentin hlasem nepřipouštějícím námitku.

„Cože? O čem to...“

„Poslechni! Okamžitě odtamtud vypadněte! Dostaň odtud Maggie! Ihned! Ona tam zemřela! Samantha Mitchellová zemřela v tamté místnosti. Jestli se Maggie příliš přiblíží...“

John zaslechl tupou ránu a zahlédl světlo svítilny upadlé na zem. Bleskově posvítil na Maggie. Protože stál za ní, viděl pouze její záda a rozčepýřené vlasy. Vzápětí nato však se k němu zvolna obrátila a z hrdla se jí vydralo zachrčení.

Oběma rukama si držela krk, obličej měla křídově bílý a naprázdno otevírala ústa, jako kdyby se snažila něco říct.

Nekonečnou vteřinu na ni ohromeně zíral. Pak odtáhla ruce od krku a hleděla na ně jako na cizí. Měla na nich krev. Stejně tak na krku.

Jennifer se posadila ke Kendře do auta a unaveně pokrčila rameny. „V téhle oblasti se potlouká spousta bezdomovců, těžko tedy zazlívát policistům, že o tom našem nevědí. Hernajz!“

„Můžeme to znovu zkusit v útulcích,“ navrhla Kendra.

„Ty se začnou plnit až večer.“

Kendra chápavě přikývla. „Všimla jsem si, jak se pár kandidátů výslechu vypařilo jako kafr, sotva jsme se objevily.“

„Aby ne. Pochůzkáři hlásí, že všichni na okolí jsou podráždění. No a někteří mají přirozeně strach, že jestli se nám toho psychopata nepodaří dopadnout, hodíme to na jednoho z nich.“ Vzdychna a dodala: „Vůbec jim nezazlívám, že nám nevěří. Což nám ovšem práci neusnadňuje.“

„Jo, jo,“ přitakala Kendra. „Nepovídal ten tvůj přítel, že Robsona zadrželi pro rušení veřejného pořádku?“

„Ano. Podle zápisu obtěžoval lidi odcházející z obchodu s lihovinami, co je o něco dál v té samé ulici. Blábolil, že ho

pronásleduje duch někdejšího nepřítele a pořád se ohlížel po baráku, před kterým byla nalezena Hollis Templetonová.“ Jennifer zavrtěla hlavou a nakrátko se odmlčela. Z Kendřina upřeného pohledu se najednou cítila nesvá. „Možná honíme svůj vlastní stín. Nedovedu si představit, že by to mohla být nějaká stopa. Zaručeně se jednalo jen o opilecké žvanění.“

„Musí v tom být něco, co zalarmovalo tvůj instinkt,“ namítla Kendra.

Jennifer vyndala párátka z úst a přiměla se říct: „Možná ho zalarmovalo čiré zoufalství. Co když si vymýšlím stopy tam, kde nejsou?“

Kendra s pousmáním namítla: „O tom silně pochybuji. Na to jsi příliš dobrá policistka. Tomu příteli, co ti dal tenhle tip, důvěřuješ, vid’? Proto ses dala do hledání.“

„Ano.“

„A nevedlo tě k tomu ještě něco? Něco, cos četla v zápisu o zadržení toho bezdomovce?“

Jennifer užuž chtěla odpovědět záporně, když vtom se po bleskovém vybavení přečteného zápisu přece jen na jednu zvláštnost rozpomněla. Zvedl se jí adrenalin, jako vždycky, kdy měl další dílek skládky zapadnout na své místo. „Ano, něco tam bylo. Většina Robsonových blábolů neměla hlavu ani patu – jeho problémy pramení podle mě ze schizofrenie, ne z homosexuální orientace – ale řekl něco zajímavého.“

„Copak?“

„Že ten duch nesl přes rameno pytel – pytel se štěňaty. Byl přesvědčený, že je jde utopit a pak si přijde pro něj.“

„V tom pytli muselo být něco živé. Něco se něm určitě hýbalo a snad to i slyšel,“ prohlásila Kendra.

„Máš pravdu. Když se to tak vezme, Robsonovo tvrzení, že duch něco nesl, spolu s jeho popisem toho, co viděl, nepůsobí jako čirá halucinace.“

Kendra se otočila k domu, u něhož našli Hollis, a zahleděná na něj řekla: „Petrně nejeden bezdomovec se za špatného počasí schovává v tom napůl rozpadlém skladišti, kousek od baráku, kde byla nalezena Hollis. I tehdy bylo sychravo, že?“

„Ano.“

„A z toho skladu je na ten barák vidět,“ pokračovala Kendra.

„Můžeme se o tom přesvědčit,“ navrhla Jennifer.

Za deset minut už obě stály na vratké zrezivělé nakládací rampě u venkovní zdi starého skladu. Uvnitř z původního zařízení nic nebylo, nepochybných důkazů o přespávání bezdomovců však dostatek – plesnivý otoman a rozpadající se křeslo, staré krámy v jednom koutě za chatrnou zástěnou z térapapíru na nevalnou ochranu nocležníků před průvanem. Uprostřed séparé trůnil sud, v němž rozdělávali oheň.

Jennifer špičkou boty šťouchla do vrstvy novin a starých hadrů, očividně sloužící za lože. „Na bydlení je tady značně neútně,“ konstatovala.

„Zato bezpečněji než jinde.“ Kendra ukázala na betonovou podlahu. „Aspoň pro paranoidního schizofrenika. Kdyby sem někdo přicházel, prozradily by ho kroky.“

„Máš pravdu. Ze stejného důvodu zřejmě zvolil místo pod oknem. Coby paranoik chtěl mít přehled o dění v ulici.“ Jennifer hleděla na okno nad ubohým pelechem. Jako jediné v hale mělo ještě tabulky z mléčného skla, až na dvě. Otvory po nich bylo dobře vidět na dům, kde pachatel nechal Hollis Templetonovou. „Koukni se! Mělas pravdu.“

Kendra vyhlédla ven. „Tohle bude asi jediné místo v okolí, ze kterého je vidět na vchod do domu. A na nároží je pouliční osvětlení, vid’?“

„Ano. Robson mohl tedy i v noci vidět člověka vcházet do domu a rozeznat, že něco nese v pytlí. Něco, co se hýbalo a vydávalo zvuky.“

„Mohl mít na obličej masku, co v noci působí strašidelným dojmem, nebo to opravdu byl někdo, koho si Robson pamatuje z minulosti.“ Kendra se s pousmáním otočila k Jennifer. „Jestli tě zajímá můj názor, nejspíš se nehoníme za vlastním stínem. Měly bychom po Davidu Robsonovi pátrat dál.“

Jennifer pokývala hlavou. Adrenalin v ní znovu stoupal. „Souhlasím s tebou.“

Až když už znovu seděly v autě, se zeptala: „Jak jsi věděla, že v zápisu je něco, co by mohlo být důležité? Nemélas ho přece v ruce. nebo ano?“

„Ne.“

„Tak jak?“

Kendra s pousmáním odpověděla: „Intuice.“

„Ach. Johne, strašně mě to mrzí!“ litoval Quentin do telefonu. „Dosud vždycky nechával své oběti jinde než na místě, kde je mučil a mrzačil. Proto mě nenapadlo, že by tomu bylo jinak v případě Samantha Mitchellové. Automaticky jsem předpokládal, že ji zabil jinde a mrtvou přinesl do budovy a tam jenom naaranžoval, aby to působilo co nejhrůzněji. Kdybych se líp soustředil na fotografie z místa činu, došlo by mi to. Matrace byla prosáklá krví, hlavně kolem její hlavy a ramen. Uvědomil bych si, že ji musel zavraždit až tam.“

„Nevyčítej si to, Quentine,“ domlouval mu John. „Všechny nás vzalo, že se musíme vyrovnávat s aspekty vybočujícími z celé série.“

„To mě neomlouvá. Jak je na tom Maggie?“

„Abych pravdu řekl, teď skoro líp než já. Krvácení se samo od sebe zastavilo, jakmile jsem ji vynesl ven, a když jsem ji posadil do auta a otřel jí krev, viděl jsem jen rudou čáru tam, kde předtím měla otevřenou ránu.“

„Co dělá?“

„Spí. Jakmile odezněl šok, chtěla spát. Proto jsem ji odvezl k ní a uložil do postele.“

„Určitě bude v pořádku. Nebyla tam dost dlouho na to, aby se ztotožnila s tím, co se stalo Mitchellové.“

„Chceš říct, že kdyby tam byla déle, mohlo ji to zabít?“

Quentin chvíli otálel, než odpověděl: „Je to možné. Maggie prozatím našťěstí nedospěla tak daleko, ale pokud bude její citlivost dál vzrůstat, může se z ní stát absolutní empatička.“

„Absolutní empatička?“

„Jo. Celý její organismus, nejen po fyzické, ale i emocionální stránce, by nabyl takové senzitivity, že by doslovně do sebe vstřebal zranění či nemoc jiného člověka. Kdyby ses ty například řízl do ruky, rána z tvé ruky by zmizela a objevila se na její ruce – opravdická a

krvácející, na tomtéž místě, kde jsi ji měl ty, a bolela by ji stejně jako předtím tebe.“

„Panenanebi!“

„Ano, ano. Jestli je ale empatička-léčitelka, tvou bolest by nepřebírala nadlouho. Byla by pro ni pouze ukazovatelem, který by jí řekl, kolik energie bude potřebovat na vyléčení zranění. Při léčení jí bolest trpícího pomáhá určit, kolik energie potřebuje nemocný organismus k návratu do rovnovážného stavu. Každé zranění a nemoc, vyjma smrtelných, může diagnostikovat prostřednictvím hmatového vjemu a vyléčit během několika minut,“ vysvětloval Quentin.

„Tohle... tohle že je možné?“ pochyboval John. „Vyléčit zranění či nemoc jiného člověka jediným dotekem?“

„Znám jistou nadanou léčitelku, která takřeceno vzkřísila smrtelně postřeleného muže. Nebyla empatička, měla čistě schopnost léčit. Odebíralo jí to ovšem značnou část vlastní energie, její vlastní životní síly, ale neabsorbovala skutečné rány léčeného člověka.“

„Což by Maggie dělala, i kdyby byla empatička-léčitelka?“

„Ano.“

„A jako empatička přebírající zranění, bolest a nemoc na sebe, by sama sebe už nevyléčila? Převzala by zranění i s jeho následky a bolesti, a dál by trpěla místo onoho člověka?“

Quentin si s odpovědí dal na čas. „To s jistotou nevím. S takovým empatikem jsem se ještě nesetkal, jenom jsme o tomhle v jednotce teoretizovali. Když ale vezmeme v úvahu, jak rychle se Maggie zahojila rána na krku, věřím, že je empatička-léčitelka. Nevím, jestli její léčitelské schopnosti vyvolává prostý hmatový vjem – dotek, nebo se musí na ně koncentrovat, aby jich využila. Doufejme, že jde o druhou variantu a může své schopnosti aspoň zčásti ovládat.“

John se zhluboka nadechl, vydechl a požádal: „Vysvětlil bys mi, jak mohla převzít tu ránu na krku?“

„Samantha Mitchellová v té místnosti zemřela. Nedávno a krutým způsobem. Děsně se bála a trpěla, o šoku nemluvě. Vibrační pole jejích emocí v místnosti přetrvávalo. Maggie se na ně napojila, a tím pádem prožila část mučení podstoupeného Samanthou.“ Odmlčel

se, ztěžka povzdechl a dokončil: „Mám pocit, že v tomhle případě reaguje mnohem vnímavěji než obvykle, jelikož je s ním propojená... fatálně.“

„Osudově?“

„Ano. Nevím, jestli v minulosti znala duše obětí nebo je nějak spojená s duší toho ďábla. To ví jenom ona sama. A možná ani ona ne.“

John zvedl oči k obrazu na stěně nad krbem Maggiina obývacího pokoje a řekl: „Zeptám se jí na to. Ale až se pár hodin prospí. Viš, mám pocit, že by tady neměla být sama. Kdyby se něco stalo nebo změnilo, případně jste narazili na něco, co bych měl vědět, zavolej mi, ano?“

„Jistě. Venku je čím dál nevlídněji, Kendra, Jennifer i Scott se určitě co nevidět vrátí. A všichni se vrhneme na hledání černých cadillaku. K nějakému zlomu už zaručeně musí dojít, dám na to krk. Svrbí mě zátylek jako vždycky, kdy se blíží rozuzlení případu.“

„Dobré, nebo špatné?“

„To kdybych věděl!“

Rozloučili se, John položil sluchátko a popošel k obrazu. Podpis autora v jeho dolním rohu byl, ač patřičně umělecký, dobře čitelný: *Rafferty*.

Beau Rafferty. Bylo to dílo jejího bratra.

Nebylo divu, že mu stylem připadal povědomý. Vlastnil totiž dva jeho obrazy. Přes mladý věk už nyní byl pokládán za jednoho z nejnadanějších umělců přelomu století. Povznosl impresionistickou malbu na vrchol.

On – umělec, tvořící mistrovská díla pro potěchu lidí, ona – policejní kreslířka, co prazvláštním způsobem vyslýchá týrané oběti a kreslí k neuvěření věrné portréty zločinců, díky jimž je policisté dostávají za mříže.

Dva nadaní umělci, kteří mají výjimečné schopnosti. Zamyslel se nad jejich matkou. Mohla i ona být umělkyně a psychotronička zároveň? Jsou psychotronické schopnosti dědičné?

Uvědomil si, že dělá něco podobného, jako když si člověk potmě píská, aby se nebál. Pohlédl do okna. Začínalo se šestit, rozhodl se tedy chovat zde jako doma. Zapálil v krbu, a když se

dřevo rozhořelo, pustil televizor. Ztlumil zvuk, pak přepnul na zpravodajský kanál – spíš aby se něčím zaměstnal než z touhy vidět nejčerstvější zprávy.

Špatných zpráv měl na teď víc než dost.

Po chvíli zápolení s Maggiiným staromódním kávovarem si uvařil kávu a šel probádat ledničku. Našel v ní mísu domácí polévky. Připadala mu ideálním pokrmem pro tuto příležitost, protože ji mohl nechat pomalu hřát na sporáku, než se Maggie probudí. Přelitou do hrnce ji postavil nad plamen.

Zatímco se polévka ohřívala, opět zkontroloval zamčení a zajištění všech dveří a oken, pro jistotu. Normálně by nebyl tak přehnaně opatrný, jenže to, co se přihodilo Maggie, jím otřáslo víc, než by si kdy připustil za možné, proto jednal vrcholně ostražitě.

Asi ji nemohl uchránit záporných energetických vibrací biopole obětí, které jí působily rány a bolest, ale před jakýmkoli hmotným nebezpečím ji rozhodně chránit chtěl.

Před násilníkem a vrahem, který možná sledoval policejní stanici a viděl Maggie, Jennifer nebo Kendru. Mohl si umínit zlikvidovat nepohodlnou kreslířku, vždyť by ho časem mohla vidět, byť ho nespátřila žádná z jeho obětí.

Neschopný posedět tiše přistoupil ke dveřím ložnice a opatrně je pootevřel. Panovalo v ní ticho, lampička na nočním stolku tlumeně svítila a Maggie klidně spala.

Chvíli u dveří postál, hleděl na ni a poslouchal její dech. Když ji sem přinesl, svlékl jí jenom bundu a zul boty. Byla příliš vyčerpaná a ospalá na to, aby něco namítala. Jako pírkó lehká a strašně bezbranná. Měl dojem, že co ji uložil do postele, ani o píd' se nepohnula.

Kradmo vešel dovnitř a z čalouněného taburetu u postele vzal její flanelovou bundu. Přes slabé světlo vydávané noční lampičkou na ní zřetelně viděl krvavé skvrny. Na dotek vlhké.

Krev. Skutečná krev. Cítil její pach.

Viděl řez na jejím krku, skutečný, a byť tam v domě nekřičela, ani žádný jiný zvuk nevydala, v očích se jí zračilo nesmírné utrpení.

Opatrně vrátil bundu na místo, vycouval z pokoje a přivřel za sebou dveře. Znovu systematicky zkontroloval celý dům,

nezapomněl ani na polévku na sporáku, a vrátil se do obývacího pokoje, aby vypil kávu a vyslechl předpověď počasí. Seattlu slibovala další deštivou, značně větrnou noc.

Kapitola osmnáctá

Třebaže se odpoledne počasí zhoršilo, Jennifer s Kendrou se rozhodly vytrvat v hledání Davida Robsona. Z kavárničky, kde si daly kávu, zavolaly Andymu a Quentinovi. Potěšily se zprávě o nové stopě v podobě černého cadillaku.

Jejich nadšení nezchladilo ani Quentinovo spíš rozladěné než radostné obeznámení s dosavadním stavem pátrání po vozidle a Joeyho zbrklostí.

„Ve městě je takových aut celá padesátka. Tudíž chvílku potrvá, než prověříme všechny majitele,“ řekl a vzdychl.

Kendra, jelikož ho dobře znala, porozuměla. „Nemůžeš za to, že se Joey rozhodl pátrat na vlastní pěst.“

„A kdo asi, když ne já?“

„Není malý kluk,“ namítla.

Tohle na Quentina nemohlo platit. „Nikdy by se do toho nepustil, kdybych ho neinspiroval.“

„Chtěls od něj jenom jméno člověka, který předstíral únos. Nic víc. Jestli se rozhodl udělat i něco navíc, je to jeho věc, ne tvá.“

„Tak jo.“ Znovu vzdychl. „Poslyš, dávejte si tam s Jenn pozor. Kryjte si záda.“

„Něco tušíš?“ zeptala se otevřeně.

„Ne, jenom mám z dnešního večera nedobrý pocit.“ Neklid měl Quentin i v hlase.

Kendra uznávala jeho instinkt, stejně jako jeho vize budoucích událostí, tentokrát si však pomyslela, že ho příliš ovlivňuje starost o Joeyho. „Neboj, dáme si pozor. Před chvílí jsme mluvily se dvěma bezdomovci. Tvrdili, že Robson bude dnes večer určitě v charitativním útulku.“

„Přesto se mi pravidelně hlas, rozumíš?“

„Spolehni se.“ Kendra schovala mobil do kabelky a tlumočila Jennifer, co se dozvěděla od Quentina.

„Tvůj kolega je nějaký podrážděný,“ prohodila Jennifer.

Kendra přisvědčila: „Ano. Ještě takovou hodinku počká, a pak už nevydrží a půjde Joeyho hledat.“

„Jsou tak velcí přátelé?“

„To nedovedu posoudit. Víím jenom, že Quentin se za toho chlapa cítí odpovědný, protože se znají od dětství,“ odpověděla Kendra.

„Břemeno z minulosti? To neseme všichni.“ Jennifer se napila kávy.

„Máš pravdu.“ Kendra pohlédla do nevlídné ulice za oknem. „Stmívá se. Útulky se už určitě začínají plnit.“

„Jo. Dáme mu ještě pár minut a půjdeme do toho útulku, souhlasíš?“

„Ovšem.“

Vyšly z kavárny do nepříjemného nárazového větru a zimy určitě blízke bodu mrazu. Proto je nepřekvapilo, když útlek našly skoro plný.

„Inu, dnes budeme mít obsazeno do posledního místa,“ potvrdila Nancy Frasierová. „Už jsem otevřela i rezervní místnosti v patře a vydala všechna rozkládací lůžka i spací pytle, které máme k dispozici.“

„Pořád hledáme Davida Robsona,“ svěřila se ředitelce Jennifer. „Nevadilo by vám, kdybychom se tady trochu porozhlédly a popovídaly si s vašimi klienty?“

„Nemám nic proti tomu, jenže... víte... někteří jsou z přítomnosti policie dost... nesví.“

„Vynasnažíme se nepůsobit zbytečný rozruch,“ slíbila Kendra s úsměvem.

„Byla bych vám velice vděčná.“ Nancy vzdychla a dodala: „Už jsme tady dnes měli pár potyček. Ve městě vládne nervozita a přirozeně je ji znát i u nás.“

„Kvůli *Oslepovači*?“ zeptala se Jennifer.

„Ano. Poblíž útulku byly nalezeny dvě z obětí. Ženy jsou vyděšené a mužům tečou nervy. Blíží se svátky a ke všemu je mizerné počasí.“ Znovu vzdychla. „Důvodů je na vybranou.“

Vtom někdo na chodbě volal Nancy na pomoc. S omluvným úsměvem je opustila.

„Když se rozdělíme, probereme to tady rychleji,“ navrhla Jennifer.

Kendra, dbalá partnerova varování a vědomá si, koho hledají, namítla: „Raději zůstaňme spolu. Jestli jsou tu lidé podráždění, někdo z nich by se mohl chtít prát.“

„A se dvěma najednou se prát už není tak snadné, že jo,“ doplnila Jennifer. „Máš pravdu. Začneme dole, nebo nahoře?“

„Dole. Mužská místnost se zdá být plná.“ Hned nato zevnitř uslyšely hurónský řehot proložený hnusnými nadávkami. „Pravidla nepravidla, vždycky se někomu podaří propašovat sem alkohol,“ konstatovala Kendra.

„Nesnáším dohadování s ožraly.“

„Třeba budeme mít štěstí a najdeme ho rychle,“ povzbuzovala družku Kendra.

Ji samu však zaskočilo, když jim jeden bezdomovec prozradil, že Robson si šel nahoru hledat klidnější místo.

„Nejsme mu dost dobří,“ hudoval a opovržlivě frkal, dotčený Robsonovým povýšenectvím.

Jeho soused na vedlejším lůžku s ním nesouhlasil: „To není pravda, je jenom k smrti vyděšený. Komusi upadla na zem bota a on málem vystřelil na chodbu.“

„Proč je vyděšený?“ vyzvíдалa Kendra.

Muž se zachechtal. „Blábolí, že ho pronásleduje duch. Radši ho moc nestrašte, dámy.“ Znovu se zachechtal – vlastní vtipnosti.

Jennifer s Kendrou si vyměnily výmluvné pohledy, a poté co Jennifer oběma bezdomovcům poděkovala, vrátily se ke schodům ve vstupní hale.

„Jestli se teď ukáže, že ten chlap jenom trpí halucinacemi, asi mě trefí šlak,“ prohlásila Jennifer.

„Chápu tě,“ zamumlala Kendra.

Vyšly po schodech do patra a tam se na chodbě potkaly s ředitelkou. Když jí sdělily, co se dozvěděly, řekla: „Jestli hledal soukromí, pak je mohl najít v jedné z malých místností tady. Některé jsou ještě volné.“

V první, do níž nahlédly, nebyl nikdo, v druhé chrápal muž nezodpovídající popisu.

Ve třetí našly Davida Robsona.

Jennifer bylo okamžitě jasné, proč ho Terry popsal tak neurčitě. Vyhlížel totiž jako dobré dvě třetiny místních klientů, zaměnitelný s kterýmkoli z nich. Mohlo mu být stejně třicet jako padesát let, hrbil se, oděv měl špinavý a rozedraný, nedostatečný na toto roční období, jeho tmavé vlasy a vousy s tu a tam šedivým pramenem dlouho nikdo neupravoval, kalné hnědé oči měl podlité krví.

Stejně jako řada jiných bezdomovců se i on před policií cítil nesvůj. Zacouval do kouta s plátěným vakem, obsahujícím veškerý jeho pozemský majetek, přitisknutým k hrudi.

Kendra popošla kousek stranou a tam se ledabyly opřela o nízkou komodu, kdežto Jennifer přistoupila blíž k Robsonovi. Byť se měl díky této bezděké, předem nesmluvené taktice cítit méně ohrožený, valně znát to nebylo.

Těkal očima z jedné na druhou. „Nic jsem neprovedl,“ protestoval, sotva se mu Jennifer představila.

„To víme, pane Robsone,“ chlácholila ho. „Rády bychom vám jenom položily pár otázek. Nic víc. Chceme od vás slyšet o duchovi, kterého jste viděl před několika týdny.“

Zkoprněl, dočista na chvíli ztuhl, pak se ještě víc vtiskl do kouta. „Žádného jsem neviděl. Kdo to tvrdil, je lhář!“

Jennifer nečekala, že s ním bude mít snadnou práci, přesto byla nucená potlačit povzdech zklamání. „Nebudete z toho mít žádné opletačky, Davide. Slibuji. Nikdo vám nechce uškodit. Jenom bychom rády slyšely, co jste tehdy v noci viděl. Ležel jste v skladišti, je to tak? Chystal se spát, jenže pak jste vykoukl oknem ven...“ Nestála v soudní síni, mohla si proto dovolit klást svědkovi návodné otázky. Jediné, na čem jí nyní záleželo, bylo vyzvědět něco, cokoli, co by jim pomohlo dopadnout toho netvora či alespoň vědět, kdo jím je.

Robson násilně polkl, z hrdla se mu vydral nejprve chrčivý zvuk, svědčící o jeho strachu, pak teprve trāsavý hlas: „Šel utopit štěňátka. Vím to. Šel je utopit... a teď jde po mně.“

„Nedovolíme, aby vás našel,“ uklidňovala ho Jennifer. „Tady jste v bezpečí. Měl ta štěňátka v pytli?“

Ustrašeně přikývl a potvrdil: „Ano. Nesl ho přes rameno.“

„A vy jste viděl, že se hýbala?“

„Chudinky. Malé zkrvavené chudinky. Určitě je nejprve do krve zmlátil, protože krvácely. Viděl jsem na pytli krev. Nikdy neměl rád psy. Ani špetku. Protože oni neměli rádi jeho. Psi pudem vycítí, kdo je hodný a kdo zlý. Cítí to.“

Jennifer stálo značnou námahu nedat najevo nadšení. „Bylo to v noci, Davide, a vy jste byl daleko od toho ducha. Jak můžete vědět, že na pytli byla krev?“

„Cítil jsem ji!“

Ze strachu, aby ho nerozrušila přespříliš, raději stočila řeč jinam: „Viděl jste ho vejít do toho domu? Viděl jste i jeho auto?“

Robson si jednou rukou ještě křečovitěji přitiskl vak k hrudi, druhou do něj sáhl a vylovil svazek rezavých klíčů. „Asi mu vypadly. Jestli mě najde, dám mu je a třeba mi pak dá pokoj. Myslíte, že mi dá pokoj? Má rád klíče.“

Jennifer letmo pohlédla na Kendru, a když zjistila, že ta si Robsona zkoumavě prohlíží, vrátila se k výsledku. Napadlo ji, klade-li správné otázky. U takovýchto podivínských svědků si tím člověk nikdy nebyl jistý.

„Auto, Davide. Viděl jste jeho auto?“

Chvíli koukal na klíče, pak je pustil do vaku a znovu v něm hrabal. „Kde jenom... Určitě jsem ji měl...“

„Viděl jste jeho auto, Davide?“

„Cože? Aha, ano. Ta štěňata vyndal z jeho kufru.“

„Jaké barvy bylo?“

„Černé. Černé jako peklo. A velké jako hrom. Možná lincoln. Nevím to ale jistě.“

Jennifer se nadechla a veleopatrně z něj mámila další podrobnosti: „Takže do budovy šel s pytlím štěňat. Měl ten pytel, když odcházel, Davide?“

„Jasně že ano. Jenom prázdný. Utopil je a nechal tam. Už jsem vám to říkal!“ odsekl vztekle.

„Promiňte, zapomněla jsem.“ Jennifer chvíli mlčela, pak se zeptala: „Vy víte, kdo to byl, vidíte? Víte, koho duch to byl.“

Z hrdla se mu vydralo opět zděšené zachrčení. „Ale on je přece mrtvý. Povídali, že je mrtvý, jenomže zlo nikdy neumírá. Vím, že to

byl on. Vím to! Koukal na mě a v očích neměl nic. Prázdnotu. Proč?“ zakvílel zoufale. „Proč v nich nic neměl?“

„To nevím. Možná kdybyste mi pověděl, kdo je to, mohli –“

„Ne! Kdybych vám to pověděl, dozvěděl by se to! Vždycky všechno věděl. Vždycky! Pokaždé věděl, když jsem udělal nějakou chybu.“ Přesunul kalné oči z Jennifer na Kendru. „Byl jsem dobrý programátor! Náramně dobrý! Věděl to, a přesto mě nechal vyhodit!“

„Davide...“

„Vy mu chcete prozradit, kde jsem! Chcete mu pomoci dostat mě!“

„Ne, Davide. Chceme jenom...“

Co se stalo pak, stalo se vmžiku. Plátěný vak spadl na zem a v Robsonově ruce se objevila pistole. Třásla se mu tak, že dát střele určitý směr byla čirá náhoda.

Jennifer zareagovala bleskově, sotva si uvědomila, co hrozí. Vrhla se po zbrani, nejasně si vědomá Kendry za svými zády. Obě ale byly o kousek dál, než být měly, a uhnuly o zlomek vteřiny později.

Projektil roztrhl Jennifer rukáv a Kendru odhodil ke zdi.

Krátce po osmé zaslechl John šumět sprchu. Než z ní Maggie vyšla, měl už pro oba naservírovanou polévku.

Maggie působila křehčeji než kdykoli dříve, pod očima měla fialové pŕlměsíce a držení těla prozrazovalo její napjatost.

Na krku jí pořád byla vidět tenká rudá linka. „Nemusels tady zůstávat,“ řekla mu po polknutí několika lžic polévky.

„Napřed dojez.“

Chvilí na něj hleděla svýma zlatistýma kočičíma očima, než poslechla.

„Teď už rozumím, proč jsi po Christinině smrti nešla do jejího bytu,“ nečekaně sám porušil ticho. „Protože tam zemřela. Protože bys její smrt prožívala.“

„Ano. Nebyla jsem si jistá, co by se mi tam mohlo stát, jestli bych také umírala, ale předpokládala jsem tu možnost, hlavně protože jsem... cítila všechno, co prožívala, když jí přiložil pistoli k spánku. Cítila jsem to, třebaže jsem byla od ní daleko. Kromě

vzájemného souznění mezi mnou a Christine jsem si už nějakou dobu uvědomovala vzrůstání své vnímavosti. Den ode dne byla silnější.“ Rozpačitě pokrčila rameny. „Už před její smrtí jsem si začala dávat na místech činu větší pozor. Čistě pro jistotu.“

„Proč jsi mi to nepověděla dřív?“ zavýčítal jí John.

„Nebyl bys mi uvěřil.“

Jelikož se nemýlila, mlčel, dokud nedojedli. Pak odnesl talíře ze stolu, Maggie poslal s kávou do obývacího a zanedlouho přišel za ní. Našel ji ležet schoulenou na pohovce. V tlustém černém svetru vypadala ještě bledší než obvykle, zato rezavé vlasy jí doslova zářily.

Když přistupoval k pohovce, hleděla na své ruce a duchem nepřítomná šeptala: „Připadám si jako lady Macbeth. Tolik krve na rukou! Pořád cítím její pach.“

„Já cítím jenom levandulové mýdlo.“

Schovala ruce pod skrčená kolena a vzhlédla k němu. „Levandulová vůně má být příjemná, uvolňující. Většinou taková i je.“

„Možná by sis měla ještě vlézt do postele.“

„Ne. Nechci být sama. Nevadí?“

„Ovšem že ne. Jenom sis asi ještě dost neodpočinula.“

„Prozatím mi to musí stačit. Tohle bylo poprvé po mnoha dnech, co jsem dokázala tvrdě usnout. Asi protože jsi tady se mnou. Mimochodem poděkovala jsem ti vůbec?“

„Zač? Že jsem tady zůstal? Chtěl jsem.“

„Za to, že jsi tady, i za to, žeš mě vytáhl z toho domu. Nevím, jak bych byla dopadla, kdybys tam nebyl.“

„Slib mi, že víckrát se ničeho takového nedopustíš. Nesmíš chodit na místa činu sama.“

Trpce se usmála. „Po tomhle zážitku bych k tomu už ani nenašla odvahu. Byl strašný.“

John by použil výraz jiný. pouze však zamumlal: „I pro mě.“

„Promiň.“ Opět zvedla ruce a hleděla na ně jako uhranutá.

„Krev je pryč, Maggie.“

„Vím.“ Spustila ruce na stehna, dál však na ně hleděla.

John váhal. Nebyl si svým vlastním postojem patřičně jistý. Upřímně vzato, nebyl si jistý chápáním většiny z toho, co se kolem něj dělo. „Nemusíme o tom mluvit.“

Znovu se pousmála, ještě trpčeji než předešle. „Dobrá.“

„Nemyslel jsem... Maggie nejde o to, že bych pochyboval o smyslu toho, co děláš.“

„Já vím. Jsi jenom z toho... nesvůj.“ pomohla mu.

Aby trochu zlehčil, co ho tížilo, ohradil se: „Přestaň lovit ve vzduchu mé myšlenky...“

Ted' teprve se na něj podívala. Úsměv ze rtů jí nezmizel. „To je jedna z nevýhod, když se příliš... sblížíš s empatičkou.“

„Nepočítal jsem s tím,“ připustil.

„Promiň, nechci rušit tvé kruhy.“

John zavrtěl hlavou. „Pro tebe nemám žádné *Vstup zakázán*. Prostě potřebuji čas, abych si zvykl. To je vše.“

„I to vím,“ hlesla.

Zatím nevyslovil nic z toho, co chtěl. Sám na sebe měl zlost pro svou neschopnost. Příliš si vědomý, že nevhodně volenými slovy by ji mohl ranit, a žádné jistoty, že zvolí správná, se raději zaposlouchal do předpovědi počasí vysílané televizí.

„Zase déšť,“ zabrumlala. „V jednom kuse prší. Lidé v Seattlu se nemohou opálit...“

„Mohou jedinež zrezivět,“ dokončil s úsměvem.

„Pořád zapomínám, že jsi tady vyrůstal.“

„Už jsem zvažoval, že se sem vrátím. Paradoxně mi chybí právě zdejší déšť.“

Jako na povel v tu chvíli déšť zesílil a zvučně zabubnoval na střechu. „I mně by asi chyběl,“ souhlasila. „Je to velice uklidňující zvuk.“

Mlčení, do něhož oba upadli, však nebylo ani špetku uklidňující a John nemusel být jasnovidec, aby tohle věděl. Příliš toho zůstalo nevysloveno, a byť cítil, že jsou na křížovatce jejich vztahu, ocitli se na ní tak znenadáni, že na to ani jeden z nich nebyl připravený. „Maggie...“

„Opravdu o tom nemusíme mluvit,“ hlesla. „O ničem. Stalo se toho příliš mnoho, než abychom si mohli být čímkoli jistí.“

„Vím, co k tobě cítím, Maggie, ale nevím, co cítíš ty ke mně. Víš...“ Když na něj pohlédla, zavrtěl hlavou. Hořce si uvědomoval, že se chová jako puberták, co poprvé mluví s děvčetem o samotě a nenalézá vhodná slova. „Maggie, ty pomáháš jiným lidem. Napadlo mě, jestli ti zbývá dost sil pro sebe.“

Johnovo vyjádření ji překvapilo, pak zmátlo a nakonec vyvedlo z rovnováhy, přesto upřímně odpověděla: „Někdy je pro mě snazší být sama.“

„Protože zažíváš přemíru emocí jiných? Proto nacházíš klid, jen když jsi sama?“

„Je na tom něco špatného?“

Chvilí dumal, pak k ní natáhl paži a odhrnul jí vlasy z čela. Zlehka se současně dotkl její tváře. „Bůhví že ti to nemůžu mít za zlé, ale žiješ velice nevyrovnaně. Sama přitom tvrdíš, že v životě by měla být rovnováha. Jak můžeš pořád jenom dávat a dávat, rozdávat jiným svou energii a soucit, a sama si něco nevzít pro sebe?“

„Protože to není tak jednoduché.“ Pohled měla pevný, její zranitelnost prozrazovala jen křivka úst.

„A kdybych ti řekl, že se rozdááš přesprlíš?“

„Petrně bych nesouhlasila.“ Trhaně se nadechla. „Každopádně teď na tom nezáleží. Jsi příliš otřesený tím, cos viděl.“

„A divíš se?“ Nedal jí možnost něco namítnout. Jakmile otevřela ústa, sklonil se k ní a políbil ji na ně.

Bezmála od prvního dne, co se seznámili, si říkala, že až k tomuhle dojde, dokáže se ovládat. Nebude to těžké. Prostě mu poví: *Ne, nechci*. Vyloží mu, že nemá zájem o milence. I kdyby nešlo o lásku, ale pouze o chvilkovou vášeň. I láska totiž patřila k záležitostem, jimiž si nechtěla komplikovat život.

Byla si tím tak jistá! Předtím. Nyní zjistila, že se pletla. K vlastnímu úžasu toužila nejen po vášni, ale i po lidském teple. Cítila odvěkou lidskou touhu po tělesném styku. Její tělo, utýrané prožíváním bolesti jiných, toužilo po hojivé něze a uvolnění. Její rozbolavělá duše prahla po důvěrnosti, intimitě nabízené Johnem.

Nejednalo se o žádnou bolest, temnotu ani strach. Nejednalo se o nic jiného než o naprostou jistotu, že se to jednoduše musí stát.

Ani nevěděla, vstala-li sama, nebo ji zvedl on, jen si zčistajasna uvědomila, že mu sedí rozkročmo na klíně. Prsty vnímala hebkost jeho vlasů a tlak jeho hladových úst na svých rtech. Rukama jí vklouzl pod svetr a posouval je nahoru, dokud nebyl u řader. Z hrdla jí unikl tak dychtivý sten, až se málem zastyděla.

John se od ní odtáhl jen natolik, aby na ni viděl. Oči mu potemněly tak, že připomínaly smaragdy. A ona jejich pronikavosti nebyla s to uhnout. „Dávej jen tolik, kolik sama chceš, Maggie,“ zamumlal zastřeným hlasem. „Přisahám, že ti neublížím.“

Obě dlaně mu přiložila k tvářím, jako kdyby byla slepá a chtěla jeho obličej prozkoumat bříšky prstů. Přešla mu jimi po rtech, pak ruce odtáhla a nakrátko přiložila na jeho rty své. „Nikdy jsem si nemyslela, že bys mi mohl ublížit,“ špitla.

Čtvrtek 8. listopadu

Po půlnoci déšť přesně podle předpovědi počasí zhoustl a vítr se rozskučel jako zoufalec na konci svých sil.

Maggie to nevadilo. V její ložnici panovaly klid a teplo – alespoň prozatím – a ona si pochvalovala, jak je příjemné ležet s někým po milování v jedné posteli. Nejen příjemné, přímo úžasné. Nejraději by zastavila čas, ale protože ten se zastavit nedal, vychutnávala tuto pohodu jako o to vzácnější.

John se kousínek poodsunul, zvedl na loket a pohleděl na ni. „Jsi nějaká tichá,“ prohodil.

Usmála se. „Poslouchám bubnování deště. Přeji si, aby tahle noc nikdy neskočila, jenže to je vyloučeno.“

„Zase ten tvůj fatalismus,“ pozlobil ji.

„Bohužel je ve mně hluboce zakořeněný. Ráno každopádně přijde, ať si to přejeme nebo ne.“

„A po něm další a další. Ráno neznamená konec.“

„Někdy ano.“

„Tentokrát ne.“ Přitáhl ji k sobě, aby jí mohl vsunout ruce pod ramena a вплést prsty do jejích dlouhých bujných vlasů. „Nechci tě ztratit.“

Políbil ji a ona ho objala rukama kolem krku a neméně vášnivě mu polibek oplátila. Až ji děsilo, že na ni dokáže takhle působit,

ačkoli se znají sotva týden. I když pravda týden může být jako celý život a to, jak dlouho někoho známe, nemusí s časem nijak souviset.

Nebylo mezi nimi nic z nemotornosti, s níž se k sobě obvykle chovají čerství milenci. Ani jeden z nich netápal. John věděl, čím ji potěšit, stejně jako ona věděla, co se bude líbit jemu.

John byl vášnivý milenec a ona zakrátko zjistila, že stačí, aby zašeptal její jméno, a ona reaguje shodně jako při tělesném laskání. A když byla přesvědčená, že úžasněji jí už ani být nemůže, vynesl ji do ještě úchvatnějších výšek.

„Po tomhle, co jsi mi předvedl,“ zašeptala značně později, „je mi jasné, že jsi nežil pouze budováním svého podnikatelského impéria.“

Tiše se zachichotal a přivinul ji k sobě. „Každý musí mít nějakého koníčka.“

„A ty i koníčky stejně jako všechno ostatní provozuješ s plným nasazením,“ pošádčila ho.

„Přirozeně.“

„Inu, nic z toho, co jsi do něj investoval, nevyšlo nazmar,“ vyslovila mu pochvalu.

„Díky. Ani ty nejsi nejhorší.“ Na chvíli se odmlčel. „Maggie?“

„Nic neříkej,“ požádala tiše.

John dlouho mlčet nedokázal. Zamumlal: „Protože to už víš?“

„Protože to nechci slyšet. Ne teď. Později... až bude po všem. Potom si popovídáme, souhlasíš?“

Místo odpovědi ji ovinul oběma pažemi, držel v náruči a společně naslouchali skučení větru.

Kapitola devatenáctá

„Měl bych zavolat Johnovi a Maggie,“ prohodil Andy.

„Neruš je.“ Quentin pohlédl na nástěnné hodiny a nespokojeně se zavrtěl na nepohodlné lavici nemocniční čekárny. „Jsou už skoro tři, a stejně se nedá nic dělat.“

Andy se na něj zahleděl z protější lavice. „Kendra bude v pořádku. Slyšels doktora, je na operaci dost silná a komplikace žádné nepředpokládají.“

„Proč jim to tedy trvá tak dlouho?“ Quentin se znovu zamračil na hodiny. V obličeji měl zřetelně vepsány obavy.

„Doktor upozorňoval, že operace potrvá několik hodin, Quentine. Sám jsi ho slyšel.“

„Jo, to jo.“

Do čekárny vešla Jennifer. „Něco nového?“ zeptala se. „Ne,“ odpověděl Andy. „Pořád je na sále. A co Robson?“

Přisedla k němu na lavici. „Je pod sedativy. Tak hned nám nepomůže, alespoň ne výpovědí. Ověřením jeho otisků prstů jsme zjistili, že před čtyřmi lety byl zaměstnancem jedné velké elektrotechnické společnosti tady v Seattlu. Dělají tam na tři směny, ale stejně jsem musela vytáhnout šéfa osobního z postele, aby mi dal seznam lidí zaměstnaných tam v tu dobu. Ten teď porovnáváme s tím, na kterém Kendra sepsala všechny osoby nějak spojené s oběťmi.“

„Takže co nevidět odhalíme toho ducha, kterého se tak hrozně bojí,“ zadoufal Andy.

„Snad.“ Jennifer pokrčila rameny a pak pokračovala: „Tvrdil, že ho dal vyhodit, když v té společnosti dělal programátora. Jsem přesvědčená, že Robson skutečně viděl vcházet do toho domu někoho s pytle, ve kterém se něco hýbalo. Nakonec se možná ukáže, že to nebyla falešná stopa.“

Quentin prohlásil: „Nebyla to falešná stopa. Nemáš si co vyčítat.“

„Měla jsem se přesvědčit, jestli není ozbrojený,“ namítna rozčileně. „Věděly jsme, že je paranoidní až hrůza. Měla jsem mu sebrat aspoň ten vak. Tiskl ho k hrudi jako nejvzácnější poklad.“

„Nemohlas to čekat.“

Jennifer chtěla znovu něco namítnout, ale pak jenom nešťastně zavrtěla hlavou.

„Nemohlas to čekat,“ opakoval Quentin. „Nikdo nemůže být na všechno připravený. Byly jste dvě, nezapomínej. Z tvého líčení situace je jasné, že jenom čirou náhodou trefil Kendru, a ne tebe.“

„Má pravdu,“ přitakal Andy.

Jennifer protáhla obličej ještě nešťastněji. „To ale neznamená, že bych se s tím smířovala snadněji.“

„Já vím.“ Andy se od ní odvrátil ke Quentinovi. „Neměl bys podat hlášení nebo aspoň se ozvat svému šéfovi? Vynasnažíme se utajit Kendřino zranění, jak jen bude možné, jenže víš právě tak dobře jako já, že do rána se pisálkové dozvědí o postřelení agentky FBI při výslechu svědka.“

„Zavolám mu, jakmile budeme vědět víc. Kde ksakru vězí ten doktor?“

„Slíbil, že přijde, hned jak operace skončí,“ trpělivě ho chlácholil Andy.

„No jasně.“

V čekárně opět nastalo ticho, a jelikož nikomu z nich se nechtělo je protrhnout, všichni se zaposlouchali do pravidelného tikání hodin na stěně.

Těsně po půl čtvrté se konečně doktora dočkali. Unaveného, ale spokojeného.

„Vypadá to nadějně,“ oznámil jim. „Podařilo se nám kulku vyjmout a napravit škody, které napáchala. Nějaký čas si pacientka poleží, komplikace by se žádné vyskytnout neměly. Máme tady skvělou terapeutku na posttraumatické stavy. Pomůže jí překonat psychické následky zranění.“

„Kdy ji můžu vidět?“ chtěl vědět Quentin.

„Až po převezení z jednotky intenzivní péče, a to bude nejdříve za několik hodin.“ Jednoho po druhém si je prohlédl a doporučil: „Jděte se vyspat a vraťte se před polednem. Věřte mi, momentálně pro ni nemůžete nic udělat. Kdyby došlo ke komplikaci, ihned vám dáme vědět.“

„Děkujeme,“ řekl Andy. Doktor odešel a on se zatvářil nespokojeně. „Měli bychom se vrátit na stanici. Pátrání po cadillaku se zužuje a i stopa sledovaná Jenn a Kendrou by mohla každou chvílí přinést své ovoce.“

„Já vím.“ Quentin zakroužil rameny v marné snaze shodit z nich břemeno nepřestávající ho tížit ani po dobrých zprávách. „Jenomže hodinu od hodiny klesá pravděpodobnost, že najdeme Taru Jamesonovou živou. Jděte napřed, já ještě jednou zajdu za doktorem. Pak zavolám do Quantica.“

„Trváš na tom?“

„Jo. Jenom jděte, hned za vámi přijdu.“

Odešli a jemu stačila chvilka k najití jednotky intenzivní péče. Jelikož byla hluboká noc a on se dovedl nepozorovaný dostat, kamkoli chtěl, přistoupil k lůžku, aniž by mu v tom někdo bránil.

Kendra se dosud neprobrala. Quentin se ji nesnažil budit. Pouze nehybně stál u lůžka a hleděl na ni. Obličej měla křídově bílý.

„Tady nemáte co dělat, pane!“ za zády na něj náhle promluvila sestra tiše, přesto dostatečně ostře.

Ohlédl se na ni a ona bezděky o krok couvla. Nechtěl, aby mu v hlase rezonoval vztek, dost už ji vylekal ten v jeho očích, přinutil se proto k chlácholivému úsměvu a odvětil: „Už jdu.“

Sestra ho ujistila: „Bude v pořádku.“

„Děkuju.“ Ještě naposled pohleděl na Kendru a tiše pokoj opustil.

Před nemocnicí zamířil k svému autu z půjčovny odstavenému na parkovišti a nastartoval. Nerozjel se však, vyndal mobil a vyhledal Bishopovo číslo.

Jennifer si nalila další šálek kávy. Raději se ani nesnažila počítat, kolik jich za poslední hodiny vypila. Bylo nevlídné listopadové ráno, sotva šest hodin, a ona měla v sobě už tolik kofeinu, že mohla bdít až do Vánoc.

Stejně nedoufala bůhvíkolik toho do Vánoc naspat.

Vešel Scott. Vyhlížel neméně unaveně než všichni ostatní, jen navíc byl celý uprášený. „Jestli už v životě neuvidím jediný policejní spis, nebude mi to chybět,“ prohlásil.

Jennifer zahlodaly výčitky svědomí. „Měla jsem ti pomáhat, Scotte. Promiň.“

„Tím se netrap.“ Zašklebil se. „Dodatečně ti to spočítám.“

„Tak jak?“ vložil se Andy. „Našels něco, co by nám pomohlo?“

Scott vítězoslavně vysypal: „Zjistil jsem, co se stalo roku 1894. Tedy ne všechno.“

Quentin z místa před Kendřiným počítačem uznale pokýval hlavou a zeptal se: „Jak se ti to podařilo? V žádné databance se přece o tom roce nic nenašlo.“

„Nemělo se hledat v Seattlu, ale v Bostonu,“ odpověděl Scott.

„Odborníci na databanky je Kendra.“ Quentin vrhl na počítač nenávistný pohled. „Ale můžu ji zkusit zastoupit.“

„Cos zjistil? A jak?“ hořel nedočkavostí Andy.

„Na tu druhou otázku je odpověď jednoduchá. Našel jsem jistou zmínku v té obrovské bedně s neroztříděnými spisy. Byl v ní vyšetřovací spis případu sedmé oběti z roku 1934.“ Otevřel složku drženou v ruce a vyndal z ní fotografii mladé ženy s tmavými kudrnatými vlasy a pronikavýma tmavýma očima.

Všichni v místnosti se svorně shodli, že jim ten obličej zhola nic neříká.

Andy povzdechl: „Proč jsem doufal, že aspoň jeden z nás ji pozná, a tím pádem ji budeme schopní najít dřív, než ji unese?“

„Zbožné přání,“ odpověděla Jennifer. „Bylo by to přece na příliš dlouhé lokte. To dobře víš, Andy.“

„Jo.“ Chvilí sledoval, jak Scott připichuje fotografii na volné místo za řadou obětí z roku 1934, a pak se zeptal: „I tahle přece ale byla zabitá v Seattlu. Jak ses tedy dostal k Bostonu a roku 1894?“

„Jeden z vyšetřovatelů případu téhle ženy zapsal do spisu zajímavou poznámku, zřejmě ze zoufalství: že udělal absolutně všechno, co bylo v jeho silách, aby odhalil maniakálního vraha mladých žen. Zvláště podrobně prošetřil všechny jejich příbuzné, i ty, u nich nebyl zhola žádný motiv. Proto se tomu tak věnoval, protože jeho otec se rozpomněl na podobnou sérii vražd, ke které došlo o čtyřicet let dřív v Bostonu. Bostonský vrah prováděl s oběťmi prakticky totéž co vrah v roce 1934.“

Quentin se zamračeně zeptal: „Ale proč se zaměřil na příbuzné obětí?“

„Protože v bostonském případě byl pachatelem bratr jedné z obětí.“ Scott pokrčil rameny. „Ten polda bohužel šetřil podrobnostmi. Jen to uvedl, že v některých aspektech se ty vraždy lišily, jenže z nouze se rozhodl prověřit každou maličkost. A tak se zaměřil na příbuzné obětí.“

„A výsledek?“

„Ještě jsem ho nedočetl do konce a nemáme ani ten o osmé oběti. Třeba bude něco v něm, pokud tedy ho vůbec najdeme,“ končil pochybovačně.

„Nejdřív se osprchuj a nasnídej,“ radil mu Andy. „A trochu si zdřímní.“

„Až po tobě,“ zavrčel Scott a vypadl ze zasedačky, než se Andy zmohl na slovo.

„Všechny nás už drží na nohou jenom kofein, adrenalin a nervy,“ vzdychla Jennifer. Vstala. „Jdu se podívat, jestli už přišly nějaké informace o té firmě, kde byl zaměstnaný Robson.“

Jen odešla, Andymu zazvonil telefon. Hlásil se s netajenou nadějí, rychle se však změnila v trpkost. „Jasně, dobrá. Oznamte, že jsme už na cestě,“ končil. Vrátil sluchátko na vidlici a tlumeně zaklel.

Quentin tázavě zvedl obočí a zeptal se: „Našli Taru Jamesonovou?“

„Ne.“ Andy chvíli otálel, než konečně vyslovil: „Ale našli někoho jiného, Quentine. Vypadá to na...“

Quentin suše dokončil místo něj: „*Na Joeyho.*“

„Bohužel.“

Cestou na místo činu na pobřeží Quentin mlčel jako zařezaný. Jeho zachmuřenost nedovolovala Andymu vůbec na něj promluvit. Pomyslel si, že tento jinak příjemný, vtipný muž dovede být velice nebezpečným protivníkem, a byl nesmírně rád, že oba stojí na těžké straně barikády. Toto pomyšlení bylo pro něj zcela nové.

Mlčel tedy, dokud nezastavili u shluku policejních vozů nedaleko místa, kde dálnice I 90 z ostrova Mercer křižovala jezero

Washington. Byla to poměrně lidnatá oblast, takže nikoho nepřekvapilo, že mrtvolu objevil časně ráno jeden z rekreačních běžců.

„Vzhledem k přílivu a odlivu se nedá přesně určit, kdy a na kterém místě se tělo octlo ve vodě. Zřejmě někde v jižní části jezera, což ovšem znamená prohledat notně velké území.“

Quentin přikývl a i cestou ke břehu ohrazenému policejní páskou nadále mlčel jako hrob.

Andy se na pár slov zastavil u detektiva pověřeného vyšetřováním, zatímco Quentin pokračoval v chůzi až k tělu, ležícímu na zádech ve vodě.

Příčina smrti byla zjevná na první pohled. Jedna střelná rána zasáhla střed hrudi, druhou měl mezi očima. Quentin nepotřeboval čekat na výsledek pitvy, aby věděl, že první kulka nebyla smrtelná. Za svůj dosavadní život nepoznal mnoho lidí, kteří by nepadli po takhle vážném zranění, ale Joey by rozhodně nepadl, o tom nepochyboval. Ten, kdo ho chtěl zastavit, k tomu potřeboval ještě další kulku.

„Ach, Joey, Joey!“ vzdychl nešťastně.

Andy k němu přistoupil se slovy: „Měl v kapse tvou vizitku, proto mi hned volali. Ve sboru se už rozšířilo, že nám s pátráním pomáhá FBI, takže věděli, koho mají informovat.“

„Jak dlouho je mrtvý?“ zeptal se Quentin suše.

„Předběžný odhad zní osm až deset hodin, čili zemřel včera v noci.“

Quentin zvedl zrak na jezero vlnící se před nimi. „Takže mu netrvalo dlouho najít, co hledal. Možná to schytl u jezera, možná ne.“

„Tohle vypátrat dá spoustu práce.“

„Ano, pokud se nepodaří zjistit, jestli u vody nestál černý cadillac.“

„Myslíš, že ho našel?“

„Ty snad ne?“

Andy protáhl obličej. „Tvrdit, že ho zabil někdo mimo tenhleten případ, by bylo notně přitažené za vlasy, už protože se to stalo těsně poté, co začal pátrat po pachatelově autě.“

„Souhlasím.“ Quentin krátce pevně stiskl rty. „Pojďme hledat to zatracené auto!“

Jennifer je čekala v zasedačce. „Právě volala Maggie,“ hlásila jim. „Jsou s Johnem na cestě sem. Počítač zpracoval všechny informace z té elektrotechnické firmy, nic ale neobjevil. Ani jedno z jmen se neshoduje se jménem někoho z příbuzných, přátel nebo známých obětí. Právě ten seznam procházím sama. Těm hračkám nějak nevěřím.“

Ta hračka zrovna v tom okamžiku zapípala a Quentin se spěchal podívat na monitor. „Výborně, máme tady několik článků z bostonských novin z roku 1894. A tady se píše, že Robert Graham je podezřelý z vyvraždění celé své rodiny.“ Prudce zvedl hlavu. „Sedmi sester a manželky!“

„Jsou tam nějaké podrobnosti?“ zajímalo Andyho.

Quentin přikývl a vrátil se zrakem k monitoru. „Byla to tenkrát obrovská senzace, hlavně protože nikdo nevěděl, proč to ten Graham udělal. Když se našla těla, byl pachatel pryč. Tenkrát nebyla nijaká zvláštnost, že celá rodina žila v jednom domě, zvláště když jeho sestry nebyly vdané. Ani jedna z Grahamových sester – všem bylo pod pětadvacet let – neměla manžela ani práci. Živil je on sám. Rodiče zemřeli rok před vraždami. Údajně podlehl chřipce za epidemie. Podle zjištění k vraždám došlo v průběhu několika dnů. Graham ty ženy spoutal nebo jinak pacifikoval a umlčel, a začal... vlastním dvojčetem. Poslední zabil svou manželku. Zřejmě ji hned na počátku přivázal k posteli a nechal tam, dokud nepovraždil všechny ostatní. Možná byla celou dobu při vědomí a všechno viděla.“

„Hrůza!“ vydechl Andy.

„Věru. Popisy obětí chybí a o jeho praktikách tam není skoro nic. Všechny však byly nalezené se zakrytými očima. Každé na ně položil součást jejího vlastního oděvu.“

Jennifer se zhluboka nadechla a vydechla, než promluvila: „Vyvraždil tedy vlastní rodinu. Což se s naší sérií zločinů neshoduje. Letošní oběti nic navzájem nespojuje. Ani ten tehdejší pachatel ale nechtěl, aby ho viděly, což se opakuje jak u našeho vraha, tak u vraha ze čtyřiatřicátého.“

Quentin se posadil k stolu, promnul si obličej oběma rukama a zamyšleně pronesl: „Vlastní sestry a manželka... Ten policista z třicátého čtvrtého nešel na věc nejhůř.“

„Jenže naše oběti nic nespojuje – jak už řekla Jenn,“ namítl Andy.

„Navzájem ne, to je pravda, jenže co když je některá z nich nějak spojená s pachatelem?“

„Všichni příbuzní obětí mají alibi nejméně na jeden úsek času, který vrah potřeboval k sledování své oběti, jejímu únosu a mučení,“ namítl Jennifer. „Všichni do jednoho. Ověřovali jsme tohle třikrát.“

„Co nám uniklo?“ zabručel Quentin. „Něco muselo – něco, na základě čeho to začne dávat smysl.“

Andy pohlédl na Jennifer. „Seznam zaměstnanců té elektrotechnické firmy jsme prověřili, jenže počítač hledal pouze vazby na příbuzné, přátele a známé obětí, je to tak?“

„Ano.“

„A co samotné oběti? Byla tam zařazená i jejich jména?“

„Jistě. Podle počítače neexistuje žádná spojitost.“

„Sakra!“ ulevil si.

Quentin si znovu promnul obličej, nato řekl: „Povídáš, že ten seznam procházíš ještě jednou sama. Pokládám to za dobrý nápad. Třeba si všimneš něčeho, co uniklo té super matematické logice počítače.“

„Přesně to si myslím i já.“ Pokývala hlavou a vrátila se k své činnosti. Náhle se zeptala: „Andy, máme výtisk seznamu černých cadillaku z dopravního inspektorátu?“

„Jistě. Tady je.“

„Projděme ho, jestli nám některé z jmen něco neřekne.“

„Takové štěstí určitě mít nebudeme,“ prorokoval Andy, ale polovinu seznamu jí podal.

Všichni už byli hrozně unavení, vzdát se však nechtěli. Jedině vinou únavy si Andy až dodatečně vzpomněl, co ho v něm mělo trknout před půlhodinou. „Nahlášený jako ukradený,“ zabručel si.

Quentin na něj upřel oči přes stůl. „Co říkáš?“

„Přede dvěma lety byla nahlášená krádež černého cadillaku. Nenašel se.“

„To není žádná vzácnost,“ prohodil Quentin. „O to nejde. Jde o to, kdo krádež nahlásil.“

„Kdo?“

Než stačil Andy odpovědět, vykřikla Jennifer: „No tedy! Víte, kdo v té firmě byl Robsonovým šéfem? Víte, kdo dělal vedoucího oddělení vývoje programového softwaru?“

Andy zpomaleně odpověděl: „Simon Walsh.“

Zaraženě na něj vykulila oči. „Jak to víš?“

„Jenom jsem si tipl. Předě dvěma lety totiž nahlásil krádež starého černého cadillaku. Původně patřil jeho otci. Miluju náhody, ale tohle nemůže být náhoda.“

„Manžel Christine,“ zamyšleně pronesla Jennifer. „Byl Robsonovým nadřízeným a dal ho propustit – jak nám Robson pravdivě tvrdil. A navíc vlastnil černý cadillac?“

„Ano.“

„Jenže ten je přece mrtvý!“

„Podle záznamů ano.“ Andy pohlédl na Quentina. „Tím se současně vysvětluje, proč počítač nic nenašel. Jeho jméno nefigurovalo v žádném z našich seznamů, jelikož Christine byla vdova – tedy nepochybovali jsme o tom. Měl přijít o život na moři, ne?“

„Ano. Znal jsem se s Christine i Johnem, byl jsem proto i na jeho pohřbu.“ Quentin vrtěl hlavou. „Byl blázen do plachtění. Často sám vyrážel na moře i za špatného počasí. Při poslední plavbě ale ho bouře porazila. Svým způsobem na to byli i svědci. Jeho jachtu mījela jiná loď a lidé na ní ho viděli trápit se s plachtou, když najednou ho ráhno praštilo přes hlavu a on sletěl přes palubu. Okamžitě to hlásili a rozběhla se pátrací akce. Jachta byla nalezená skoro nepoškozená, jeho tělo ale ne. Pokud si dobře pamatuji, John najal záchranáře, aby pokračovali v pátrání i po skončení úřední akce. Nedopadli o nic líp než pobřežní stráž.“

Jennifer vyndala z úst skořicové párátko, zatoužíc po cigaretě. „Šlo přece o jeho ženu! Chceš snad říct, že mohl provést něco takového své vlastní manželce? Znásilnit ji a zmrzačit kyselinou?“

Quentin tiše, avšak jednoznačně prohlásil: „Manželský slib pro člověka sociopata nic neznamená, Jenn. Po všem tom, co napáchal,

můžeš copak pochybovat, že by se zdráhal týrat i svou věrnou, milující manželku?“

Andyho napadlo ještě něco a hned s tím vyrukoval: „Nebyl ten Walsh náhodou počítačový génius?“

Quentin přikývl a odpověděl: „Elektronické bezpečnostní systémy pro něj musely být hračka.“

Jennifer se pořád bránila tomu uvěřit. „Christine by byla jeho druhou obětí. Proč by se s ní ženil, po několika letech manželství sehrál svou vlastní smrt a pak po roce a půl spáchal zločin na Lauře Hughesové?“

„Christine ho zřejmě něčím přitahovala, a protože neznal pravou příčinu, myslel, že je do ní zamilovaný. Sociopati nedovedou cítit jako normální lidé, aspoň navenek se ale často snaží vést normální život. Mohl se s ní oženit s úmyslem žít jako každý jiný. Pak ale ho manželství začalo buď příliš omezovat, nebo nudit. Předstíraná smrtelná nehoda byla pro něj způsob, jak z něho elegantně vycouvat,“ vysvětloval Quentin.

„A jednoho dne uviděl Lauru Hughesovou,“ pokračoval, „a něco v jejím vzhledu v něm spustilo agresivní mánii. Jsme si téměř jistí, že oběti vybíral podle vzhledu, ačkoli pořád nevíme, co konkrétně ho na nich přitahovalo. Uviděl Lauru a začal ji sledovat. Když už ji po únosu měl ve své moci a začal na ní ukájet své zvrácené choutky, pozbyl i posledních zábran. Nejen se mu to zalíbilo, ale současně pochopil, co ho celou dobu přitahovalo ke Christine, proč ho její vzhled, obličej, tak vábil. Proto se stala jeho další obětí.“

Tak se to zdálo být hrůzostrašně pravděpodobné, že dokonce ani Jennifer už nic nenamítala.

Andy zafuněl a prohlásil: „Dobrá, takže musíme rozjet pátrání po mrtvém muži. A ještě něco musíme.“

„Ano,“ přisvědčil Quentin. „Musíme to říct Johnovi.“

Hollis si upravila sluneční brýle na nose. Měla z nich podivný pocit, jako kdyby jí měly užuž spadnout, protože byly mnohem volnější než dosavadní obvaz na očích.

„Necháme zhasnuto, Hollis,“ řekl jí doktor chlácholivě, ale i maličko zklamaně. „Nesmíme vás zbytečně namáhat. Zřejmě to chce

čas. Svaly pracují správně, zorničky také. I optický nerv se zdá být v pořádku. Bělma máte krvavá, to bývá po operaci očí normální.“

Hollis si pomyslela, že mu na úspěchu záleží víc než jí. „To nic, doktore. Oba jsme přece věděli, jak malá je pravděpodobnost úspěchu.“

„Nesmíte ztrácet naději, Hollis. Po operacích očí následuje dlouhé období adaptace. Dopřejte tomu čas, ano?“

„Netlačí mě žádné termíny,“ zavtipkovala.

Doktor si vzdychl a odcházel se slovy: „Za pár hodin se na vás přijdu podívat.“

Když osaměla, otočila obličej k oknu. Po deštivé větrné noci následoval den právě tak ošklivý. Podle sester venku přšelo a byla sychravá zima. Nepřišla o moc, alespoň co se pohledu oknem ven týkalo.

Až na to, že jí by se i tahle sloty líbila.

Skákala by štěstím, kdyby ji viděla.

Hollis?

„Ahoj, Annie. Bylas tady, když mě vyšetřoval doktor? Nadále nevidím.“ Hlas měla stejný jako za řeči s doktorem – klidný, až flegmatický.

Posloucháš mě?

„Ovšem že tě poslouchám.“

Musíš vidět!

„Jenže nevidím.“

Ale můžeš. Ty oči jsou tvoje, Hollis. Patří ti. Dostalas je, abys znovu viděla. Musíš vidět!

„Nejde to. Vidím jenom černočernou tmou. Nic víc.“

Chceš pomoci Maggie?

Hollis znehybněla a oběma rukama pevně sevřela opěrky křesla. „Dobře víš, že chci.“

Pak tedy musíš vidět, Hollis.

„Ale já –“

Musíš vidět!

Kapitola dvacátá

Když všechno, co zjistili, vyložili Johnovi, neřekl jediné slovo. Dostatečně za něj mluvil výraz jeho obličeje. Maggie i zřetelně cítila jeho bolest.

„Je mi to líto, Johnne,“ řekl Quentin. „Třeba se přece jen mylíme.“

John se hořce pousmál. „Rád bych v to doufal, jenže jaksi mi to... připadá logické. Vysvětlilo by se tím mnohé. Například jak se dostával do moderně zajištěných budov. Pro počítačového génia muselo být hračkou vyřadit na chvíli kamery.“

Maggie nerada dodala: „Vysvětlila by se tím i sestrina smrt.“

Pohlédl na ni a ona vycítila další nával jeho bolesti, který však rychle potlačil. „Přesně tak. Ze všech jeho obětí byla u Christine největší pravděpodobnost, že ho odhalí, jestli k tomu bude mít čas. Věděl to i on. Když jeho krutosti přežila, uvědomil si, že ji nesmí nechat žít. Byl v jejich bytě a viděl, že se snaží přijít na totožnost zločince. Hollis či Ellen nepotřeboval sprovodit dodatečně ze světa, těžko ho mohly identifikovat, čili pro něj nepředstavovaly žádnou hrozbu.“

Maggie si v duchu slíbila, že pokud to oba ve zdraví přežijí, bude muset něco udělat s Johnovým sklonem potlačovat bolest. Teď ale pouze řekla: „Kdybych se byla po její smrti prošla jejím bytem, snad bych ho odhalila.“

„Zabilo by tě to,“ tvrdě namítl John.

Andy, převážně mlčící, se přiznal: „Až doted' jsem byl přesvědčený, že Christine spáchala sebevraždu.“

„Já vím, Andy. Nemáš se zač kát.“

„Tak proč je mi z toho tak mizerně?“

„Pusť to z hlavy. Teď musíme urychleně vypátrat, kde se Walsh ukrývá.“

„Už jsme začali,“ vložil se Quentin. „Dá se předpokládat, že jednal podle předem podrobně sestaveného plánu. Patrně najdeme stopy po tom, jak si ulíval svá aktiva, prodával majetek, než se vydal na onu osudnou plavbu.“

John se zamračil a řekl: „Když o tom zpětně uvažuji, po jeho údajné smrti mě udivilo, jak málo po něm zbylo. Dost sice na to, aby Christine vedla pohodlný život, ale nějak jsem očekával, že mu ty jeho geniální počítačové programy vynášely mnohem víc.“

„Také že vynášely,“ prohlásila Jennifer, právě vcházející do zasedačky. „Zatímco se naši hoši snaží vystopovat prodej jeho majetku, zkusila jsem prověřit jeho konta za poslední měsíce před jeho smrtí. Quentin se nemýlil. Simon Walsh skutečně predisponoval velké finanční objemy, sice nikdy ne najednou, aby to někoho trklo, jenže po sečtení všech dohromady je jasné, že většinu majetku si někam ulil. Kam, jsem zatím nezjistila.“

„Změnil si jméno i účet,“ tipoval Quentin. „Všechno si dokonale připravil už dávno před tím, než nafingoval svou smrt.“

„Pořád ale nechápu, proč šel do takových extrémů, že obětí tajil svůj obličej, i když už byly slepé,“ nadhodil Andy. „U Christine bych tomu rozuměl, ale u ostatních? Žádná z nich ho přece neznala.“

I na to měl Quentin vysvětlení: „Patrně mu maska a paruka nedávaly dostatečnou jistotu, proto je ze strachu, že by ho dokázaly popsat, kdyby ho jen letmo zahlédly, oslepil. Tak jako on je nacházel na základě jakéhosi vnuknutí, byl přesvědčený, že i ony by na stejném základě mohly poznat jeho, proto je nechal na opuštěném místě, aby vykrvácely.“

„To zní logicky,“ souhlasil Andy. „Pokud pravda můžeme mluvit o logice v jednání takové zrůdy.“

„Jak ho najdeme?“ naléhala Jennifer.

Maggie se do hovoru prozatím nezapojila, pouze mlčky poslouchala. Přemítala, co by se mělo udělat, aby zrůdná mysl propadla ještě hlouběji šílenství – natolik, aby ji to zničilo. Jak lze neúčinněji zničit zlo? Jak by se dalo rozdrtit na takové kousíčky, aby je neudržela pohromadě ani sebevětší síla vůle?

„Maggie?“

Zaskočeně zamžikala na Johna. „Ano?“

Naklonil se k ní a položil jí příjemně teplou ruku na stehno. „Jsi v pořádku?“

„Jsem,“ odpověděla s násilným úsměvem. „Jenom jsem uvažovala, proč jsem nic, co by ukazovalo na něj, neviděla. Nechápu,

proč se mi jedinkrát nevybavil jeho obličej. Christine přece měla jeho fotografie. Ukazovala mi je.“

„Nemohlas ho vidět, když ho neviděla žádná z obětí. Dával si pekelný pozor.“

„Já vím, ale stejně –“

John jí jemně stiskl stehno, nato se opět opřel o svou židli a zeptal se Quentina sedícího naproti: „Co myslíš, nevysлідíme ho v některé jeho bývalé nemovitosti, kterou fingovaným prodejem prodal sám sobě, než sehrál vlastní smrt?“

„Za pokus to stojí. Na provádění svých zrudností potřebuje nějaké odlehle místo. Musí se tam cítit bezpečně. Musí mít jistotu, že ho tam nikdo neobjeví.“

„Ještě pořád tam může věznit Taru Jamesonovou,“ připomněl Andy. „Její tělo se zatím nenašlo a od únosu uběhlo necelých osmačtyřicet hodin. Navíc ho vyrušil Joey. Dostal se k němu tak blízko, že ho ten ďábel musel zlikvidovat. Proto je možné, že Tara ještě žije.“

Maggie se rozpomněla na svůj obraz a řekla: „Myslím, že nežije... možná se ale mýlím.“

„Mohl by ji držet coby rukojmí. Proto i za předpokladu, že objevíme, kde se skrývá, si musíme dát pozor na způsob, jakým ho chytíme,“ varoval Quentin.

Andymu naběhly vrásky na čele. „Jasně. Žádné super speciální borce. Jsou jako sloni v porcelánu. Jestli to zoráme a ta žena zemře...“

Nemusel dopovědět. V tomhle směru měli všichni jasno.

O půl hodiny později už obdrželi vytištěný seznam nemovitostí prodaných Simonem Walschem v měsících před jeho údajnou smrtí. Byl poměrně dlouhý.

„Vypadá to na desítky různých kupců,“ poznamenal John. „Nejméně půl tuctu nemovitostí ale prodal holdingovým společnostem. Proto nějaký čas potrvá, než zjistíme, kdo za nimi ve skutečnosti stojí.“

„Tý máš větší zkušenost a hlavně možnosti získat informace o firmách,“ obrátil se Quentin na Johna.

„Mám v Seattlu spoustu známých.“ Vzal jednu z kopií seznamu a odešel k telefonu na opačném konci zasedačky.

„Jdu pro jinou mapu,“ řekla Jennifer.

Maggie se zahleděla na seznam nemovitostí. Tak trochu čekala, že ji na něm něco zaujme, přesto když se tak stalo, byla zaskočená. Zнала tohle město i okolí velmi dobře, jedna adresa na nábreží jezera jí však znovu a znovu tak nápadně přitahovala zrak, že to právě ji zaskočilo. Proč? Jednalo se o jeden z řady uvedených skladů, nejméně další tři měly adresy míst daleko opuštěnějších, vzdálenějších. Proč tedy právě tenhle se jí vnucuje tak... Tak vhodný?

Protože i Quentinova přítele Joeyho našli u břehu jezera?

Nebo... ano, kvůli tomu zvuku!

...slyšela jsem ještě nějaký zvuk, znepokojivý, protože jsem ho znala nebo aspoň měla znát...

To řekla Hollis. Na něco podobného se rozpomínala i Ellen, dokonce i Christine slyšela něco, nač si pak ne a ne vzpomenout. Co to všechny slyšely?

Privřela oči a urputně soustředěná se snažila ze svého podvědomí vydolovat tlumený, jen částečně vnímaný zvuk ze spousty jiných vjemů, zvuků a vůní uložených hluboko v něm po výsleších obětí.

Voda.

Voda šplouchající o podpěrné pilíře.

Oběhla zrakem přítomné. John telefonoval a pilně si něco zapisoval do notesu. Andy s Quentinem se věnovali mapě rozprostřené na stole a značili na ní místa, kde se nacházely údajně prodané nemovitosti.

Vrátila se očima na svou kopii seznamu a položila ji na skicář. U jezera bylo jen jedno místo natolik osamocené, aby mu mohlo poskytnout potřebný pocit bezpečného soukromí. Měla by jim o něm říct. Určitě měla. Ničím nemohla ospravedlnit, jestliže jim tohle zamlčí.

Její auto stálo na zdejší policejním parkovišti. Ráno jí ho na ně dopravil John, kupodivu zcela nepoškozené. I skicář ležel na sedadle, kam ho položila. Přeparkovala je blíž k budově.

Vstala a šla si nalít kávu. Už předtím si ovšem všimla, že konvice je prázdná, teď ji tedy rovnou vzala a vyšla ze zasedačky, jako kdyby chtěla napustit vodu.

Cestou z budovy ji postavila na jednu z registratur.

„Nu, jestliže vyloučíme místa ne dost osamělá pro jeho... potřeby, zbývá šest objektů,“ vyjádřila se Jennifer nad mapou s maličkými červenými praporky, jejichž počet původně odpovídal počtu položek seznamu. „Všechno jsou to staré výrobní haly nebo sklady.“

John skončil poslední telefonát a připojil se k nim. „Podle získaných informací jsou nevyužívané jen tyhle tři.“ Sklonil se k mapě a ukázal. „Jsou buď prázdné, nebo se v nich skladují vyřazené stroje a zařízení.“

Quentin se zamračil. „Podle mě přicházejí v úvahu jen tyhle dva. Bohužel jsou od sebe vzdálené hezkých pár kilometrů.“

„Který vezmeme jako první?“ zeptala se Jennifer.

Než mohl někdo odpovědět, ode dveří zazněl Scottův napjatý hlas: „Kde je Maggie?“

John se rychle rozhlédl místností a až nyní si uvědomil, že už nějakou dobu chybí. „Je...“ Zarazil se pro něco v Scottově výrazu, co mu vyvolalo nepříjemné mrazení. „Šla pro vodu na kávu. Proč?“

„Našel jsem spis poslední oběti z roku čtyřiatřicet.“

Quentin na něj nerudně houkl: „A?“

Scott mlčky zvedl fotografii oběti tak, aby na ni všichni viděli. Podobnost bila do očí. Tato oběť z roku čtyřiatřicet mohla klidně být Maggiiným dvojčetem...

„Proboha!“ John zalapal po dechu. Ani nemusel Maggie hledat, věděl, že už není v budově. Věděl, že vydedukovala, kde najde Simona Walshe, a nenápadně se vytratila, aby se mu sama postavila tváří v tvář. Cítí se odpovědná. Povinná napravit svou chybu...

„Jela za ním,“ řekl a ve svém hlase zřetelně slyšel rezonovat strach.

„Sama?“ Andy ho probodl pohledem. „Pro všechno na světě, proč?“

John zavrtěl hlavou. Teď nebyl schopný vysvětlovat jim důvody, jež ji k tomu vedly. „Prostě... Jela za ním. Vím to.“

Quentin nemařil čas otázkami. „Nemá před námi velký náskok.“ řekl. „Jestli ji chceme dohnat, musíme se rozdělit, abychom prověřili oba sklady.“

„Žádné speciální borce,“ připomněl John Andyho rozhodnutí. „Jestli tam naběhne armáda kukláčů a ona bude u něj, mohl by...“ Ani domyslet nechtěl.

„Souhlasím,“ vyjádřil se Quentin.

„Kurníkšopa!“ zavyl Andy.

„Ty snad věříš někomu jinému?“ zeptal se ho Quentin.

„Ne, krucinál!“

„Takže je to na nás. Máš zbraň, Johne?“

„V autě.“

Andy na něj vyjel: „Johne?!“

John si oblékl bundu. „Žádný strach, mám na ni povolení, navíc jsem dobrý střelec.“

„Tak teď mě dobře poslouchajte! Jestli zastřelíte muže, co zabil vaši sestru, veřejnost bude na vaší straně, ale –“

„Jestli ho zastřelím, tak jedině proto, že nebudu mít jinou možnost. Ne z pomsty. Můžete se spolehnout.“ Zahleděl se zpřímá Andymu do očí.

„Tak dobrá. Jenn a Scott jedou se mnou.“ Pohlédl na mapu se zbylými dvěma praporky. „Chcete si hodit minci, kdo kam pojedeme?“

Quentinovi stačil letmý pohled, aby se rozhodl. „John a já jedeme do skladu u jezera.“

Andy po něm šlehl očima. „Kvůli Joeymu?“

„Jo. Kvůli němu.“

„Jdeme!“ spěchal John.

Teprve když Maggie vystoupila z auta, napadlo ji, že sklad může mít elektronické zabezpečení. Jak se k němu ale blížila od auta odstaveného v asi stometrové vzdálenosti, řekla si, že Simon Walsh tohle místo zvolil po velmi zralé úvaze. Sklad byl nejen dostatečně izolovaný od okolí, navíc obehnaný plotem.

Přelezla ho.

Nepršelo, ale nebe vypadalo, že užuž z něj začne lít jako z konve. Pod nohama jí nešustilo ani listí, ani štěrk, jež by ji mohly prozradit, tudíž se neslyšně blížila k staré budově s betonovými pilíři i zdmi, místy obloženými ztrouchnivělým dřevem, taškovou střechou a špinavými okny. Dveře našla ihned, těsně před nimi však zůstala stát. S rukou na klice nakrátko zavřela oči.

Nemělo smysl namlouvat si, že není k smrti vystrašená. On byl uvnitř a navíc tam držel umírající ženu, kterou zoufale chtěla zachránit. Zda to dokáže, nevěděla.

Teď si nemohla dovolit otevřít vnitřní dveře svým smyslům. Tak by ho sice snáz našla, jenže smrtelná zranění té ženy by ji mohla zabít dřív, než k němu dojde.

Proto se ze všech sil snažila své smysly udržet pod zámkem. Uzamčené hluboko v svém nitru, nucené k nečinnosti. Vyžadovalo to od ní bezmála tolik koncentrace a energie, jako když smysly naopak plně využívala. Byla si vědomá, že tento stav dlouho nevydrží, nanejvýš pár minut. Možná...

Po hlubokém nádechu pomalounku dveře otvírala. Naštěstí v pantech nezavrzaly. Uvnitř panovalo šero, když však vešla a zavřela za sebou, její oči se mu rychle přizpůsobily. Ve vzduchu byl cítit pach starého oleje a prachu.

A krve.

Pach krve ji zastavil, jen však na chvíličku. Opatrně kličkovala mezi starými bednami a neurčitě se rysujícími stroji. Konečně zahlédla světlo.

Co noha nohu mine k němu kráčela. Uvědomila si, že Walsh potřeboval skryš nejen bezpečnou, ale i dostatečně prostornou. Patrně trpěl i klaustrofobií. V minulosti tomu tak bylo, alespoň v jejích vzpomínkách. Nemohl vystát uzavřený prostor. Kdy to bylo? Roku 1934? Anebo roku 1894? Nebyla si tím jistá. Její vzpomínky na minulé životy se omezovaly na pouhé záblesky a útržky informací. Osud jí nic nemínil usnadnit.

Walsh zvolil dostatečně prostorný objekt. Místo, kde se v něm zdržoval, ohradil bednami a harampádím všeho druhu. Měl tam i pracovní stůl s náradím a nádobami s nějakými tekutinami. Opodál

stál nemocniční vozík. Zřejmě ho užíval k přepravě obětí. A uprostřed toho ohrazeného prostoru...

Působilo to absurdně. Jako divadelní kulisy... Stála tam manželská postel s překrásně vyřezávaným čelem a vedle ní křeslo – nádherný vycpávaný ušák s podnožkou.

Ze svého místa viděla ženské ruce přivázané k záhlaví, nedovedla však posoudit, žije-li ještě Tara Jamesonová, anebo ne.

Navzdory potlačeným smyslům cítila bolest. A ne pouze Tařinu. Setrvala zde po všech obětech, jejichž utrpení bylo tak strašné, že vsáкло do všeho, co se v skladu nacházelo, včetně každického zrníčka prachu... Musela chvíli postát s rukou přitisknutou na ústa a znovu se soustředit na zablokování svého empatického vnímání.

Když pak otevřela oči, spatřila ho.

Vyšel ze stínu k pracovnímu stolu a začal na něm něco kutit. I na dálku ho slyšela mručet si nějakou melodii. Obrátil se k posteli – viděla na jeho obličeji masku, vůbec ne strašidelnou, naopak bělostný ženský obličej krásných rysů, jen působící zcela neživě. Jakoby sejmutou nějaké soše. Spolu s dlouhovlasou černou parukou, lemující mu plastový obličej, vyvolával strašidelný dojem oživlé mrtvoly.

Viděla i to, že v ruce drží nůž.

Udělal rychlý krok vpřed... a strnula. Z mezery mezi dvěma velkými bednami totiž vystoupila postava, spíš stín než bytost z masa a kostí. Zběžně Maggie kývla a pak vešla do volného prostoru u postele. Byla to křehká, až dětsky působící žena se srdcovitým obličejem, jemnými rysy a dlouhými tmavými vlasy.

Byla to Annie. „Bobby... Bobby...“ zakvílela.

Simon Walsh sebou trhl, znehybněl a obrátil k ní tu děsivě krásnou ženskou tvář.

„Bobby...“

Maggie pochopila a popošla stranou, aby se k němu mohla přiblížit odjinud než Annie. Doufala, že ji nezradí hlas, když tónem stejně kvílivým jako Annie pokračovala: „Bobby... Mrzí mě to, Bobby... Opravdu... Když jsem to říkala, já... nemyslela jsem to tak...“ netušila, kde se v ní ta slova berou, zřejmě vycházela z jejího podvědomí.

Nůž zvonivě dopadl na betonovou podlahu a muž o krok ucouvl. Jedině jeho postoj prozrazoval napjatost a znejistění, protože na bílé masce se projevit nemohly. Sáhl na pracovní stůl a roztřesenou rukou v černé rukavici zvedl pistoli.

Maggie bezděky napadlo, je-li to tatáž, jíž zastřelil Quentinova chráněnce Joeyho.

„Bobby,“ zakvílela Annie, „ublížils mi. Proč jsi mi ublížil, Bobby?“ Přesunula se do kruhu světla a zůstala mu stát tváří v tvář. Měla na sobě noční košili z jemného plátna a byla bosá. „Proč jsi mi ublížil, bratříčku?“

Z hrdla se mu vydral divný drsný zvuk.

„Bobby,“ pro změnu ho oslovila Maggie a také zvolna k němu vykročila. „Když jsem říkala, že nejsi chlap, nemyslela jsem to tak. Nechtěla jsem se ti posmívat.“ Letmo pohlédla na postel a zbledla. Na krvi prosáklé matraci leželo bledé tělo samá modřina a šrám. Pod víčky nemělo oči.

Ještě pořád nevěděla, jestli Tara Jamesonová žije.

Na zlomek vteřiny se přestala ovládat a zasáhla ji tak krutá bolest, až se málem prohnula v pase. Z posledních sil znovu zatarasila dveře svému šestému smyslu, aby se uchránila utrpení, které si tentokrát nemohla dovolit.

„Bobby!“ Annie popošla o dalších několik krůčků k muži a úpěnlivě k němu vztáhla ruce ve snaze odlákat jeho pozornost od Maggie. „Už dlouho tě hledám. Bobby. Tak velmi mi chybíš...“

Znovu zachrčel a strhl si masku i s parukou z hlavy. Maggie ho poznala podle fotografií, které jí ukazovala Christine. Byl to tuctový hnědovlasý muž s vysokým čelem a vodnatýma šedýma očima. Postavu měl štíhlou, avšak široká ramena a svalnaté ruce, jako kdyby patřící jinému člověku, mnohem mohutnějšímu, prozrazovaly skrytou sílu. Byla zřetelná, přestože měl na rukou rukavice, ba právě díky jim. Jinak vyhlížel docela obyčejně.

„Jsi mrtvá,“ zachrptěl na Annie.

Maggie vyšla ze stínu na světlo. „Obě jsme mrtvé, Bobby. Zabils nás. Zavraždils nás velice dávno.“ Strašně se bála. Děsila se pomýšlení, že nebudou dost silné na zničení tohoto zla. Bála se smrti.

Násilně polkl a přenesl pohled na ni. „Deanno... I tebe jsem přece zabil! Proč nezůstaneš mrtvá?“ zaprotestoval přeskakujícím hlasem. „Proč nechceš být mrtvá?“

„Jsme silnější než ty, Bobby. Vždycky jsme byly silnější. Ještě jsi to nepochopil?“ znovu se ozvala Annie.

Do ticha práskly dva výstřely. Oba mířily na Annie.

Kulky se zaryly do bedny za ní a vyrazily odtamtud spršku třísek.

Annie se zasmála. „Jsme silnější. Bobby! Vždycky budeme silnější.“

„Ne! Já jsem silnější! Můžu vás zabít. Všechny vás zabiju!“

„Ani mě jsi nezabil, Bobby,“ ozvala se Hollis, vystoupivší ze stínu po pravici Maggie.

Muž zoufale zavyl a couval, dokud nenarazil na stůl za sebou a dál už couvat nemohl. „Přece jsem vás už zabil...“

Maggie, ačkoli neměla v úmyslu to říct, náhle vyhrkla: „Bylo zbytečné oslepovat nás, Bobby. Vidíme tě. Pořád tě vidíme.“

„Ano. Vidíme tě a pořád tě budeme vidět,“ zopakovala s malou obměnou Hollis a udělala k němu krok. Víčka měla zarudlá, avšak modré oči upírala na Walshe. Pohled měla jasný, přímý, na rtech pohrdavý úsměv. „Copak sis vážně myslel, že mi můžeš vzít oči?“

„Vzal jsem ti je,“ zasípal. Vtom se rozřehtal a oči se mu zaleskly – slzami, či šílenstvím? „Vyřízl jsem je. Víím to! A hodil do misky a koukal, jak v ní plavou. Byly tvoje, Audro. Vzal jsem ti je. Hnědé. Dobře si to pamatuji. Dvě hnědé oči. Jsou moje. Nemůžeš mě vidět.“

„Já tě ale vidím.“ Hollis měla hlas chladný a monotónní. „Vidím tě, Bobby. Všechny tě vidíme. Před námi se nikam neskryješ.“

„N-ne,“ vyjekl. Zbraň v ruce se mu roztrásla a široká ramena klesla. „Ne!“

„Vidíme tě,“ řekla Annie.

„Vidíme tě,“ opakovala po ní Maggie.

Šíleně se zachechtal. Podivným vysokým tónem. Maggie postřehla, že se mu v očích něco mění. V jejich šedých hlubinách se něco třísťilo, rozpadalo. A znenadání ucítila, jak se kolem ní mihla

neznámá síla, energie o tlaku mnohem vyšším než vzduch. Až jí v uších zalehlo.

Co následovalo, stalo se v pár vteřinách. Než se vzpamatovala, roztřesená ruka na ni namířila zbraní a muž kvíkl: „Ne...!“

Kratičký okamžik ještě mu hleděla do očí, v nichž už nebylo nic než šílená nenávist. A pak do ticha práskl třetí výstřel.

Maggie se připravila na ostrou bolest. Pistole Simona Walshe však hlučně dopadla na zem a on se vzápětí nehlučně složil k ní.

Bylo po všem. Konečně bylo po všem.

Sotva zhluboka nabrala dech, byl u ní John. Jednou paží ji objal kolem ramen, zbraní v druhé ruce nepřestával mířit na Walshe.

„Maggie...“

„Chvilí jsem se bála,“ promluvila neuvěřitelně klidně, „že nepřijdeš včas.“

„Málem se tak stalo,“ prohodil Quentin, jenž se vynořil ze stínu nedaleko místa, kde před chvilí stála Annie. Obezřetně se sklonil k Walshovi, aby zjistil, zda žije. Mířil na něj tak dlouho, dokud neměl jistotu, že je mrtvý. „Ze svého místa jsem neměl dobrý úhel ke střelbě, takže to bylo na Johnovi.“

„Co Tara...“ hlesla Maggie.

To už Quentin stál u postele. Po několika vteřinách se zachmuřeně obrátil k ostatním. „Žije, ale má namále.“ Vytáhl mobil a volal záchranku, zatímco Hollis z opačné strany postele už odvazovala ztýrané ženě ruce a něco jí tiše šeptala.

„Vy dvě jste šíleně riskovaly,“ vytkl jim John rozčileně.

Maggie se rozhlížela kolem dokola. Nepřekvapilo ji, že Annie nikde nevidí. „Já vím. Když ale... no... jednoduše jsem to...“

„...musela udělat. Jasně. Jak jinak.“ Zajistil zbraň, schoval pod sako a oběma rukama chytil Maggie za ramena. Nezatřásl jí, ale bylo na něm znát, jak strašně rád by to udělal. „Můžeš mi prozradit, jak jsi nad ním chtěla zvítězit, když jsi s sebou neměla ani klacek?“

Maggie zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že díky svému obličejí jsem ve výhodě, až mě uvidí, pěkně ho to zaskočí. Situaci jsem měla v rukou, aspoň zpočátku. Předpokládala jsem, že jediná možnost, jak zničit zlo, je zaskočit člověka, v němž přebývá. A to se dalo jedine tak, že se mu tváří v tvář postaví jeho oběti živé a nezmračené a dají

mu najevo, že znají jeho tajemství. Nic jiného mi nenapadlo. Musela jsem to zkusit.“

„Slib mi, že už nic podobného nikdy neuděláš,“ naléhavě žádal John.

„Slibuji.“ Zkoumavě si ho prohlížela.

„Že jsem ho zabil, mě nebude strašit ve spaní,“ ujistil ji. „Nelituji toho. Když sprovedíš ze světa vraždící monstrum, prokazuješ lidstvu vlastně službu.“

„Neměls na vybranou,“ podotkla.

„Já vím.“ Přivinul ji k sobě a zeptal se: „Jsi v pořádku? Na tomhleto místě i já cítím hodně bolesti.“

Zamyslela se, pak se na něj usmála a odpověděla: „Když mě objímáš, cítím jediné tebe.“

„To je dobře,“ řekl a políbil ji na rty.

Necelou hodinu poté, když čekali před skladem na příjezd odborníků z laboratoře, se Andy dal slyšet: „Takhle tedy vypadá ztělesněné zlo. Nemůžu říct, že by bylo kdovíjak působivé.“

„Věru není,“ přisvědčila Maggie.

Tázavě zvedl obočí.

„Vidíš pouze tělesnou schránku, ve které přebývalo,“ vysvětlila.

„Protože je mrtvé?“

„Protože tentokrát bylo zlo zničeno dřív než jeho tělesná schránka.“

Andy zamžikal, zatékal zrakem na Johna a Quentina a zavrtěl hlavou. „Nechci vědět, oč tady vlastně šlo.“

„Rozumný postoj,“ zabručel Quentin.

Vtom k nim přispěchal Scott s hlášením: „Hledaný cadillac je támhle v kůlně. Vypadá na ročník dvaasedmdesát, přesně jak říkal Joey.“

Quentin s pousmáním odpověděl: „Joey se v autech vyznal jako málokdo.“

„Jak se sem dostala Hollis Templetonová?“ zajímalo Jennifer. Hollis mezitím odvezli sanitkou spolu s Tarou Jamesonovou do nemocnice, nemohla se tudíž zeptat jí osobně.

Maggie pokrčila rameny. „Tvrдила... Tvrдила, že jí to poručil nějaký hlas, tak přijela. Jak to dokázala, mi neprozradila.“

„Panebože,“ vzdychl Scott.

Andy se na něj podíval, užuž chtěl něco říct, avšak neřekl, rozmyslel si to. Pak ale se napřímil jako člověk, na němž je rozhodovat o důležitých věcech, a pronesl: „Inu, co se nás týká, ty ženy znásilňoval a vraždil Simon Walsh. On byl *Oslepovač*.“

„Nikdo se s tebou nemíní přít, Andy,“ ujistil ho Quentin nevzrušeně.

„Ne?“

„Ne.“

Andy ztěžka povzdechl: „Dobrá. Můžete mi někdo říct, co mám napsat do oficiální zprávy?“

Quentin se na něj zašklebil. „Můžeš to zkusit s pravdou. I když je tentokrát trochu složitá. Však víš, byly tady Maggie, Hollis... navíc Annie.“

„Jaká Annie?“

„Ten hlas, který slyšela Hollis,“ vysvětlil Quentin s vážným výrazem. „Byla tady. Tedy svým způsobem.“ John překvapeně vyhrkl: „Takže tys ji viděl?“

„Jistě.“

„To se mi ulevilo! Myslel jsem, že ji vidím jenom já.“

Andy na ně chvíli kulil oči, pak znovu usoudil, že raději nechce vědět, o čem ti dva mluví. V dálce zavyly sirény a on zavrčel: „Buď mi dají metál, nebo skončím v blázinci.“

„Vítej v našem světě,“ zašklebil se Quentin.

Epilog

10. listopadu 2001

Kendra se posadila na nemocničním lůžku, aby nemluvila s Hollis vleže. „Takže Annie byla dvojče Roberta Grahama a zároveň jeho první oběť?“

„Ano. Hned po zločinu na mně jsem začala slýchat její hlas, ale teprve nedávno mi prozradila, kdo je a co po mně chce,“ odvětila Hollis.

„Jsem ráda, že jste do toho skladu přišla. Vaše přítomnost byla rozhodující. Byl šokovaný, když vás viděl před sebou a hledět na něj, přesvědčeného, že vás připravil o oči,“ vyjádřila se Maggie.

„Víceméně jsem nevěděla, co dělám,“ přiznala se Hollis. „Prostě jsem mluvila, co mi samo přicházelo na jazyk.“ Zavrtěla hlavou. „Annie řekla, že tam musím, protože jediné tak vás můžu zachránit. A že musím vidět, jinak ten chlap bude vraždit dál. Jednoduše jsem... Nevím, co se stalo, ale najednou se mi zrak obnovil. Pak už bylo snadné odlákat policistu, co hlídal u mých dveří, a vyklouznout z nemocnice. Podvědomě jsem věděla, kam mám jít.“

„Stejně jako Maggie,“ poznamenal Quentin, zahleděný na jmenovanou. „Dík, že ses s námi o své vlastní ‚věděni‘ podělila,“ dodal ironicky.

„Nevyčítej mi to i ty,“ bránila se s pousmáním. „Už jsem vyslechla své od Johna. Mrzí mě, že jsem vám neřekla, nač jsem přišla, ani kam jedu. Sama jsem z toho byla, jak se říká, jelen. Bála jsem se, že povím něco nevhodného a všechno tím pokazím.“

„To známe,“ smutně se ozvala Kendra. „Každý z nás musí někdy balancovat na tenkém laně mezi tím, co ví, a tím, co se doopravdy děje.“

Maggie souhlasně přikývla. „Občas se mi v paměti mihly záblesky obrazů a útržky informací, jejichž význam jsem nechápala. Zato bezpečně jsem věděla, že tam jednoduše musím být. Věděla jsem, že se mu musím osobně postavit.“

„Protože jsi mu před víc než sto lety jako jeho žena nedokázala zabránit ve vraždění?“

„Hrozně těžko se tomu věří, že?“

„Ne, vůbec ne,“ popřel John. Probodávaný pochybovačnými pohledy všech přítomných s povzdechem kapituloval: „Tak jo.“

„Zvykne si na to,“ ujistil Quentin Maggie. „Společnými silami se nám už téměř podařilo strhnout mu ten neprůstřelný štít přízemní logiky a racionality, kterého se zuby nehty držel.“

Hollis se Johna sladce zeptala: „Nejste jim za to vděčný, John?“

„Ale jsem. Pomalu mi opak začíná připadat normální.“

„Jedná se o rovnováhu mezi dobrem a zlem,“ připomněla mu Maggie.

John ji velitelsky vzal za ruku a ostatním řekl: „Promiňte laskavě, my dva si musíme něco vyříkat mezi čtyřma očima.“

„Dík za návštěvu,“ propustila je Kendra.

„Zítra přijdeme zas.“ ujistila ji Maggie.

„Už se těším.“

Při opouštění pokoje zaslechli Quentina říkat Hollis: „Co nevidět by se tady měl objevit náš šéf. Nemůže se dočkat, kdy už se s vámi setká a...“

„Myslíš, že to udělá?“ zeptala se Maggie cestou k výtahu Johna. „Myslíš, že Hollis nastoupí do Bishopovy jednotky?“

„Znáš ji líp než já,“ odvětil John. „Ale jak jsem ji měl možnost poznat, zaručeně má před sebou dočista jiný život než ten předešlý. Pochybuji, že by se po tomhleto všem chtěla vrátit do náruče nudné každodennosti.“

„Skutečně děláš pokroky. Vyjádřils to náramně poeticky,“ podotkla s úsměvem.

„Dík,“ utrousil.

„A navíc máš pravdu,“ pokračovala Maggie. „Některé zážitky dovedou navždycky změnit náš pohled na svět.“

Dveře výtahu se zavřely a kabina začala klesat. „To jsem poznal sám na sobě,“ souhlasil zvažnělý John.

Maggie se s úsměvem zeptala: „Ty o tom vážně uvažuješ? Uvažuješ o možnosti vytvořit civilní protějšek Bishopovy jednotky?“

„Quentin měl už i střelenější nápady,“ připustil.

„Jen si přiznej, náš svět se ti začíná líbit. Tím to bude,“ popíchl ho.

„Nu, částečně máš pravdu. Navíc jsi tu ty. Nepředpokládám, že bys přestala dělat to, v čem jsi nejlepší, přestože jsi splnila své poslání. K Andymu a ostatním poldům sice chovám úctu, ale stejně trvám na tom, že tvé nadání si zasluhuje spíš... umělecké plátno.“

„Budování organizace, jakou nám navrhuje Quentin, nebude lehké. Budeme muset zdolat spoustu překážek, především nedůvěru lidí k psychotronickým schopnostem.“

„K tomu právě mám ideální předpoklady – zkušenosti s budováním organizací na zelené louce. Kromě toho jsem všechno jiné, jen ne psychotronic.“

Vyšli z kabiny výtahu a prošli rušnou halou k východu. Až venku, na čerstvém studeném vzduchu, Maggie zůstala stát, s úsměvem pohlédla na Johna a řekla: „Jde nám přece o rovnováhu.“

„Teď už to konečně smím vyslovit?“ zeptal se. V obličeji měl napjatý úsměv.

„Nemusíš.“ Objala ho kolem krku a přitáhla k sobě. Ani jeden z nich nevnímal míjející je lidi. „Společně vytváříme dokonalou rovnováhu, John. Miluju tě.“

Těsně před tím, než se její rty dotkly jeho úst, tiše šeptl: „Víc jsem nepotřeboval slyšet.“

Mezi nebem a zemí existují věci vymykající se lidskému chápání

Maggie Barnesová je osudem obdařená výjimečnou schopností vcítění do kůže jiných lidí. Její empatie spolu s představivostí a uměleckým talentem navíc využívá policie při pátrání po pachatelích trestných činů, poněvadž na základě výpovědí obětí dovede nakreslit jejich věrné portréty.

Při vyšetřování série zločinných únosů však Maggie musí rozlousknout obzvlášť těžký oříšek. Oběti totiž nejsou s to popsat násilníka, protože ten si dává velice záležet, aby zůstal dokonale anonymní.

Vyšetřovatelům pomáhá i John Garret, bratr jedné z obětí. V průběhu několika dnů se mezi ním, nevěřícím Tomášem, a Maggie navzdory dramatickým okolnostem zrodí něžný cit.